

Svámí Gyaneshwarpuri Cesta poustevníka

O duchovní Cestě k oranžovému rouchu
jógového a hinduistického mnicha

Jako speleolog v Moravském krasu. Poustevníkova Děravka (2009)

Foto na titulní straně: Jeskyně Žitného ve Křtinském údolí (2025)

Acta Speleohistorica 10/2025

Svámí Gyaneshwarpuri Cesta poustevníka

**O duchovní cestě k oranžovému rouchu
jógového a hinduistického mnicha**

Brno – Bosonohy 2025

© Svámí Gyaneshwarpuri 2025. Všechna práva vyhrazena.

Autor fotografií © Svámí Gyaneshwarpuri

Email na autora této knihy: **yoga@gyaneshwarpuri.cz**

Více na webových stránkách: gyaneshwarpuri.cz, poustevnikovajoga.cz,
hermitphoto.cz

Vydáno zdarma vlastním nákladem autora pro Jógu v denním životě
a přátele.

*„Někteří jogíni se stahují ze společnosti do samoty a žijí jako poustevníci
daleko od civilizace.*

*Ale i ti meditují pro dobro světa. Pouhá jejich existence je pro svět
požehnáním.*

*Říká se, že vítr, který se dotkne džívanmukty, roznáší mír, harmonii a štěstí
všude, kam zaletí.“*

...

„Uzdravte sami sebe láskou.“

Višvagurudží Paramhans Svámí Mahéšvaránanda

Zasvěcení

Mé poznání není ve Skutečnosti mé. Je to Poznání mého Vesmírného Mistra Višvaguru Paramhanse Svámího Mahéšvaránandy, který mne vede jak dobře vím tímto životem od narození. Jeho jsou všechny mé vize. Mahéšvaránandovo učení je však učení Avatára Bhagván Šri Dípa Nárájana Maháprabhudžího a ostatních světců indických, véd a upanišád. Za všechno čím jsem vděčím Višvagurudžímu Mahéšvaránandovi.

ÓM SAHÁ NÁVAVATU
SAHA NAU BHUTAKTU
SAHA VÍRJA KARVÁV-AHÉ
TEDŽASVI NÁVADHITAM - ASTU
MÁ VIDVIŠÁVAHÉ
ÓM ŠÁNTI, ŠÁNTI, ŠÁNTI

Pane, kéž chráníš a opatruješ nás oba
Mistra i žáka
kéž se nám oběma od tebe dostane síly,
kéž nás naše cesta dovede ke konečnému poznání.
Ochraňuj nás, abychom se neodloučili,
ale zůstali spojeni navěky.
Óm mír, mír, mír.

Má jóga je džňánajóga. Džňánajóga je vyšší, nebo dokonce nejvyšší typ jógy. Její podstatou je zření do podstaty našich problémů. Můj Mistr Višvaguru Paramhans Svámí Mahéšvaránanda je především džňánajogín, zřec jógy. I já mám své jméno podle této starobylé jógy. Gyana znamená džňána. Proto mne zajisté mnozí nebudou chápat. O této józe se dá vyprávět pouze v podobenstvích, alegoriích, verších či mystických pohádkových příbězích. Je to svět bohů a démonů. Nebo jděte do samoty horské jeskyně a vizte to sami. Ale buďte v horách opatrní.

*Tuto knihu mého života věnuji Ježíši,
kterého jsem našel v osobě indického světce
Jeho Svatosti Višvaguru Paramhanse Svámího Mahéšvaránandy.
Je věnována všem Višvagurudžího bhaktům.*

Obsah

Zasvěcení	4
Úvod	11
Kdo je Svámí Gyanshwarपुरi.	12
O mé duchovní cestě.	14
Ideál poustevnictví	17
Hertodův poustevník ve svatém srdci Moravského krasu jeskyni Kostelík ve Křtinském údolí.	19
Zjevení Panny Marie v kostelíčku v Troubsku.	22
Epiktétos kdysi na začátku Cesty	22
Hradisko u Bosonoh mého dětství, aneb proč uctívat druidy	23
Jak jsem se stal trampem	25
Jeskyně Doupě Trampů v Moravském krasu, má trampská osada	26
Setkání s legendárním kapucínským mnichem Ovečkou Boží Andělem Homolou	27
Vojenská služba v Janovicích nad Úhlavou	28
Jak jsem aktivně prožíval Sametovou revoluci	30
Sametová demonstrace u Výpustku	31
Výzkum podzemí chrámu Panny Marie ve Křtinách	33
Pomalované lebky ze Křtin: můj nejvýznamnější objev	34
Můj dobrodinec a mecenáš P. Tomáš Prnka, děkan ve Křtinách.	36
Proč jsem se nakonec nestal archeologem	37
Kung-fu u Petra Špačka	39
Vize nahého jogína	40
Ponor na Plošině Skalka: vyhnání z ráje	42
Havran, můj první učitel lásky a moudrosti.	44
Jak jsem dostal posvátnou dýmku	46
Don Juan a jeho mystická cesta psychotropních rostlin.	48
Jak jsem porazil a vyléčil černého mága	50
Dvacetidenní biblický půst.	51
U charitní a pečovatelské služby brněnské Charity	52
Pout' z Brna do hor Slovenského ráje a prozření na útesu	56
Zasvěcení do jógy mistrem kung-fu Pavlem Kalou.	57
Setkání s guruem Paramhansem Svámím Mahēšvaránandou ve Střílkách.	58

Hora svatého Klimenta ve Chříbech	61
Dévpuridží, můj nepochopitelný Mistr	62
Bhagván Šrí Díp Nárájan Maháprabhudží, dokonalý Mistr jehož následuji tímto životem	63
Svámí Šivánanda z Rišikéše, můj učitel himalájské jógy	64
František z Assisi, můj nejbližší křesťanský světec	65
Chan-šane, ty jsi ta cestička po níž chci kráčet	66
Svatý Antonín Poustevník v egyptské poušti	67
Páter Pio, stigmatizovaný světec, muž bolesti a lásky	68
Čeští mistři a mystikové	69
Jak jsem dostal své duchovní jméno	72
Výcvik u mistryně zenu Heily Downey	73
Podobenství o motýlovi v kapucínském klášteře v Uničově	75
Na Středisku ekologické výchovy a etiky Rýchory v Horním Maršově v Krkonoších	76
Magický vztah s Betty Kateřinou Sobotkovou, mou ženskou životní láskou	77
Práce na horských cestách v Krkonoších u RNDr. Pavla Klimeše a jeho bratra Ing. Miloslava Klimeše	79
Zimní meditace v rumunských Karpatech	81
Můj indický Himálaj	81
Život na poustevně ve Slovenském ráji	82
Vyhnanci z lásky z ášramu ve Střílkách	85
Dál již bez svaté zpovědi	87
Má nejtajnější meditační jeskyně Čidakáš na Slovensku	89
Jak jsem zasadil Mahéšvaránandovu lípu na Děravce v Moravském krasu	90
Duchovní zkušenosti z ášram Džadan v Indii	91
Ve Františkově světě Assisi	93
Hora Živčáková u Turzovky	95
Mons. Jan Peňáz, farář ve Křtinách, dnes v Novém Veselí	96
Doc. Martin Oliva, archeolog věčně ponořený v pravěku - paleolitu	97
Pan profesor Josef Unger, archeolog s duchovním rozměrem	98
RNDr. Antonín Tůma, vedoucí strážní služby CHKO Moravský kras	99

Arnošt Hloušek, otec habrůvecké speleologie a nestor Křtinského údolí	100
Habrůvecké svaté schody, neznámý jeskynní systém věnovaný Arnoštu Hlouškovi – můj nejvýznamnější hypotetický objev jeskyně v Moravském krasu.	103
Čtyři roky na poustevně Děravce	105
Boj se Satanem z Býčí skály.	106
Kauza ozdobení Klostermannovy studánky	107
Jak jsem se málem oženil s poustevnicí Klárou	108
Tantra u hospodáře, ne však u mnicha	109
Mgr. Inna Mateiciucová, skrytý význam nenaplněné lásky	111
Ve vězení světské duality	113
Pozor na psychiatrii na duchovní cestě	115
Být jenom mnich.	118
Vysvěcení na mnicha hinduismu a jógy	120
Aikido, Síla Lásky a Vesmírné harmonie u doc. Zdenko Reguliho	123
Žádost o vstup do Třetího řádu sv. Františka z Assisi	125
Jak jsem se vzdal kutny sv. Františka z Assisi	126
Žít s Mistrem v ášramu v Indii, nebo být poustevníkem v Moravském krasu ?	127
Sloužit lidem nebo být observovaný poustevník?	128
Satanistická jeskyně U Studánek u Březiny, má meditační jeskyně	129
Šamanská jeskyně Švédův stůl.	130
Meditační jeskyně Slezákova díra – Záhrobní.	130
Meditační jeskyně Adlerova v Hádeckém údolí	131
Skončil jsem se speleologií, svou životní láskou	132
Definitivní rozhodnutí zřici se speleologie na výroční schůzi ZO ČSS 6-12 Speleologického klubu Brno v roce 2024	134
Zříkám se České speleologické společnosti, protože nedemokraticky odmítá zveřejňovat mé články jakož i se mnou komunikovat a kamarádit.	135
Speleologické perspektivy Plošiny Skalka, jeskyně Ponorný hrádek a jižní části Moravského krasu u Ochoze u Brna z hlediska hlubinné introspekce	136

Poustevníkova Děravka na Rudicko –	
Habrůvecké plošiny stále velmi perspektivní ke speleologické otvírce,	
ale až sto roků po mé fyzické smrti.	137
Sebeléčba Láskou	138
Exorcismus, síla Lásky vítězné	140
Brahmačárja – celibát u mnicha	141
Nezávislost víry u poustevníka	143
Neubližování druhým bytostem - nejsvětější princip.	145
Vegetariánství.	146
Ekologie podle poustevníka	148
Sankalpa,	
autosuggestivní metoda k překonávání letitých návyků a zlovyků . . .	150
Nemajetnost u mnicha	151
Sám na hoře	153
Satsang, o vnější vzdálenosti a vnitřní blízkosti	
u nohou Vesmírného Mistra	155
Žít beze strachu.	156
Můj františkánský život v bezdomoví	157
Jógová transcendentální nauka o čakrách a úrovních vědomí.	159
Osamění	160
Mlčenlivost.	161
Cvičit Jógu v denním životě.	162
Modlitba	163
Meditace	164
Vesmírný smích	165
Mantra.	166
Být dobrý bojovník.	168
Vesmírné Milosrdenství.	169
Cesta beze jména	170
Služba	171
Soucítí	173
Poselství svatého obrazu.	174
Ticho	175
Vairágja - odpoutanost	176
Jasnozřivost.	178
Dobročinnost	180
Nezasahování	180
Maminka.	182

Dědeček	183
Rodiče	185
Můj Přítel Ježíš	186
Milaräpa mne doprovází do horské jeskyně na Slovensku	188
O psaní pro druhé	189
Probuzení vnitřního zraku k vnitřním skutečnostem a vnitřní realitě	190
Jak jsem zatím nedostal poustevnu, která je mi Bohem někde jistě vyčleněna	191
Náham Kartá a odevzdanost do Boží vůle	194
Osvícení	196
Konzultace při duševních těžkostech na základě osobní zkušenosti Svámího Gyaneshwarpuri	198
Psychologie podle jógového mnicha svámího Gyaneshwarpuri východním způsobem	200
Who is Swami Gyaneshwarpuri	202

Úvod

Po té co Svámí Gyaneshwarpuri přestal psát odborné speleologické, sakrálně historické a archeologické publikace, zaměřil svou pozornost na sepisování vlastní z knih nevyčtené originální mystické nauky z horských poustev a meditačních jeskyní, nejen v Moravském krasu, Krkonoších a Slovenském ráji, ale i v horách nad Assisi, v rumunských Karpatech a indickém Himálaji, kde navštívil poutní místo Gomukh - pramen Gangy a po-té se usadil pod skalním převisem v pohoří nad Rišíkěšem, bránou všech duchovně hledajících. Žákem Paramhanse Svámího Mahéšvaránandy je od roku 1996, kdy byl iniciován do mantry a krije. Již od roku 1997 je kromě toho regulérním poustevníkem a od 23. července 2021 vysvěceným hinduistickým a jógovým mnichem známým hrstce hledajících pod jménem Gyaneshwarpuri, hindsky „Ten který poznal“, což je odkaz na duchovní cestu gyanajógy (džňánajógy), kterou jako poustevník následuje. Tato kniha, jak informuje její podtitul je „o duchovní cestě k oranžovému rouchu“, nevede tedy samozřejmě až na konec duchovní cesty, k mókše. Tohoto vznešeného Cíle poustevník dosud nedosáhl, což nezastírá. Dokumentuje poznání a část duchovní cesty do vysvěcení na jógového hinduistického mnicha, což je do anaháty, do srdce. I to je již relativně daleko z hlediska většinové světské populace v převážně ateistické České republice, která je většinou bez hlubšího zájmu o duchovní hodnoty a nauky. Před třiceti roky poustevník Gyaneshwarpuri odešel osamoceně na duchovní pouť do hor, kde celkem tři a půl roku čistého času prožil v úplném osamění v neznámé horské jeskyni v soutěskách Slovenského ráje, kde usilovně meditoval. Kromě toho prožil mnoho dalších let i na jiných poustevnách po celém světě. Nyní žije se souhlasem Višvagurudžího se svou maminkou, která trpí depresemi, v rodinném ášramu v Brně-Bosonohách a ve volných chvílích znovu vyráží meditovat do jeskyní a na poustevny do přírody. Většinu času však tráví v klauzuře svého pokoje. Plánuje trvale žít v České republice a dosáhnout na zdejších kopcích Osvícení a Osvobození. Je však možné, že ve stáří odejde anonymně do horstev indického Velkého Himálaje, dožít

někam pod Gangotří a u Uttarkashe, kde by si rád postavil poustevnu, kterou zde v České republice zdá se v lese není možné legalizovat a postavit, z důvodu absence patřičných zákonů, které by na poustevníky vrhaly světlo jako na duchovní a kulturní dědictví tohoto národa, jímž jistě poustevník je. V této knize nejsou zveřejněny všechny příběhy, které poustevník ve svém věku padesáti sedmi let po dlouhé a strastiplné cestě prožil, ani nebude zatím zveřejněno komplexní obdržené poznání. Teprve v pozdějším věku po Osvícení zamýšlí odtajnit autobiografii své duchovní cesty vyčerpávajícím způsobem. Tato kniha je jen namátkovým exkurzem do problematiky poustevnictví a mnišství u Višvaguru Paramhanse Svámího Mahéšvaránandy, Život Svámího Gyaneshwarpuri začíná, jak je u mnichů obvyklé, až po jeho mnišské iniciaci sanjás díkše, tedy v roce 2021. Co bylo předtím je již nepodstatné a bude to zahaleno mlčením. V této knize se vyrovnal se svou minulostí a již se k ní nebude vracet. A o tom je tento Příběh jednoho svámího, který touží žít jen jako nic neznamenající poustevník, nevycházející ze svého osamění.

„Nechť nikdo nezanedbává vlastní cíl pro cíl druhých, ať se zdá jakkoli velkolepý.

Kdo pochopil, co je jeho pravým cílem, ať o něj důsledně usiluje.“

Dhammapadam 166

Kdo je Svámí Gyanshwarpuri

Svámí Gyaneshwarpuri je oddaný žák Jeho Svatosti Višvaguru Paramhanse Svámího Mahéšvaránandy, Mistra jógy a Učitele duchovní cesty z Indie, kterého následuje od roku 1996. Za tu dobu prošel bouřlivou duchovní transformací v důsledku probuzení kundalini, která vyústila dne 23. července 2021 v Maháprabhudíp ášramu ve Střílkách ve vysvěcení - sanjás díkšu - na hinduistického a jógového mnicha, když mu bylo padesát tři let. Stát se svámím bylo jeho dlouhodobým přáním a životním cílem - proto se postil a odcházel do hor a do lesa meditovat až se mu jeho přání

doslova zázračně Svámíjího Milostí naplnilo. Od té doby setrvává v santóše - spokojenosti, veškerá světská přání se rozprchla a on se vrací zpět Domů do duchovního domova, z něhož jsme vyšli. Svámí Gyaneshwarpuri působí jako osamělý, mlčící poustevník v jeskyních Moravského krasu. Měl to štěstí, že se narodil v blízkosti tohoto nejsvětějšího území v České republice, magického a mystického prostoru, v minulosti osídleného šamany a poustevníky, na něž se rozhodl navazovat. Není učitelem jógy a nekáže hinduismus. Má právo užívat duchovní titul svámí (pán sebe) a nosit oranžové roucho, šat indických jogínů a sádhuů. Získal tímto tuto nejvyšší Svámíjího iniciaci. Je kosmopolitního nadnáboženského smýšlení a vnitřního založení, z tohoto důvodu uctívá rovněž Ježíšovo křesťanství, buddhismus, taoismus a ostatní světová náboženství. Je historicky prvním hinduistickým mnichem vysvěceným v České republice. Píše odborné publikace z oboru speleologie, sakrální historie a archeologie a v neposlední řadě vlastní originální, z knih nevyčtenou mystiku a filozofii, básně, duchovní příběhy a pohádky s duchovním ponaučením. Následuje ve všem Sílu Lásky a kráčí po Cestě Poznání (džňanajóga) jak vyplývá z jeho duchovního jména Gyaneshwarpuri (gyana=džňana), které se překládá jako „Ten který poznal“. Je tedy vnitřně džňánín čemuž odpovídá jeho na první pohled nesrozumitelná životní filozofie poustevníka. Od narození je osvobozený, dosud ale nerealizoval nejvyšší stav vědomí mókšu, kdy individuální „já“ se stává celým Vesmírem. Má však vlastní vnitřní vedení a napojení na Boha, Božské Já. Realizovat Boha a dosáhnout Osvícení je jeho nejvyšším a jediným Cílem v tomto zrození, jemuž zasvěcuje svoji duchovní jógovou sádhanu, meditaci v ústraní, mantra džapu, opakování Božího jména, modlitby, jógové ásany, kriji ap. podle Systému Jóga v denním životě Paramhanse Svámího Mahéšvaránandy. V současnosti se často zdržuje na osamělých a pustých místech v horách a v lesích. Od dětství samostatně studoval *Bibli*, nikdy však neříkal že je křesťan. Později studoval *Bhagavadgítu* a jiné svaté spisy indické. Přečetl rovněž některá buddhistická a taoistická svatá písma. Nejvíce ho však oslovila moudrost Svámího Šivánandy z Rišikéše, Paramhansy Jóganandy, Ramana Maharishiho, Chan-Šana, Bhagvána Šrí Díp Nárájana Maháprabhudžího a samozřejmě Svámího Mahéšvaránandy, v němž rozpoznal esenci svého

duchovního nazírání Pravdy ze svých meditačních jeskyní a horských poustevn. Uctívá ideál indických himalájských jogínů a rovněž sv. Františka z Assisi. Nevyučuje jógu veřejně a jako skutečně pravý džňánín, muž poznání, nepřijímá studenty jógy ani osobní žáky. V současnosti žije na základě doporučení Svámíjího se svou maminkou v malém ášramu v Brně - Bosonohách. Poustevník Gyaneshwarpuri je někdo o kom se bude především mlčet, neboť totiž v sobě slučuje bezmeznou pokoru Františkovy řehole s bezmeznou tvrdostí Šrí Dévpurídžího proti démonům egoismu. Toto je přátelé himalájská jóga v České republice.

„Vytvořil se názor, že sannyasinové by měli vstupovat do společnosti a zúčastnit se sociální a politické činnosti. To je však vyložený omyl. Sannyasin se nemusí stát presidentem či vůdcem nějakého politického hnutí, on může činit všechno pomocí svých myšlenkových vibrací. Nemusí se projevovat veřejně i když někteří tak činí... ...Ten, kdo rozjímá v himalájské jeskyni a pracuje na sobě, aby sám sebe očistil, očišťuje též i svět a pomáhá světu svými duchovními vibracemi. Nikdo nemůže zabránit tomu, aby jeho čisté myšlenky vycházely do světa a přicházely k těm, kteří je vskutku potřebují.“

Šrí Svámí Šivánanda
Mysl, její tajemství a kontrola

O mé duchovní cestě

Narodil jsem se jako Marek Šenkyřík (*7. května 1968) do tradiční křesťanské rodiny, v níž kam až paměť sahá, chodili všichni v neděli do kostela. V katolické církvi jsem dosáhl v roce 1986 svátosti křesťanské dospělosti, biřmování. Dne 23. července 2021 jsem byl vysvěcen na mnicha v hinduismu. Stal jsem se tak historicky prvním svámím vysvěceným v České republice. Zdržuji se jako poustevník v Moravském krasu. Mnoho zdejších jeskyní mi slouží k meditačním účelům. Meditoval jsem však také až u pramenu Gangy a nad Rišíkéšem v indickém Himálaji, v soutěsce Chey v rumunských Karpatech, v Monte Subasio nad Assisi, na Staré

hoře v Krkonoších a ve Slovenském ráji. Stále jsem hledal to místo, kde bych mohl být sám a nerušeně meditovat. Mám za sebou tisíce dnů a nocí v osamění meditačních jeskyní a horských poustevn. Něco tedy vím jistě. To je má kvalifikace. Já působím především Láskou a Poznáním (bhakti a džňána). Síla Lásky - to je to v co věřím. Jsem poustevník, nejsem duchovní učitel. Já mám Dévpurídžího srdce. Svrchovaně Osvícený Mistr jógy, obdařený zázračnými silami, poustevník Šrí Dévpurídží žil na přelomu 19. a 20.století nejprve v Himálaji - poté se usadil v Radžastánu ve střední Indii. Silou vůle zbořil ášram a vyhnal z něho bhakty, své žáky a poslal na ně hady. Lidé se domnívali, že světec zešílel. Motivy jeho činů přesahovaly lidské chápání. Od té doby mluvil jen s těmi, kdo měli hluboký a vážný zájem o Poznání. V této kalijuze dával přednost společnosti zvířat před společností lidí. Na Cestě jógy se považují za následovníka tohoto světce. Poznal jsem že mne Bůh vede od narození. Můj Bůh je Šiva, věčný Mistr všech jogínů, asketů a modlících se lidí. Je to nejsoucitnější a nejlaskavější Bůh z celého hinduistického panteonu. Bhakta, který medituje na Šivu, dojde rychle konečného Osvobození (mókša). Jsem tedy jogín a hinduista, s jistotou vím, že nejsem křesťanského zrození, jakkoli mám k Ježíši od dětství v srdci blízko. V tomto životě (a již nikdy) nebudu křesťanský mnich, protože většinou nezachovávají důležité pravidlo vegetariánství, což považuji za velmi závažný prohřešek katolické věrouky. Já v této otázce mám zcela jasno a v souladu se svým svědomím jsem vegetariánem. Vracím se tedy zpět Domů do Indie. Mé současné zrození v České republice a v Evropě bylo jen přechodné. Vyhýbám se masu, ale neužívám ani alkohol, tabák a drogy. Jsem jejich odpůrcem. Já jsem poznal, že duchovní Cesta je očista od všech špatných sklonů k dosažení jen čistých (sattvických) vlastností. Vyhledávám proto společnost duchovních a moudrých lidí (satsang), například v našem ášramu ve Střílkách. Dále již s radostí a vyrovnaností zachovávám mnišský celibát (brahmačárja) a doporučuji ho dodržovat každému připravenému pro větší pohodu, harmonii a vnitřní chápání a nazírání mystické vědy světců (anubhava). Všechno co jsem kdy hledal jsem našel v ucelené podobě jako koncentrované vědění v Józe v denním životě (Yoga in Daily Life). Je to nepochybně jedno z nejčistších světových učení. Není divu, vždyť je to učení jednoho z největších žijících

světců na Zemi, jehož duchovní tituly oznamují že je to plně Osvícená Duše a Mistr Vesmíru. Toto učení jógy nejlépe vyhovuje mému vnitřnímu poznání z horských jeskyní. Proto jsem Svámíjiho oddaným žákem (bhaktou). Tolik bych si přál předávat toto učení, které vysvobozuje ode všeho utrpení, ale zatím tak činím po vzoru himálajských Mistrů jen meditačním způsobem, neboť mé poznání je přes všechnu vynaloženou snahu pořád ještě nedostatečné. Pořád se ještě považuji ve vnitřní józe v podstatě za zkušeného začátečníka. Ať mi prominou všichni ti, kteří se na mne již začínají obracet. Chci zachovávat mlčení (mauna), Ticho a osamění v přírodě. Proto budu žít sám v ústraní poustevny. Věřím, že tak získám ty vnitřní dary, které pak budu moci jednou rozdávat na veřejnosti. A tak to Bůh žádá. Proto byl i Ježíš na poušti a odcházel sám na horu, aby si ujasnil svou duchovní situaci a povolání. Tak to chci i já po vzoru starých Mistrů romanticky naplňovat. Já věřím v tajemnou moc Božího jména, své mantry, Ticha a samoty s Bohem. Všechno ale záleží na tom, zda naleznu pochopení ze strany ochránců přírody a lesníků. Zatím jsem narážel většinou na samé neporozumění. Kdo nechá žít poustevníka v lese? Kdo mi nabídne les s pramenem pitné vody? To místo kde bych si mohl postavit svou malou poustevnu a být sám observovaný. Tak jako svatý František z Assisi dostal od šlechtice - štědrého donátora pro svou modlitbu a meditaci opuštěnou horu Alvernu... Na tento Vesmírný princip spoléhám a tomu věřím. „Hospodine... kdo smí bydlet na tvé svaté hoře.“ (Žalm, 15,1).

*„Prachavý je tento svět jako přeludy a sny, bez podstaty.
Zřekni se ho. Opušť své nejbližší, setni pouta chtíče a nenávisti,
medituj v lesích, v horách.“*

Tilopa

Učení tibetské jógy.

Ideál poustevnictví

Mám takovou dávnou vizi. Vidím stovky a tisíce mladých Čechů mužů a snad i žen jak oblékají hnědou či zelenou kutnu ušitou vlastníma rukama, nebo dokonce oblékají oranžové roucho. Vidím je jak opouštějí tuto civilizaci a společnost svých bližních a odcházejí do osamění pohraničních hor nebo na vysočinu ve vnitrozemí. Vidím jak hledají opuštěné horské kapličky, jichž jsou v českých zemích na tisíce, vidím jak se v nich usazují a stávají se pohádkovými bytostmi. Poustevníky, šamany, druidy... v očích lidí podivíny, kteří žijí v osamění na posvátných místech, v dubových hájích, pravěkých hradiscích, v jeskyních a u lesních studánek. Jsou to lidé, kteří se vzdali svých rolí a ambicí v tomto šedivém neradostném světě aby věnovali svůj život největšímu dobrodružství jímž je duchovní cesta. Vidím jak se bezcílně toulají po lesích, promlouvají ke květinám, přátelí se s motýly, modlí se mezi stromy, meditují na vrcholcích hor, zpívají posvátné zpěvy a praktikují svá duchovní cvičení - a Bůh je za upřímnost jejich touhy obdarovává svými Milostmi, vede je a chrání, jako každého kdo má odvalu věřit svému srdci a jít za jeho voláním. Mnozí se časem vrací zpět do světa lidí, bohatší o cenné zkušenosti, ale někteří vydrží nápor osamění a stávají se z nich zasvěcenci největších duchovních mystérií. Stávají se mystiky v tom nejvyšším a nejčistším smyslu slova, stávají se svatými lidmi, kteří očistili své srdce i svou duši od sil temna a nahlízejí do nejhlubších Božích Tajemství. Pro své bližní budou psát básně a lidé za nimi budou utíkat pro radu a pro slova moudrosti a útěchy, neboť nikdo nerozumí záhadám života lépe než ten, kdo dokonale poznal Sebe. A nejlepší školou sebepoznání je život osamělého poustevníka. Je to těžká cesta, ale ti kdo jsou na ni taženi Bohem hluboko ze svého nitra, by ji nevyměnili za nic na světě. Radostí jim bude prostý život v souznění s celým Vesmírem. Vystačí si s malým batůžkem na zádech, v němž budou mít všechny své věci. Budou pracovat ale jen tolik, aby obhájili svou pozici nezávislosti. Budou sice porušovat zákony této společnosti, ale jen proto, že se řídí Zákony vyššími, a tak i ohýnek si v lese zapálí a mimo cestu svobodně půjdou a pod korunami stromů budou tiše usínat a pod klenbou jeskyní se budou probouzet. Nebudou bojovat proti světu, neboť

svět dostatečně prosvětlí svou pouhou existencí. A budou nevinní jako motýli a tak laskaví, že i jejich odpůrci, úředníci, myslivci či ochránci přírody je nakonec budou mít rádi. Poustevník v lese se stane prestižní záležitostí, neboť jeho přítomnost v lese se stane ekologickým indikátorem čistého, neporušeného a harmonického prostředí - neboť poustevníkovu srdce je nesmírně citlivé na jakékoli znečištění a nemůže žít proto všude. A tak se všichni hajní budou předhánět v nabídkách těch nejatraktivnějších poustevnických lokalit, jimiž by poustevníka do svých hvozduů přilákali. A všechno to budou ta nejpodmanivější a nejúchvatnější místa, jež v českých zemích dosud zbyla: u vodopádů a horských jezer, v oblacích mezi kosodřevinou, ve ztracených jeskyních a na významných pravěkých archeologických lokalitách, takže si každý vybere podle svého založení a na každého se dostane jen to nejlepší...

*„...chodili v ovčích a kozlích kůžích – strádající, pronásledovaní a trpící.
Svět jich nebyl hoden. Bloudili po pustinách a horách, po jeskyních
a zemských roklinách.“
Židům 11,37-38*

„Poustevny v horách byly jako stánek plný božských tváří, pěvců žalmů, milovníků nauky, asketů, kteří se postili, modlících se lidí, které těšila naděje na budoucí rozkoše a kteří se zabývali ručními pracemi, aby dali almužnu. Měli se navzájem rádi a byli svorní. A bylo to opravdu napohled jakési zvláštní území zbožnosti a spravedlnosti. Nebylo tam nikoho, kdo by utiskoval, ani toho, kdo by utlačoval, neexistovaly tam výčitky poháněče. Zato asketů bylo mnoho, avšak všichni měli tutéž jedinou myšlenku: pracovat, aby dosáhli ctnosti. A proto ten, kdo by viděl tyto poustevny a takový řád mnichů, byl by nucen zvolat:

*„Jak skvělé jsou tvé stany, Jákobe,
tvé příbytky Izraeli!
Rozprostírají se jako úvaly,
jako zahrady nad řekou,
jako vonné stromoví
vysázené Hospodinem,
jako cedry při vodách.“*

Sv. Atanáš
Život sv. Antonína Poustevníka

Hertodův poustevník ve svatém srdci Moravského krasu jeskyni Kostelík ve Křtinském údolí

Prostorná průchozí jeskyně s centrální dómovitou prostorou Kostelík, připomínající gotický kostel. Odtud název jeskyně. Otvírá se třemi prostornými vchody do Křtinského údolí. Tato památná jeskyně byla zvaná v minulosti též: Eremitage, Rittersaal, Steinerne Saal a Theresienhöhle Kapelle. První zmínka o jeskyni je z roku 1669 od Jana Ferdinanda Hertoda z Todtenfeldu v jeho spisu: „*Tartaro mastix Moravie*“ (*Podzemní bič Moravy*), kde je zpráva o poustevníkovi, který tuto jeskyni obýval: „*Nad vchodem této jeskyně (to znamená u Býčí skály) se jeví jiný otvor, představující další jeskyni. Kdysi ji obýval jako nepřístupný úkryt poustevník, aby byl samotný jako pravý mnich, zřídil si pro sebe uměle příchod k sestupu a výstupu pomocí provazu, oceňuje lidskou samotu a blaženost.*“ Toto místo se nachází s největší pravděpodobností na skalní terásce nad Kostelíkem, která je přístupná po skalní římse ze směru od Býčí skály. Zde tedy pravděpodobně žil, modlil se, meditoval v osamění onen poustevník. Tuto jeskyni po celý středověk jistě navštěvovaly a obývaly nesčetné generace poustevníků v důsledku blízkosti poutních míst Křtiny a Vranov u Brna. Samozřejmě zde asi žili i šamani v pravěku, neboť tato jeskyně je k tomuto účelu velice vhodně morfologicky přizpůsobena. O tom se ale samozřejmě nedochovaly žádné písemné zprávy. Ještě ve 20. století žil na Kostelíku v Kamenném sálu poustevník a almužník Vincenc Doležal (1862 - 1936) z Habrůvky. Kamenný sál je přibližně kruhového půdorysu o velikosti 11,7 x 10 metrů. Ze sálu se dvěma velkými vchody vybíhá směrem k Býčí skále 18 metrů dlouhá sestupná chodba k třetímu vchodu do jeskyně. Šířka této chodby je průměrně asi 2,7 metrů. Strop Kamenného sálu se klene ve výšce přes deset metrů a je rozerván četnými komíny a horním patrem Kazatelny, z níž kdysi prý pohanští kněží kázali lidu. Tam nad Kazatelnou je horní patro, kde žil onen eremicola. Jeden komín je otevřen až na povrch a za příznivé konstelace jím proniká do jeskyně

sluneční paprsek. Kostelík je jeskyně opředená mnoha pověstmi. Je to záhadné místo Křtinského údolí. Lze přímo vidět mastičkáře někdy v 17. století, jak tuto nápadnou jeskyni prokopali v naději, že objeví roh bájného jednorožce. Mohlo zde být ukryto mnoho pokladů. Jeskyně je považována za průtokovou Křtinského potoka, v době kdy tekla v této výškové úrovni. Další neznámé pokračování směrem ke Třem kotlům a Křtinám zaniklo a po bývalé jeskynní chodbě odstraněné přírodními procesy zůstalo stát několik izolovaných hřebenáčků. Mám dávnou vizi, že bych v Kostelíku nechal položit pískovcovou dlažbu. Do dlažby bych nechal postavit kamenné ohniště pro poustevníky, kdyby sem opět přišli. To je má vize. Když jsem přišel v roce 2005 do posvátné krajiny Vallis baptismi jako poustevník, pocítil jsem potřebu zbudovat na Kostelíku poustevnický památníček. Ten byl sice věnován Vinckovi Doležalovi, ale patřil i všem ostatním poustevníkům žijícím v průběhu historie v této nanejvýš svaté jeskyni. Zlé síly okolo satanismu na Býčí skále však památníček záhy od skály odřezaly a zcizily. Pro jsem zde vztyčil dřevěný kříž, ale i ten byl záhy z jeskyně vyhozen. Proto proběhlo jednání s jeskyňáři na Býčí skále, aby nový kříž pozhledali. Ale i proti tomu vznikla na Býčí skále silná opozice domnívající se, že bych jim tímto duchovním symbolem Kostelík odcizil. Proto ani Správa CHKO nakonec nesouhlasila se vztyčením kříže v této bezpochyby svaté poustevnické jeskyni Kostelíku. Podle tradičního výkladu se Hertodova zpráva z roku 1669 v díle „*Podzemní bič Moravy*“ o poustevníkovi žijícím dle něj v „*další jeskyni*“ vztahuje na jeskyni Kostelík vedle Býčí skály. Tak to uvádějí Trampler 1897, Burkhardt 1951-1955, Absolon 1970 a nyní Gyaneshwarpuri. V roce 2013 však spatřila světlo světa silně naddimenzovaná spekulativní hypotéza archeologa z Býčí skály Martina Golce o tom, že Hertodova zmínka o poustevníkovi se nevztahuje ke Kostelíku, ale k Býčí skále (Golec 2013 a Golec in Oliva a kol 2015). Ve výšce asi 20 metrů ve skalním čele Býčí skály se totiž nachází vysutá asi 10 metrů dlouhá a asi 1,5 metru široká chodba přístupná, jen horolezeckou technikou, dostupná též ve výšce původně asi 10 metrů z vnitřní strany Před síně Býčí skály. Tato chodba je jeskyňáři z Býčí skály považovaná za skutečný přístřešek Hertodova poustevníka, aniž by se však zamýšleli, jak by se do takové výšky poustevník neovládající jednolanovou horolezeckou techniku vůbec dostal. K tomu Golec píše:

„Onou „další jeskyni“ měl Hertod asi na mysli fragment chodby, která se nachází v čelní skalní stěně Býčí skály, která je přístupná pouze po laně, a to z venku (výška asi 20 metrů), nebo pohodlněji ze vstupní Předsíně (výška původně asi něco přes 10 metrů.“ S tímto názorem však nelze souhlasit a nadále trvám na tradičním výkladu, že onou „další jeskyni“ Hertodova poustevníka byl zcela jistě míněn nedaleký Kostelík! Domnívám se, že si jeskyňáři touto hypotézou o existenci poustevníka ve vysoko položené chodbě své jeskyně Býčí skály chtějí lepší její silně pošramocenou image. Opravdu pro tuto novou myšlenku Martina Golce není žádné opodstatnění, a to ani po archeologické stránce, neboť zmíněná jeskynní chodba nad Býčí skálou je antropogenně beze změn z období baroka, dle posudku samotného Golce. I nadále tedy platí, že Hertodův poustevník žil již dávno před rokem 1669 na skalní terase nad jeskyní Kostelík, využívajíc za přístřešek jeho horní patro nad Kazatelnou. O tom jsem zcela přesvědčený. Tato terasa je velice těžko přístupná a skalní římsa k ní se těžko v příkrém svahu směrem k Býčí skále hledá. Je to dodnes jedno z nejdělejších a nejopuštěnějších míst v Moravském krasu. Není mi známo jestli zde na terasce nad jeskyní Kostelík byl již proveden řádný archeologický průzkum, ale je pravděpodobné, ale horní patro nad kazatelnou jistě již někdo anonymně bohužel prokopal. Možná ale, že pár svatých střepů po onom poustevníkovi je na terasce Kostelíka dodnes k nalezení!

*„Moudrý muž zavrhne temnou cestu zla a vyvine v sobě dobro.
Když odešel z domova do bezdomoví, nechť v samotě,
v níž je obvykle těžko nalézt zalíbení, usiluje o vyšší blaženost tím,
že se vzdá smyslové rozkoše a lpění a očistí svou mysl.*

*Ti, kdo s plným uvědoměním usilují o osvobození, nenajdou uspokojení
v příbytcích.*

Jako labutě odlétají z jezer, tak opouštějí své domovy.

*Hluboké lesy, v nichž obyčejní lidé nenacházejí potěšení,
jsou sídlem blaženosti pro ty, kteří se zbavili vášní, neboť nehledají ukojení
smyslů.“*

Dhammapadam 87-88, 91-99.

Zjevení Panny Marie v kostelíčku v Troubsku

Byli jsme s rodiči na bohoslužbě v našem vesnickém kostelíčku v Troubsku. Nevím kolik mi bylo let. Byl jsem opravdu jen malé dítě, nanejvýš pět let staré. Po bohoslužbě jsem zašel u sakristie do Božího hrobu. Seděla tam Panna Maria s Ježíškem. Byla to líbezná vesnická dívka s dítětem a já jsem v ní uviděl Pannu Marii. Vzrušeně jsem vyběhl z kostela a vše vyprávěl své mamince: „Je tam Panna Maria!“ Vrátil jsem se zpět do kostela a zašel do Božího hrobu, ale nikdo tam nebyl. Dlouho jsem nad touto příhodou přemýšlel a nedokázal jsem si ji vysvětlit. Tato událost měla velký vliv na můj další spirituální rozvoj. Byl jsem přesvědčen, že jsem opravdu viděl Pannu Marii. Takhle mi Někdo stále něco projektoval v mém podvědomí a nadvědomí. Taková jsem zažíval v dětství duchovní dobrodružství. Dnes si myslím, že mne tak Bůh vedl prostřednictvím těchto vnitřních vizí a prožitků. Všude jsem například viděl poustevnu, kterou jsem si od dětství toužil v lesích postavit. A to mi zůstalo až dodnes. Takhle ke mně symbolicky promlouvá vyšší vědomí, Bůh.

„Nejvyšší vědění je poznání sebe sama, to znamená uskutečnění Božské podstaty v sobě samém.“

Paramhans Svámí Mahéšvaránanda
Patañďžalího Jógasútry

Epiktétos kdysi na začátku Cesty

Když jsem byl malý chlapec, občas jsme chodili na návštěvu k prababičce Anně Putnové v Troubsku. Od maminky jsem věděl, že to byla velmi zbožná a altruistická žena. Bylo mi tehdy méně než deset let. Při jedné návštěvě prababičky, jsem vylezl po žebříku na půdičku nad její prostou

světničkou - poustevničkou za dvorkem. Žila v ní na několika metrech čtverečních sama od smrti praděda. A na této půdě jsem objevil hotový poklad: alchymistickou laboratoř po strýci Toníkovi, který se stal učitelem chemie. Ale chtěl být i knězem, nebýt však tety Evy. A v jednom kufru na mne vykoukla prazvláštní kniha. Zlatými, již zašlými písmeny, na ní bylo napsáno: „EPIKTÉTOS“. Byl jsem svým nálezem překvapen, knihu jsem prolistoval a vzal jsem si ji s sebou domů. V době této, pro mne významné události, mi opravdu muselo být okolo deseti let. Doma jsem knihu přečetl a byl jsem udiven její značnou moudrostí. Byl jsem udiven, že někdo pěstuje moudrost! Dodnes si pamatuji, že v ní bylo napsáno, že „některé věci jsou v mé moci a jiné nejsou v mé moci. V mé moci například není to, co si o mně myslí nebo říkají lidé...“ Kniha na mne silně zapůsobila. Epiktétos byl antický filozof žijící v 1. a 2. století po Kristu. Tak jsem se již v raném dětství ocitl na Cestě moudrosti a Poznání. Kromě Epiktéta však žádný jiný antický filozof neupoutal moji pozornost. Zajímám se totiž podvědomě jen o Duši Východu, zejména Indie. V porovnání s Mistry jógy mi antičtí filozofové nepřišli tak zajímaví. Ale mohu se mýlit. Ještě mne upoutal Diónéés, bydlící v sudu.

„Nejlepší způsob jak zbavit mysl všech chmur, nečistot a rušivých vlivů, je opakování mantry.“

Paramhans Svámí Mahéšvaránanda
Pataňdžalího Jógasútry

Hradisko u Bosonoh mého dětství, aneb proč uctívat druidy

Archeologickými výzkumy bylo zjištěno, že hradisko bylo osídleno v pravěku v pozdní době kamenné (eneolitu) jevišovickou kulturou a v halštatu horákovskou kulturou. Hradisko u Bosonoh je docela obyčejné místo v lesích, v němž se zastavil čas. Je to svaté nepochopené místo obce

Bosonohy, na které dodnes navzdory blízkosti brněnské aglomerace nevedou žádné cesty, jen těžko znatelné pěšinky mezi duby. Je to posvátné místo mého života. Již v roce 1982, když mi bylo čtrnáct let mi zničeho nic přišla velice záhadná myšlenka, abych zjistil co se na tomto hradisku v lesích za naší vesničkou nalézá. Proto jsem zde toho roku prováděl svůj poměrně intenzivní dětský archeologický průzkum. Na ostrožně opevněné valy jsem založil několik průzkumných sond hlubokých asi 30 centimetrů z čehož jsem zjistil že mělko pod povrchem se nachází překvapivě velké množství robustní pravěké keramiky dělané bez hrnčířského kruhu. Ze země jsem vyzvedl stovky střepů. K tomu jsem objevil i několik zajímavých předmětů: především přeslenů, hliněných válečků nejasného účelu, úlomek ručního drtidla a pazourky. Po tomto zjištění jsem své výzkumy ukončil a již jsem se k nim nevrátil. Psal se rok 1982 a opravdu jsem měl čtrnáct let. Tak jsem procítl z dětství a pod mýma nohama se začala odvíjet duchovní cesta. Začal jsem číst spontánně samostatně v tomto věku *Bibli* a odešel jsem do Moravského krasu, nejdřív jako tramp, později jako jeskyňář. Domnívám se, že v pravěku žili na hradisku druidi. Kdo byli druidi? V keltské předkřesťanské společnosti kněží, věštcí, básníci, poustevníci, léčitelé, duchovní zasvěcenci. Na hradisku je jejich blízkost dodnes přímo fyzicky cítit. Možná, že jsou inkarnováni do dubů zdejších rozsáhlých dubových porostů, v což věřili. Myslím si, že někteří druidi jsou neviditelní a možná že na hradisku stále astrálně žijí. Proto jsem jim vybudoval malý oltář a samotné hradisko uctívám. Na oltáři v lese zapaluji kadidlo a přináším různé malé dary, například jmelí, mušličky, svíčky ap. Druidi věřili v totéž co my jogíni a hinduisté, v reinkarnaci. Druidi si tím byli jisti, a proto měli před smrtí jen malé obavy. Věřili, že duše nehynou, ale po fyzické smrti přecházejí z jednoho těla do druhého. Domnívám se, že mne druidi motivují abych je hledal a našel ve všem co jest v přírodě: ve stromech, v ptácích, zvířatech, trávě, mechu, kapradí, skálách a kamení, ve vzduchu i ve vodě. Nosili bílý šat na znamení čistoty, a protože bílá je v přírodě vzácná. Žili v osamění lesa jako poustevníci. Byli proto velkými znalci přírody, a zcela jistě velkými Božími mystiky, proroky a zasvěcenci do Božích mystérií. Když přišlo do našich zemí křesťanství, tak druidi prý nikam neodešli, ale pokojně a mírumilovně

splynuli s novým obyvatelstvem a přijali křesťanskou víru. Tím zaniklo povědomí o tisíce let staré moudrosti druidů tohoto velice starobylého náboženství zde na Zemi. Dodnes je to na bosonožském hradisku od nich asi začarované. Nevím čím to je, ale jímá mne úcta a Láska k těmto starým druidům!

*„Aby byl člověk s Bohem, musí se prostě stáhnout z vnějšího světa
a udržovat kontakt pouze s Bohem. Je to prosté. nabídní svou duši Pánu.
Pak již není zapotřebí ničeho.“*

Svámí Ráma
Život s himalájskými Mistry

Jak jsem se stal trampem

V roce 1982, když jsem měl čtrnáct let, jsem se stal trampem. Oblékl jsem se do maskáčů po otci a plný energie vyrazil na svůj první tramp. Kam jinam než do Moravského krasu, kde jsme založili tramskou osadu Doupě v jedné téměř nenavštěvované jeskyni. Prožili jsme v ní při ohýnku mnoho láskyplných dnů a nocí a od té doby mi tramp učaroval svojí svobodomyšlností, láskou k přírodě a pravým kamarádstvím. Dnes se již za trampa nepovažuji navzdory tomu, že jako oranžový poustevník taky často žiju v lesích. Tramping bylo spontánní lidové hnutí, které mělo svůj orbit za socialismu, nyní za demokracie již poněkud ztrácí na síle a chřadne, takže potkat dnes skutečného trampa je již vskutku svátost. Podstata trampingu je život v lesích a volné přírodě neorganizovaným způsobem. Tam trampové zakládají své osady. Jedná se většinou o srub, nebo jen o ohniště pod širou oblohou. V čele tramské osady stojí šerif. Taky je možné být tramp bez osady, v tom případě se hovoří o trampu samotářovi. Za samotáře jsem se považoval já. Na trampy, kteří ničemu v přírodě neuškodí, nedám dopustit a ze své pozice poustevníka se jich všemožně zastávám. Jsou totiž dnes pod velkým tlakem úřadů kvůli svému svobodomyšlnému pobytu často v chráněných územích, srubům

a ohni. Skutečný tramp se pozná tak, že je celý oblečený ve vojenských maskáčích, ačkoli pravý tramping s vojenstvím a armádou kromě oděvu nemá nic společného. Za opaskem nosí dlouhý nůž a na nohou kanady. Taky jsem býval takhle oblečený.

„Takový den v němž jste neprováděli džapu, je prostě promrhán.“

Šrí Svámí Šivánada
Mantra jóga

Jeskyňě Doupě Trampů v Moravském krasu, má trampská osada

Křest mé duchovní cesty, když jsem ukončil své archeologické výzkumy na Hradisku u Bosonoh, pokračoval v roce 1982, když mi bylo čtrnáct let v téměř neznámé jeskyni v Hádeckém údolí v Moravském krasu. Tak jsme tehdy jako trampové osídlili s kamarádem Václavem Peřinou - Tašunkou malou jeskyňku skrytou ve skalách, které jsme říkali Doupě, ale oficiálně ve speleologii se jmenuje „Trampů“. Tehdy se mi zdála být tak osamělá, že jsem míval pocit, že bych tam mohl žít rok, a přesto by o mně nikdo nevěděl. Tady to ve skutečnosti všechno začalo. Tady jsem procitl z dětství a pod mýma nohama se začala odvíjet duchovní cesta. To nejkrásnější jsem zažíval právě zde, neboť zde bývalo mé srdce nejčistší. Zde jsem prožil u plápolajícího ohýnku svou první osamělou noc, kdy jsem se děsil podivných zvuků nočního lesa a štěkání srnců. Zde ke mně promluvily věky, když jsme ve skalní prohlubni objevili pět tisíc let staré dětské kosti s pravěkými hlinitými střepy. Zde jsem se propadal do meditace, když jsem se po břiše prodíral temnotou vlhkých a chladných jeskynních chodbiček, v nichž je slyšet jen tlukot vlastního srdce. Zde jsem zažíval při prokopávání sedimentů v jeskynním dómu tísnivou chuť samoty, kdy mými jedinými

společníky byli netopýři, vrápenci a hluboké přehluboké ticho, jež občas zazvonilo plesknutím vodní kapky o sintrové plotny. Zde jsem sedával na skalním útesu a připadalo mi romantické jen tak sedět a hledět do údolí, psát přitom básně, nebo si číst v *Bibli*. A ta slova v ní vyslovená mi zde v závanech vánku, jež šuměl bukovým a lipovým listím, připadala tak důvěrně známá, čistá a jasná, že jsem nedokázal pochopit, proč se jimi lidé tak málo řídí. A právě zde jsem narazil na tajemství, jež se od té doby prolíná celým mým životem, tak jako voda protéká vápencem a stále znovu mě odvádí do lesů a hor. Tajemství, pod jehož vlivem se mi v srdci začala rodit představa svobodného člověka. Představa muže, který žije v osamění lesů a hor. Jen sedí a sedí, nic si nežádá, dny, týdny, měsíce a roky plynou. A jak tak prost vši touhy sedí, osvícený láskou, nehybný ve svém klidu a moudrosti, stává se vším.

„Lepší je vlastní, byť nedokonalá stezka, než sebedokonalejší stezka druhého. Neboť cesta druhého není tvojí cestou.“

Bhagavadgíta III, 35

Setkání s legendárním kapucínským mnichem Ovečkou Boží Andělem Homolou

Tato pro mne důležitá vnitřní událost se odehrála asi v roce 1986, tedy v době kdy jsem měl osmnáct let. Tato velice zvláštní událost mne hluboko zasáhla v duši, neboť jsem poprvé v životě spatřil skutečného mnicha. Bylo to přede dveřmi kapucínského kostela a kláštera na Kapucínském náměstí v Brně. Tam stál mnich v hnědé kapucínské kutně. Byl to sám legendární „Ovečka Boží“ bratr Anděl Homola. Bohem naplněný a motivovaný zdravil náhodné kolemjdoucí spoluobčany a každému říkal: „Úsměv ovečko Boží! Usměj se.“ Někomu tím šel na nervy, ale mně se to líbilo. Tak vzniklo

jeho jméno pod nímž je všeobecně znám - „Ovečka Boží.“ Já jsem tehdy studoval na gymnáziu, cítil jsem se tím naprosto nenaplněný a Ovimu jsem záviděl jeho mnišský šat a vyzařující svobodu duše. Opravdu si na toto setkání kdysi před čtyřiceti roky živě vzpomínám, neboť mne tehdy přiměl k nejhlubšímu zamyšlení nad skutečným posláním svého života jako mnicha. Nikdy víc jsem Ovečku Boží nespátřil. Doléhaly ke mně však zvěsti že působil jako poustevník na Svatém Klimentku ve Chříbech, na poutním místě zvaném Maková hora, odkud ale nakonec odešel do větší samoty na blíže nezveřejňované místo někde na Moravě. Velmi rád bych se s ním ještě jednou setkal a pořídil si s ním na památku společnou fotografii.

„Všechno je ve vás. Bůh i oddaný jsou ve vás. Mistr i žák jsou ve vás. Všechno je ve vás. Podívejte se do sebe. ...Kde mne hledáš můj milý? Já jsem v tobě... Jsem s tebou, kde mne to hledáš?“

Paramhans Svámí Mahéšvaránanda

Vojenská služba v Janovicích nad Úhlavou

Jako většina mladých mužů Československé socialistické republiky jsem i já v letech 1987-1989 povinně nastoupil na základní vojenskou službu. Tu jsem vykonával u elitních raketových vojsk protivzdušné obrany státu v Janovicích nad Úhlavou na Šumavě, v kasárnách kde vznikli legendární „Černí baroni“. Byl jsem řidič 14 metrů dlouhého zaplachtovaného kamiónu značky Zil 157, na němž jsem převážel rakety. Nerad na ty dva roky vzpomínám, neboť jsou nejnegativnější a nejtemnější v mém životě. Šikany jsem si užil mnoho. Mazáci mne šikanovali tak intenzivně až jsem se jim nakonec vzepřel se svou karatistickou pěstí. Nikoho jsem samozřejmě neudeřil, jenom jsem mazáky vojíny Pospíšila a Veréše, který byl maďarské národnosti, varoval. Od té doby jsem měl od šikany

klid, samozřejmě že úklid rajónů jsem jako mladý voják dál svědomitě vykonával. Ale v důsledku tohoto incidentu jsem nezapadal do bojového kolektivu a mazáci když odcházeli do civilu mne nepovýšili na mazáka, z čehož jsem si ale nic nedělal. Nebyla to ostuda, ale morální vítězství. Taky mne neměl rád můj velitel roty, protože dle něj jsem byl ideologický diverzant, protože se vědělo, že čtu na rotě *Bibli*, kterou mi velitel zabavil a zavřel v šuplíku ve své kanceláři se slovy, že u něj se nic takového číst nebude. Svou *Bibli* z toho šuplíku jsem mu nakonec zcizil a dokonce ze mne udělali vedoucího PŠM - politického školení mužstva, protože jsem měl zájem o historii. Samozřejmě, že jsem jim nevykládal ty jejich komunistické kraviny, ale snažil jsem se do toho dění na vojně vnášet demokracii, například jsem informoval o Tomáši Garrigue Masarykovi a skoro nikdo to nevěděl, že náš první prezident byl tatíček Masaryk. Tak jsme byli všichni vygumovaní. Jinak to bylo vesměs úsměvné období života, ale jen s velkým odstupem času. Nevzpomínám na to tedy paranoidně. Samozřejmě že jsem se samopalem a ostrými náboji chodil do stráže na muničák v lese, z čehož jsem měl radost, neboť jsem se alespoň nějak dostal do přírody. Naštěstí jsem zbraň na nikoho nemusel použít. Jsem rád, že dnešní mladí chlapci nemusí již na vojnu rukovat. Narodili se do šťastnější doby než já. Pamatuji tedy socialismus pod vedením komunistických moci-pánů. Tak jsme se měli všichni rádi. Taková to byla láska. Byl jsem zdravý, tak jsem se tomu nemohl vyhnout. Tak mne vytrhli ze života, kterého jsem si užíval v Moravském krasu v lásce plnými doušky a uzavřeli mne na jeden kilometr čtvereční betonového lágru. Sám se divím, čím vším jsem již v tomto životě prošel.

„Zřekněte se všeho. Žijte z almužen. Žijte odloučeně.“

Šrí Svámí Šivánada
Mantra jóga

Jak jsem aktivně prožíval Sametovou revoluci

Byl jsem do Sametové revoluce již od prvních dní po 17. listopadu 1989 sám velmi aktivně zapojený a to na straně studentů a Občanského fóra. Dokonce jsem zorganizoval demonstraci u přísně utajovaného vojenského útvaru v jeskyni Výpustek ve Křtinském údolí v Moravském krasu. Úspěšně - vojáci poté z jeskyně odešli. Dále jsme za noci v Brně vylepovali a rozdávali revoluční plakáty, které estébáci po nás zase strhávali. Udržovali jsme vztah s centrem studentského odboje na Filozofické fakultě Masarykovy univerzity v Brně. Bylo to velice šťastné období a jsem rád, že jsem tím prošel a že jsem to zažil. Samozřejmě jsem se zúčastňoval od počátku všech masových demonstrací na náměstí Svobody v Brně, štěrchali jsme klíči na znamení posledního zvonění, že mohou komunisté odejít, rozkřičoval jsem dav revolučními hesly jako: „Nejsme jako oni.“ Opravdu jsem rád, že jsem to zažil a přiložil k tomuto dění aktivně své ruce a své srdce. První revoluční letáky, které se objevily ve spicím Moravském krasu, byly ode mne, psané mou vlastní rukou. Tohle dnešní mladá generace nechápe, tuto spontánně vytrysklou lásku k zemi, národu, vlasti a lidské společnosti, jak zpívá Honza Nedvěd. Ani já bych nevěřil, že takové vlastnosti někde v hloubi mé duše a mého srdce dřímou. Od Listopadu se již o politické dění vůbec nezajímám, neboť politika vešla do slepé fáze boje světla a tmy, přičemž nikdy není zcela patrné, kdo je zrovna kdo. Politika je dnes již jen pro světský dav a je zhola zbytečné tímto směrem zaměřovat a koncentrovat své vědomí. Věřil jsem politice, dokud tam byl Václav Havel a po něm i Václav Klaus. Od té doby jsem zklamán z politické reprezentace, televizi opravdu vůbec nesleduji a nic mi nechybí k harmonii.

„Každá, i ta sebemenší snaha na cestě jógy nám přináší prospěch v mnoha směrech. Kdo se nevzdá, cvičí pravidelně a s plnou důvěrou, ten dosáhne svého cíle.“

Paramhans Svámí Mahéšvaránanda
Systém Jóga v denním životě

Sametová demonstrace u Výpustku

Poměrně málo se ví, že já Marek Šenkyřík jsem organizoval spolu s Miroslavem Sedlákem, odbojníkem ze ZO 6-05 Křtinské údolí, za Sametové revoluce protestní demonstraci u přísně utajovaného vojenského objektu v jeskyni Výpustek ve Křtinském údolí v Moravském krasu. Jak se to všechno seběhlo? Jednou mne na naší speleologické základně ve Křtinách navštívil Miroslav Sedlák s tím, že chce provést demonstraci u Výpustku. Nevím jak ho to napadlo, neboť jeho ZO 6-05 byla zarytá komunistická skupina, která byla jistě ve spojení s velitelstvím útvaru Výpustek a nebezpečnou kontrarozvědkou. Tak jsem se k němu v mladické nerozváženosti přidal a ihned jsem začal kontaktovat jeskyňáře, vylepovat proti-armádní letáky a dokonce jsem telefonoval kapitánovi Pastorčákovi, který velel posádce ve Výpustku, abych ho osobně pozval na jeskyňářskou demonstraci. Slíbil mi, že přijde. Demonstrace se uskutečnila 17. února 1990 za přítomnosti asi sta lidí. Slávek Sedlák přednesl petici za uvolnění Výpustku armádou pro speleologický výzkum. Všechny přítomné si fotografovala vojenská kontrarozvědka a zástupci denního tisku. Zprávu o demonstraci odvysílalo například Rádio Svobodná Evropa. Členové ZO 6-05 Křtinské údolí vedené komunisticko - estébáckou lobby Miroslav Kubeš a Zdeněk Farlík naši demonstraci ignorovali a samozřejmě na ni nedorazili. Přesto jak známo právě oni z naší úspěšné demonstrace nejvíce vytěžili, neboť jim bylo povoleno v jeskyni bádat. Kapitán Pastorčák pozval k našemu překvapení zástupce demonstrantů do nitra jeskyně

Výпустek. Tam jsme se poněkud uklidnili poznáním, že jeskyně neukrývá rakety ani atomové zbraně. Za tohoto revolučního dění jsem hlídkoval nad Výпустkem spolu s Radovanem Drtilem z balkónku výše položené jeskyně číslo 13 – dle Burkhardta. Tuto bezejmennou jeskyni jsem na památku naší Sametové revoluce pojmenoval „Listopadová.“ Provedli jsme tehdy její speleologický průzkum, při němž jsme výkopem plazivky pronikli do volné prostory ve vzdálenosti cca 20 metrů. Kopali jsme však dál s cílem proniknout tudy do horního patra Výпустku a tím vstoupit do objektu. Ale komando ozbrojené samopaly, které se náhle vyřítilo z oplocenky objektu nás zahnilo na útěk. Za revoluce jsme též za zády agenta StB Farlíka slaňovali do spodního patra jeskyně Nová Drátenická, tedy na aktivní tok Křtinského podzemního potoka. Zde v Mramorové chodbě jsme se pokoušeli odčerpát koleno sifonu, který prý vede směrem k čerpadlu Výпустku. Nakonec jsem i já do tajemného Výпустku v roce 1990 přece jen vstoupil. Dovnitř mne a Jiřího Dresslera totiž pozval velitel stráže rotmistr Robert Sláma, který byl původně jeskyňář a tudíž sympatizující s námi demonstrujícími jeskyňáři. Prošli jsme sály bludiště Výпустku až k památníčku Lichtenštejnů, ale do protiatomového krytu velitelství vojsk Varšavské smlouvy nás nevpuštěl, ani nás na něj nikterak neupozornil. Taková tedy je objektivní historie všech těch Sametových událostí ve Křtinském údolí, jichž jsem byl očitým svědkem.

*„Vstávej před východem slunce a vykonej svou duchovní sádhanu.
Blahodárný účinek tě bude provázet po celý den.“*

Paramhans Svámi Madhavananda
Lílá Amrit. Život Božského Mistra šrí Maháprabhuđžiho

Výzkum podzemí chrámu Panny Marie ve Křtinách

Z počátku to byla nenápadná myšlenka - prozkoumat jako speleologové křtinský chrám. Ale v mém případě to přerostlo v něco mnohem hlubšího, v celoživotní zájem o dějiny a osudy tohoto nejvýznamnějšího mariánského poutního místa na Moravě, na němž premonstráti postavil v 1. pol. 18. století onen vznešený, svatý chrám k počtě jména Panny Marie, nejvýznamnější barokní církevní stavbu v České republice. V roce 1990 jsem tam začínal jako pouhý zvědavý speleolog. Chodil jsem chrámem s virgulí ze svářecích drátů a hledal anomálie neznámých podzemních prostor. To se mi nakonec opravdu podařilo a na jednom takovém vytipovaném místě pod věží chrámu jsme vedli průzkumný vrt do chrámové dlažby. A úspěšně. Vrt se propadl do neznámé vysoké podzemní dutiny. Proto jsme se do ní probourali ze sousední již známé krypty. To se stalo dne 9. února 1991 a já jsem se jako první speleolog do této neznámé krypty s kostnicí proplazil. Zaujala mne zde vystavená pomalovaná lebka s vavřínovým věncem a symbolem v podobě písmene T, v České republice unikátní objev. Ale o tomto neuvěřitelném objevu píšu v následující samostatné kapitole. Také jsme toho roku 1991 objevili před bočním oltářem svatého Jana a Pavla, na místě s pozitivní energií, neznámou hrobku, v níž byl pohřben sám velký stavitel křtinského chrámu, zábrdovický opat premonstrátů, Kryštof Jiří Matuška. Ten byl v této hrobce podle sdělení historických pramenů pohřben v roce 1777. Do třetice byly objeveny v letech 2005 a 2006 podzemní chodby barokní kanalizace pod ambity a rajským dvorem. Já jsem o všech těchto důležitých objevech v historickém podzemí chrámu Panny Marie ve Křtinách sepsal v roce 2023 samostatnou knihu *Acta Speleohistorica*, která byla archeology, speleology a historiky velmi kladně přijata a pozitivně hodnocena. Mě Křtiny z duchovních hledisek vzaly za srdce a zcela mi učarovaly. Se všemi svými výzkumy a objevy jsem se stal novou legendou v posvátných dějinách tohoto církevního pahorku ve Vallis Baptismi, Údolí Křtu, Křtinách, kde prý křtili již věrozvěstové

svatí Cyril a Metoděj. Já za všechno opravdu dobré dnes vděčím svému mecenáši a ochránci panu děkanovi P. Tomáši Prnkovi, jakož i jeho nástupci Mons. Janu Peňázovi. Jsem spokojený a šťastný za to, co jsem ve Křtinách za svého života objevil, vykonal a zrealizoval. Děkuji za to Pánu Bohu, který mne do Křtin jistě poslal.

„Jóga vyžaduje celoživotní kázeň a cvičení.“

Paramhans Svámí Mahéšvaránanda
Pataňdžalího Jógasútry

Pomalované lebky ze Křtin: můj nejvýznamnější objev

Je známo, že jsem se svými kamarády, speleology, jimž jsem předsedal a vedl je po stopách odvěkých tajemství chrámu Panny Marie ve Křtinách, učinil jeden z nejvýznamnějších speleologických objevů v historii České republiky: tajemný depot označených lebek neznámých světců, tzv. „Křtinských pomalovaných lebek“ v neznámé kryptě pod věží křtinského chrámu. Sám jsem o tom v roce 2023 napsal důležitou publikaci *Acta Speleohistorica*, v níž jsem všechny objevy v podzemí kostela publikoval a zhodnotil. Faktem zůstává, že jsem byl první speleolog, který vstoupil 9. února 1991 do této nově objevené krypty a osobně jsem v ní objevil první pomalovanou lebku. Poté jsme učinili detailní průzkum podzemní kostnice, při němž bylo objeveno mýma rukama dalších 11 pomalovaných lebek, či jejich zbytků, celkem tedy bylo v podzemí křtinského kostela objeveno 12 pomalovaných lebek, které voní tajemstvím a mystikou. Mým názorem je, že pomalované lebky pocházejí z dřívějších středověkých křtinských kostelů, které v 1. pol. 18. století musely ustoupit velkolepé výstavbě současného barokního chrámu Panny Marie. Jak se však pomalované lebky dostaly do Křtin, které v té době byly nejvýznamnějším moravským mariánským poutním místem nikdo neví.

Pan profesor Josef Unger přišel se zajímavou myšlenkou, že pomalované lebky byly možná do Křtin přineseny až z římských katakomb, pro což je opravdu opora v historické literatuře v níž se píše, že do středověkých křtinských kostelů byly soustřeďovány ostatky svatých přinesené z Říma a jiných svatých míst. Pomalované lebky z ossária jsou tedy relikvie s neznámou historií. Někteří se diletantsky domnívají, že se může jednat o lebky českých stavů popravených na Staroměstském náměstí za odboj proti Habsburkům. Lebky těchto popravených stavů se totiž ztratily, neboť byly tajně ukryty na neznámém místě. S tímto opravdu ničím nepodloženým spekulativním názorem já však vůbec nesouhlasím. Ať je to jak je to, Křtinské pomalované lebky jsou nadále velice tajemné a jitří naši fantazii. Já jsem na tento náš objev v podzemí kostela ve Křtinách samozřejmě patřičně hrdý a rozhodl jsem se proto o něm na památku učinit zápis v této své autobiografické knize. Nyní již tři roky však vůbec do Křtin nechodím, protože křtinský novokněz P. Ján Lajčák z nevědomosti znejistil veřejně autorství těchto mimořádných objevů a chová se ke mně ironicky, znevažuje má autorská a objevitelská práva v podzemí jeho kostela. Proto s pasivní rezistencí Máhátma Gándhího na protest proti tomuto Lajčákovu počínání nenavštěvuji křtinský chrám, což mne velmi mrzí, neboť v něm mám kořeny svého života jako speleolog, amatérský archeolog, spisovatel historie u zdejší sochy Panny Marie Křtinské a samozřejmě též jako poustevník. Křtiny však mám pořád rád a věřím, že se jednoho dne do nich ještě vrátím a pomodlím se před sochou oné zázračné gotické Madony, trůnící mezi cherubíny na současném hlavním oltáři chrámu Panny Marie. O svých dalších speleologických objevech v podzemí Moravského krasu v této knize již nebudu psát, protože se více méně jedná o odborné informace, nikoli duchovní. Faktem však je, že jsem objevil celkem čtyři menší, ale velmi zajímavé jeskyně: Ponorný hrádek pod Novodvorským ponorem, Soví komín pod Závrtem u borovice, Milarepovu propast pod Závrtem u Habrůveckých smrků a Poustevníkovu Děravku. Všechny tyto mé jeskyně obsahují kus mého srdce, mého života, mých snů a hledání, neboť jsem je objevoval opravdu s velkou láskou! Ale i za tyto své objevy jsem proklínán Satanem v podobě nepřejících lidí, zejména speleologů

v Moravském krasu, kteří mi zabraňují do těchto mnou objevených jeskyní vstupovat. Takový je už můj zamilovaný Moravský kras!

„Opravdově hledající praktikuje jógu s pevným odhodláním dosáhnout seberealizace dříve, než jej zastihne smrt, tedy ještě v tomto životě.“

*Paramhans Svámí Mahéšvaránanda
Pataňdzalího Jógasútry*

Můj dobrodinec a mecenáš P. Tomáš Prnka, děkan ve Křtinách

V roce 1990 jsem se seznámil a spřátelil s římskokatolickým knězem a děkanem ve Křtinách P. Tomášem Prnkou (1926-2013). Nebyl to právě příkladný kněz z hlediska historie, filozofie a psychologie, neboť předsedal jako tajemník rozkolnému rozkladnému hnutí uvnitř katolické církve usilujícímu o odklon od Vatikánu „Pacem in terris“, a proto byl dokonce registrovaný komunistickou mocí jako kolaborující agent Státní bezpečnosti. Já jsem však po Sametové revoluci dobře poznal, že to na něm z duchovního hlediska nezanechalo téměř žádné následky a stopy, ani na jeho bližních, jimž prý nijak neublížil. Pan děkan si mne velmi oblíbil, zprvu jako speleologa a studenta archeologie, později již jenom poustevníka v duchu řehole svatého Františka z Assisi. Tak jsem poznal, že pan děkan má navzdory své hříšné minulosti, laskavé, milující a pozitivní srdce. Mohu potvrdit, že u Panny Marie ve Křtinách po Sametové revoluci šel do sebe, prodělal žádoucí změnu ve své vnitřní orientaci a měl dokonce i nějaké mystické zkušenosti, například se mi svěřil, že měl pravděpodobně zjevení anděla Světla. Oči mu přitom zářily. Hluboce na něho působily Křtiny svým duchovním rozměrem zejména během poutí, kdy bylo jeho srdce velice blízko Bohu. Bůh se ho zmocňoval a unášel jeho duši do nekonečna. Tehdy se se svatým Petrem modlil: „*Odejdi ode mne Pane, vždyť já jsem člověk hříšný.*“ (Lukáš 5,8). Tak jsem s jistotou poznal,

že pan děkan prodělal ve Křtinách opravdu velký a intenzivní rozvoj a prošel veliký kus duchovní cesty, přičemž se stal pro mnohé zářivým příkladem obětavé služby Bohu i veřejnosti. Upřímně děkuji panu děkanovi za všechna jeho projevená dobrodiní a věřím, že již nebude dělat ony staré chyby. Já v něm vidím stále dobrého pastýře lidských srdcí a dokonce duši Křtinského chrámu. Takže je vše dnes již odpuštěno a zůstávají jen pozitivní následky a stopy po jeho altruistické činnosti ve prospěch chrámu Panny Marie ve Křtinách a jeho lidu. Taková je má dnešní víra. Pan děkan Prnka zemřel v roce 2013 a byl pochován na hřbitově ve Křtinách, blízko Panny Marie Křtinské, kterou jako kněz miloval a uctíval.

„Kdo naplněn odevzdaností, pohroužen ve Mně, hledá Mne vytrvale v sobě samém, ten je ze všech lidí nejvíce obdařen klidem, mírem a pokojem.“

Bhagavadgíta VI, 47

Proč jsem se nakonec nestal archeologem

V letech 1990 - 1991 jsem krátce studoval archeologii a historii na Filozofické fakultě Masarykovy univerzity v Brně. Ze zvláštních důvodů mne to však vnitřně vůbec nenaplnovalo, i když jsem navštěvoval všechny přednášky. Po Sametové revoluci nebyly vůbec žádné učebnice a skripta archeologie a antropologie pro mé samostudium. Nestíhal jsem vůbec rychle zapisovat přednášky o archeologii od přednášejících profesorů, neboť neovládám těsnopis. Z těchto důvodů jsem po půl roce toto vyčerpávající vysokoškolské studium zdárně přerušil, neboť kulminovaly mé amatérské speleologické a archeologické průzkumy krypt v podzemí chrámu Panny Marie ve Křtinách, které byly mimořádně úspěšné. Proto jsem po delší hluboké rozvaze opravdu dal raději přednost terénnímu výzkumu v podzemí křtinského chrámu, než abych jen seděl ve školní lavici v místnosti osvětlené mdlým světlem zářivek při naslouchání rychle

drmolícího hlasu přednášejícího pana profesora Podborského a jeho kolegů. Nakonec jsem se zcela odevzdal svým křtinským výzkumům historického podzemí, Masarykovu univerzitu jsem z těchto důvodů zanedbával, až jsem ji zcela opustil. Stále jsem totiž snil že místo školní docházky budu žít jen jako pouhý poustevník v Moravském krasu, což se mi nakonec opravdu podařilo uskutečnit, když jsem se skupinou svých kamarádů postavil malý srub na Skalce v jižní části Moravského krasu, kde jsem v plné harmonii oproštěn dokonce i od světského zaměstnání prožil v osamění v letech 1993 - 1995 dlouhé dva roky. Později jsem však upřímně litoval, že jsem studium archeologie nějak nedokončil, ale nebylo to opravdu v mé karmické situaci vůbec možné. Ale i v tomto dobrovolném opuštění vysoké školy dnes vidím Tajemné působení zvláštní Boží Milosti, kterou však dnes správně chápu jen „já“ sám. Opravdu kam bych došel kdybych se místo následování Božího Volání věnoval jen suchopárné a převážně ateizující materialistické archeologii? Jak dnes vím, absolutně všechno je v podstatě mystické a Bohem nějak vedené, musíte však naslouchat vyprávění svého vnitřního vědomí například na bázi horské meditace a toto vnitřní vedení stále uskutečňovat, ať se s vámi děje co koli, tak jako to dělám dodnes já. Mě to ale celý život stále vede do hor, do lesů, do jeskyní a na poustevny. Myslím si dnes, že kdybych tehdy zdárně dokončil vysokoškolské studium archeologie na Masarykově univerzitě, tak bych pravděpodobně dodnes neoblékl své oranžové roucho hinduistického svámího, čímž by se nikdy nenaplnilo nejtajnější přání mého Srdce. Dodnes bych byl jen průměrný, nebo pravděpodobně dokonce nadprůměrný světský profesionální archeolog s omezeným poznáním, zašitý v některém archeologickém či muzejním depozitáři, místo toho abych následoval Boží Volání, věnoval se své duchovní sádhane a patřil jenom Bohu a duchovní cestě, tak jako to dělám naštěstí celý svůj život.

*„Každý musí pracovat sám za sebe. Vyšší Síla vás vede. Nechte se jí vést.
Ona ví, co dělat a jak to dělat. Věřte ji.“*

Ramana Mahariši

Kung-fu u Petra Špačka

Kdysi v raném dětství a jinošství jsem měl utkvělou představu, že bych měl cvičit bojová umění a taky začít meditovat. To bylo v 80. letech 20. století. Proto jsem nejdříve začal okolo osmnácti let s karate u něhož jsem vydržel tři roky. Od té doby mám drtící pěst na úrovni žlutého pásku. Souhrou okolností v naší rodné vesnici Bosonohy žil mladší tajemný chlapec jménem Petr Špaček, který si od dětství pohrával s myšlenkou, že je inkarnovaný mistr, což je zajisté značně pozoruhodná myšlenka a názor na sebe. Již ve svém mládí byl velmi zkušený a dovedný v kung-fu, pro což měl zajisté taky velice tajemné učitele. Proto jsem k němu byl přiveden s prosbou aby mne kung fu začal vyučovat. Tak jsme za nocí běhali v černých kimonech po lesích a polích v okolí naší vesnice ozbrojeni ostře nabroušenými ninja katanami a nacvičovali ninjovské útoky na opuštěné domy. Taky jsme jako ninjové prolézali temné útroby opuštěné bosonožské cihelny a plazili jsme se po jejich krovech. Takové jsem měl romantické bojové mládí já. Zúčastnil jsem se těchto Petrových neformálních tréninků bosonožského Šaolinu, které probíhaly v přírodě, jichž se zúčastňovali i další chlapci z naší rodné vísy: Patrick Bárta a Martin Böhm, ale po čase jsem toho zanechal. Neměl jsem totiž pro bojová umění, jakkoli mne velice zajímala, potřebný zápal a opravdu bojového ducha. Dnes už vím, že to byla pozitivní karma, která mne ochraňovala před trnitou cestou fyzického bojovníka, zatímco já jsem od dětství byl především jogín. Stále jsem však s Petrem Špačkem udržoval kontakt, neboť na duchovní cestě to dotáhl asi dál než já, protože se mu dokonce zjevil neviditelný Mistr, dle jeho slov někdo na úrovni Ježíše, snad prý Babadží z Himaláje. Protože měl pravděpodobně tento daršan, byl jasnozřivý a ovládal čtení myšlenek, musel být opravdu duchovně pokročilá osoba. V pozdějším věku se z něj však stal bohužel pověstný sukničkář, který měl u žen velký úspěch a měl jich ohromné množství, protože je pohledný, aniž zanechal u piva v hospodském zařízení svého mistrování a požívání masitých steaků. Tak se z něj stal „podprsenkový a kalhotkový mistr“, jak to vidím já. On však údajně nosil lidem do hospody Světlo, jako svoji karmajógu. Byla to tedy veskrze špatně pochopená služba bližním.

Taky se domníval, že mu údajně беру jeho energii, na což byl velmi citlivý. Já jsem si s ním chtěl však jen jako kamarád normálně povykládat - prostě byl na energie nějak přecitlivělý. Tak jsem ho po tomto upozornění přestal navštěvovat. Dejte si pozor na samozvané mistry, kteří neudržují řádný vztah na principu žáka a mistra se skutečným žijícím Světcem - Mistrem, jako je například Paramhans Svámí Mahéšvaránanda, jehož Petr přes má pozvání z neznámých příčin dodnes odmítá navštívit uznávaje jako vtělení pro Evropu a Českou republiku, jen Krista Pána. Přesto mu nosím různé Svámího knihy a fotografie, které jako správný ninjutsu pokládám tajně o půlnoci nespátrén před dveře jeho domu v Bosonohách. Jsem jenom nástroj těchto karem a nic od nich neočekávám. Je to opravdu jen na zamyšlení. Později jsem se kung-fu pokoušel ještě jednou studovat u renomovaného sifu Pavla Kaly z Brna, ale opět bez úspěchu. Po úrazu při cvičení jsem kung-fu musel brzy opět zanechat.

„Pěstuj moudrost - mlčenlivostí zavři ústa svým pomlouvačům.“

Antonij Veliký
Moudrost pouštních otců

Vize nahého jogína

Bylo to před více než třiceti roky. To se psal rok 1993 a já měl právě dvacet pět let a intenzivně jsem cítil, že je nejvyšší čas se vydat na duchovní cestu a začít meditovat. Jenom jsem nevěděl jak a učitele jsem zatím neměl. Jako obvykle jsem proto již tehdy hledal nějaké dokonale ukryté místo v horách. Tehdy jsem ještě neznal slovo „jóga“. Přesto mne to po Cestě jogína vedlo vnitřním způsobem. Opravdu jsem toužil objevit nějaké naprosto opuštěné místo v horách. Proto jsem se ho rozhodl hledat ve Slovenském ráji, který mne přivábil svou divokostí a nepřístupností. Cítil jsem správně, že v jeho nebetýchých soutěskách objevím neznámé místo pro svou osamělou meditaci. Zprvu jsem si vytipoval zalesněný kaňon Malého Sokola, který se mi zdál v těchto horách nejtíže přístupný, nejvíce odlehlý, a proto

i nejméně navštěvovaný. Tam jsem se vypravil. Vyšplhal jsem se do jeho příkrých svahů a objevil útulný útes s výhledy až na daleké Vysoké Tatry. Na tomto zcela opuštěném útesu jsem se posadil a vysvlékl se do naha, neboť mi připadalo romantické jen tak sedět a pokoušet se meditovat. Prostě jsem se nahý cítil jako osvobozený. Měl jsem s sebou buddhistickou svatou knihu *Dhammapadam* a z té jsem si na tom útesu předčítal. Hledal jsem v ní nějaké moudré, inspirativní myšlenky, které jsem v knize opravdu nacházel. Například mne zaujaly tyto verše: *„Hluboké lesy, v nichž obyčejní lidé nenacházejí potěšení, jsou sídlem blaženosti pro ty, kteří se zbavili vášní, neboť nehledají ukojení smyslu... Ti, kdo s plným uvědoměním usilují o osvobození, nenajdou uspokojení v příbytích. Jako labuť odlétají z jezer, tak opouštějí své domovy.“* A tato moudrost z útesu ve Slovenském ráji mne od té doby provází celým dalším životem. Seděl jsem tam nahý celý den. Večer jsem měl od slunečních paprsků spálená záda, takže jsem se bolestí nemohl ani hnout. Tehdy jsem ještě nebyl připravený meditovat déle. Vybavily se mi totiž idealizované vzpomínky na Moravský kras a na mé speleologické výzkumy a já se musel z hor vrátit zpět. Naštěstí jsem měl kam jít - do lesních samot na Ponoru, což byla tehdy má poustevna. Takhle nenápadně ke mně přicházel můj meditační horský život v samotě. V pozdější meditaci jsem pochopil, že mne k tomuto sezení v horách již v mládí na začátku mé duchovní cesty vnitřně možná inspirovali a vedli snad samotní himalájští jogíni. Mohla to být podvědomá vzpomínka na předchozí životy. Jinak si toto mé horské vábení a volání, které mne provází od dětství, nedovedu vysvětlit. Takové záblesky rozvzpomínání si na něco důvěrně známého, na svůj osamělý život v lesích, v jeskyních, na horách mě provázejí po celý můj život. Pořád to místo pro osamělou meditaci ve své fantazii hledám. Všude se mi materializují vize poustevny a jsem nabádán svým srdcem abych se stal v lese jenom poustevníkem. Dlouho jsem tomu odolával neboť jsem měl světské záliby, které převažovaly, jako byla například má zamilovaná speleologie. Tak ke mně ale promlouvaly věky se svou Moudrostí. Tak do mého nitra přicházela postupně vize svobodného osvíceného člověka. Jen sedí sám v horách, dny, týdny, měsíce a roky plynou. Ničeho si nežádá a je odpoutaný ode všeho,

osvícený Láskou se stává Vším. A toto je přátelé můj odvěký ideál. Jen sedět sám v horách. Taková je má cesta poustevníka.

„Bojovník není suchý list vydaný napospas větru. Nikdo jim nepostrkuje. Nikdo ho nemůže přinutit, aby jednal sám proti sobě nebo proti svému přesvědčení.“

don Juan

Ponor na Plošině Skalka: vyhnání z ráje

Když jsem ukončil svou docházku na katedru archeologie Masarykovy univerzity v Brně, rozhodl jsem se, že zrealizuji svůj dávný plán a odstěhuji se „jako poustevník“ a speleolog do lesů v Moravském krasu. Toto místo se nachází při úpatí plošiny Skalka u Nového Dvora. Zde jsem oficiálně vyřídil povolení k výstavbě srubu - speleologické základny. Ten jsem následně ze smrkových odřezků vlastníma rukama, za spolupráce svých kamarádů, v roce 1992 postavil. Tento srub byl pojmenován „Ponor“, podle nedalekého našeho speleologického pracoviště „Novodvorský ponor“, dnes známého pod jménem objevené jeskyně „Ponorný Hrádek“. Na tomto srubu jsem se tedy usadil a v letech 1993 - 1995 prožil dva roky v osamění pod vlivem Setona a Thoreau, rovněž s jejich filozofickým a mystickým rozměrem. Přes den jsem se toulal po plošině Skalka a hledal neznámé jeskyně, závrtý či tektonické pukliny. Za to za noci jsem se na Ponoru v hlubokém lesním osamění pokoušel při světle plamínku petrolejky a karbidky meditovat. Mými jedinými společníky byli nebojácní plši, co mají oči jako dva korálky. Samozřejmě že můj příběh poustevníka na Ponor přivedl velké množství kamarádů. Spolu jsme zde sdíleli lesní komunu, v níž jsme prožívali své nejvyšší a nejčistší sny. Z tohoto snění jsem však značně útrpně naráz vystřízlivěl, když se moci nad Ponorem zmocnil jeskynní „nefachčenko“, negativní chatař, démon a opravdu zlý člověk, který jen chrлил sprostá slova, klatby a nadávky, prostě Jan Martás

Martinek, se jménem jako z dětské říkanky, podobně jako Treblinka. Tento Martinek svou pozici nad Ponorem získal oporou v morálně slabém skautovi Petru Uzlovi Červinkovi. Tito dva, opakují tito dva: Martinek a Červinka mne z Ponoru mého mládí vyhnali, vyloučili, prostě vytěsnili, aniž by mi to nějak zdůvodnili či vysvětlili. Takové zlo se událo na Ponoru v Moravském krasu! Od té doby jsem psancem a vyhnanecem z tohoto ráje na zemi, ze ZO 6-26 Speleohistorického klubu Brno. Jan Martinek a Petr Červinka dodnes - ani po dvaceti letech od těchto opravdu pohnutých a krutých událostí - nepocítili výčitky svědomí, svůj opravdu amorální a podivný čin nepřehodnotili a svého ničím neopodstatněného vylučování mé osoby z Ponoru v podstatě dodnes nelitují, a proto jim nic není odpuštěno na zemi ani na nebi. K tomuto svému svobodnému duchovnímu rozhodnutí mám oporu v biblických výrocích Ježíše Krista. Například se ve svatých knihách píše: „*Jak to, že vidíš třísku v oku svého bratra, ale trámu ve vlastním oku si nevšímáš.*“ (Evangelium sv. Lukáše 6,41). A dále: „*Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.*“ (Evangelium sv. Jana 20,23). A též: „*Kdo by se však rouhal proti Duchu svatému, nemá odpuštění na věky...*“ (Evangelium sv. Marka 3,29). Já se dnes řídím ještě tímto výrokem: „*Kdekoli by vás nepřijali, výjděte z toho města a setřeste si prach z nohou na svědectví proti nim.*“ (Evangelium sv. Lukáše 9,5.). Nejsem vůbec biblista a dokonce ani křesťan, přesto mé vyloučení zcela fyzicky i vnitřně připomínalo ukřižování Krista, které prožívají v lidské společnosti jistí zbožní křesťané. Já jenom naštěstí zapomínám na všechna prožitá příkoří, avšak moudře po indicku „bez zapomínání a bez připoutání“. Jednoduše oba zrádce odevzdávám zcela jejich karmě v souladu se spravedlivými Zákony Vesmíru, které každému odplácí za dobré dobrým a za zlé zlým. Nesnažím se je vůbec varovat ani zachraňovat před tím co jim opravdu dnes hrozí, natožpak abych se s „pokorou“ ucházel znovu o jejich „kamarádství“.

„Pokud druzí lidé nechápou vaše chování, co se děje? Jejich požadavek, že musíte dělat jen to, co oni chápou, je pokusem diktovat vám. Je-li to v jejich očích bytí „asociální“ a „iracionální“, budiž. Většinou se jim však ukáže vaše svoboda a odvaha být sebou samými. Nikomu nejste povinni nějakým vysvětlováním nebo účtováním, pokud jim vaše činy neškodí nebo neporušují jejich právo. Kolik životů bylo zničeno touto potřebou „vysvětlovat“, což obvykle znamená „pochopit“, tj. schválit. Ať jsou vaše činy a podle nich i vaše skutečné záměry posouzeny, ale mějte na paměti, že svobodný člověk je povinován vysvětlením jen sám sobě - svému rozumu a svědomí - a ne mnoha těm, kteří snad oprávněný nárok na vysvětlení mají.“

Erich Fromm
Umění být

Havran, můj první učitel lásky a moudrosti

Havran v tomto příběhu není jen tak obyčejný pták, ale člověk se jménem Leoš Běluša. Protože se považoval za indiána a jakéhosi šamana, přijal havrana za své totemové zvíře síly. Havran byl v roce 1995 můj učitel moudrosti a přítel. Jsem mu vděčný za jeho pozitivní tvář kamarádství až po okraj naplněné obětavou pravou láskou. Bohužel velmi intenzivně kouřil marihuanu jak se od šamana již očekává a toto kouření se zcela stalo jeho druhou přirozeností. Nikdo si nedokázal představit Havrana nekouřícího, nešlukujícího a nepolykajícího lysohlávky, čímž mi zpočátku připadal něčím netušeným inspirující, jako Carlos Castaneda když se setkal s donem Juanem. Takové opravdu bylo mé tehdejší setkání s tímto velmi duchovním Havranem. Varovné symptomy byly tehdy velmi nenápadné, a proto jsem si je neuvědomoval. Později se naše cesty změnily, když jsem se vydal cestou usilovné očisty a jógy. Tehdy na mne začal hledět s úctou jako na svého duchovního učitele a na vlastní žádost se stal mým žákem. Tento příběh je o tom, že na cestě poustevníka nemáme nikoho přijímat příliš důvěrně a anahátu si máme ponechat výhradně jen pro Boha.

To jsem však u pokorného, ale kouřícího Havrana neudělal a přijal jsem ho velkoryse do svého srdce. Opravdu jsme si byli velmi blízcí. Pak se všechno změnilo, Havran mne začal bez příčin nenávidět, s čímž se mi upřímně svěřoval s lítostí sobě vlastní. Jednoduše už nezládal a neunesl mé zvýšené duchovní energie a mlčení poustevníka z kapličky svaté Anny na Staré hoře v Krkonoších a začal se jim intenzivně vzpírat. Samozřejmě že v dobré víře, že mi tím pomůže. Úplně ho to ovládalo. Jak jsem poznal, hleděl na mně nemocně a nakonec na mne začal doslova útočit s veškerou svojí duchovní silou s podvědomými katolickými pseudoargumenty o Ježíši a jeho jediné samospasitelné cestě k Bohu, umožněné pouze v katolické církvi. Neboť zjistil, že je kupodivu horlivý katolík, nikoli již indiánský šaman. Taký mi předhazoval, že jsem opustil maminku, když jsem odešel do hor, čímž se mi začal plést do mých osobních záležitostí. Tak jsem poznal z vlastní zkušenosti jak se předávají mezi lidmi duševní poruchy a nemoci. Opravdu mi tehdy mlčením velmi otevřenou anahátu poškodil svými jízlivými útoky, což jsou reálně existující síly, jak jsem se měl možnost přesvědčit. Já jsem však jen stále mlčel a v srdci jsem se bohužel musel s Havranem rozloučit. Přesto se mi zjevoval astrálně dokonce i v meditační jeskyni, kdy na mne hleděl značně jízlivě a negativně. Vnitřní vztah a propojení s nějakým druhým člověkem v anahátě je tedy u poustevníka nežádoucí. To je typické u všech světských lidí. K poustevníkovi se musíme přibližovat ohleduplně, s úctou a pokud možno s pravou zbožností a pokorou před Bohem. Jinak svou pokladnici v srdci za nic na světě neotevře a vy od něj nic vnitřního nezískáte do svých životů. Havran se tedy „zbláznil“, to znamená že se stal normálním. Zapomněl na svou životní duchovní cestu a jen se oženil. Z vlastní vůle se stal nikoli trapistickým mnichem, ale světským hospodářem. Vzhledem ke svému poškození drogami ale v podstatě správně. Z mého pohledu zapřel vnitřní volání Ježíše v srdci a stal se z něj jen typický pravidelný účastník nedělních katolických bohoslužeb. Zajisté je dnes zcela „normální“. Havranův příběh je o tom, co z duchovního člověka udělá obyčejné kouření trávy a požívání houbiček. Samozřejmě se ani nestal vegetariánem a vyjadřoval se urážlivě například o svatém Antonínu Poustevníkovi, slovy že byl nemocný. Tak jsem poznal s kým mám dnes v Havranovi tu čest. Už dvacet let jsem se s ním neviděl.

Dnes má domek na samotě na venkově, kopec dětí a je jistě spokojený a šťastný. Tak to chtěl realizovat v tomto životě. Já se raději nepřibližuji.

„Sebedůvěra bojovníka není sebedůvěrou průměrného člověka. Průměrný člověk hledá jistotu v očích přihlížejících. Tomu pak říká sebedůvěra. Bojovník usiluje o bezchybnost ve svých vlastních očích a říká tomu pokora. Průměrný člověk je připoután ke svým bližním, zatímco bojovník je připoután pouze k nekonečnu.“

don Juan

Jak jsem dostal posvátnou dýmku

Bylo to jednoho mrazivého večera mezi Vánocemi a Silvestrem L.P.1995. Žil jsem na srubu Ponor v lesích Moravského krasu, v blízké Sluneční zemi stálo několik indiánských tee-pee a právě vrcholilo snad nejkrásnější období na mé duchovní cestě. Pár krásných mladých lidí zde žilo spolu se mnou v lesní komunitě svůj dětský sen. Pracovali jsme jako lesní dělníci při pálení kletí, ale v srdci jsme byli všichni bojovníci. Toho prosincového večera se před dveřmi mého srubu ozvalo zakrákání. Otevřel jsem dveře a do vyhřáté místnosti se nahrnul venkovní mráz. Venku stál Havran. „Pojďme si zakouřit“, vybídl mne. Vzali jsme deky, zhasl jsem petrolejku a zakrátko jsme oba zmizeli v temném lese. Věděl jsem, že budeme obřadně kouřit posvátnou dýmku. Havran k této slavnosti vybíral silné dny, většinou úplňky. V tichosti jsme došli do Posvátného háje a objali duby. Přitiskl jsem se hrudníkem ke kmeni a políbil jeho drsnou kůru. Pohlédl jsem vzhůru do koruny, v tuto roční dobu zbavené listí. Její silueta se rýsovala proti temnému hvězdnému nebi. Očekával jsem znamení. A můj milý dub mě pozdravil. Přestože vládlo bezvětří, zašuměl svými větvemi. Deky jsme položili na sněhovou peřinu na kořenech stromů a usedli na ně se zkříženýma nohama. Seděli jsme zády opření o kmeny dubů, obličej

k sobě a naslouchali nočnímu vyprávění lesa. Mlčeli jsme. Po chvíli začal Havran plnit dýmku a za hlubokého soustředění obětoval tabák všem světovým stranám. Na sever, na jih, na východ a na západ, nahoru Vesmíru a dolů Matce Zemi. Bral tabák po špetkách a vkládal do dýmky. Tmu lesa prořízl plamének zápalky a na okamžik ozářil Havranovu tvář. Byla to tvář indiánského šamana! Ústí dýmky se oranžově rozžhavilo a vzduch zavoněl tabákovým kouřem. S úctou, důstojnými a ladnými pohyby vydechoval kouř do všech šesti stran a poté mi podal dýmku. Vdechoval jsem vonný tabákový dým a snažil se procítit, jak do mne vstupuje celý svět. Ucítil jsem jednotu a harmonii s Vesmírem. Uvědomil jsem si hloubku a krásnou symboliku obřadu, při němž se spojují všechny elementy. Byla to chvíle magického prohlédnutí. Dokouřili jsme. Havran dýmku vyčistil a najednou jsem ucítil, jak mi ji vkládá do rukou. „Jsem jenom nástroj“, řekl tiše. Bez dalších slov se zvedl a zmizel v temnotě lesa. Kamenná hlavička dýmky byla dosud teplá a hřála mě ve zkrchlých dlaních. Připadal jsem si jako v neskutečném snu. Je konec 20. století nebo o pár století dřív a my jsme kdesi na svobodných indiánských pláních? Kde končí pohádka a kde začíná „skutečnost“?

Uplynuly dva dlouhé roky. Karmické mlýny mě vyvedly z lesů do civilizace, kde jsem často s dojetím a slzami v očích vzpomínal na krásu našeho života v přírodě a zejména na onen večer v Posvátném háji. Naše večerní ohně ve Sluneční zemi se proměnily v popel, indiánské ležení zarůstá mlázím, ale posvátná dýmka vždy měla tu kouzelnou moc vyvolat záplavu radostných vzpomínek na všechny ty chvíle, na lesní bojovníky, mé druhy, kamarády. Její kouření bylo pro mne modlitbou i meditací. Pak jsem se vrátil zpět do lesů, ale jaksi proměněný. V meditaci jsem pochopil, že vše co hledám je ve mně. Že mé srdce je bránou a láska je klíčem k ní. Jenom tam je třeba hledat zdroj štěstí. A tak opět po letech usedáme se Havranem na Ponoru v Posvátném háji. Je již vlhký podzim, zády se opíráme o naše milé duby a kouříme posvátnou dýmku. Naposledy. Ještě ji políbím a nožem vyrývám do Matky Země hluboký zářez. Mezi kořeny našich dubů ji vracím tam odkud vzešla. Ale vím, že zůstane ve mně, v mém srdci navždy.

„Svámiové a jogíni jsou lhostejní vůči urážkám stejně jako vůči chvále. V Bhagavadgítě říká Krišna Ardžunovi: „Poté co se vzdáš plodů svých činů, následuje mír. Kdo je stejný k nepříteli i k příteli a stejně tak k počtě i potupě, v horku i chladu, slasti i strasti, oprostěn od ulpívání, kdo nerozlišuje hanu a chválu, zachovává mlčení, se vším je spokojen, je bezdomý, je neochvějně myslí a pln oddanosti, takový člověk je mi drahý.“

Paramhans svámí Mádhavánanda
Lila Amrit

Don Juan a jeho mystická cesta psychotropních rostlin

Nechci o tom vůbec vyprávět, neboť by to mohlo být zneužitelné, ale do mého životopisu to v odstředěné míře patří. Faktem je, že mnoho lidí se k duchovní cestě dostane přes ohromující a překvapující zkušenosti s psychotropními rostlinami. Přiznávám se, že já patřím mezi ně. Bylo to v té době, kdy jsem svobodně žil jako poustevník na srubu Ponor v lesích pod plošinou Skalka v Moravském krasu, a v duchu úžasných knih o donu Juanovi od Carlose Castanedy experimentoval s posvátnými mystickými rostlinami měnícími vědomí směrem k Bohu. Na tuto cestu, na kterou jsem jako speleolog a vědec pozapomněl, mne navedl moravský indián Havran - Leoš Běluša, který byl mým velmi dobrým přítelem a učitelem moudrosti. Spolu jsme v lesích na našich opuštěných chatách: na Kuběnce u Resslervy hájenky v bílovickém polesí a na již zmíněném Ponoru podnikali dobrodružné psychedelické experimenty na bázi vnorů do neznámé reality za touto obyčejnou realitou. Jemu vděčím za opravdu nejšťastnější, nejharmoničtější a nejláskyplnější chvíle v mém životě. Opravdu jsme byli všichni v naší lesní komunitě bojovníci v duchu učení indiánského zřece z kmene Yaqui dona Juana. Pak se to ale všechno změnilo - já jsem z této cesty závčas odešel a vystřízlivěl a jen tak jsem mohl dojít až ke Svámímu Mahěšvaránandovi pro požehnání pro svou právě započatou cestu mystické

jógy. Tento příběh se odehrál v roce 1995, tedy již před třiceti roky a za to, že na mne tyto podivuhodné události nezanedchaly žádné viditelné stopy a následky vděčím tomu, že jsem k ním přistupoval bohabojně s láskou, respektem, strachem z neznáma a modlitbou v srdci. To mne ochránilo před nežádoucími následky takového počínání, před přílišnou fascinací těmito zážitky. Nikomu vůbec neradím, přes úžasnost těch chvil, aby mne v této cestě dona Juana v něčem následoval. Je mnohem lepší být zcela čistý, bez těchto zkušeností a vědomostí a očištěn hned nastoupit cestu intenzivní jógy. To pro určitý natvrdlý typ lidí bohužel asi není zcela možné, neboť jsou uvězněni ve svém racionálním pohledu na svět a na vesmír, a proto potřebují nějak probudit a popohnat. Jinak bych byl dodnes pravděpodobně jen pouhý jeskyňář, nebýt těchto zkušeností, které mne otevřely pro vnímání té pravé spirituality podobně jako například amerického duchovního učitele Ram Dasse, nedošel bych asi ke Svámíjímu, nezačal cvičit jógu atd. Já těchto svých četných vědomostí a vnitřních zkušeností, o nichž nikdy nemluvím, ani v nejmenším nelituji, jenom je považuji v podstatě za zbytečné a varuji proto před psychotropními látkami měnícími vědomí. Tato slova týkají například velmi četných indických sádhů a jogínů, kteří se pomýleně domnívají že kouřením marihuany snáze procitnou na své cestě k Osvícení. To je samozřejmě mája, iluze a omyl na jejich cestě vnímání Božích zákonů, neboť jedinou cestou je intenzivní očista. Každopádně na tyto velice šťastné dny prožité v lesích svého mládí hned tak nezapomenu. Každého však před nimi varuji. Nenásledujte mne na této cestě mých dávných mystických pokusů za které se dnes již stydím, lituji jich velice a vytrpěl jsem si kvůli tomu své. Ale taková byla doba zde u Brna, byla to doba podobná americkým hippies, Květinovému hnutí mladých Američanů v 60. letech 20. století. Takže prosím neodsuzovat bez řádného pochopení. Již třicet let se těmito pokusy samozřejmě nezabývám. Domnívám se, že to patří k hledání v mládí a je třeba před tím současnou generaci varovat. Proto jsem o těchto kdysi tajných informacích po zralé úvaze sepsal tuto kapitolu do své knihy. Castanedu rozhodně nenásledovat bez osobního vedení dona Juana! Může to být nebezpečné, zvláště pro zaryté neduchovní osoby, které se podvědomě bojí procitnutí z fata morgány tohoto světa iluze. Ale takoví většinou nemají odvahu

takovou cestu započít. Tak jsem se již v mládí stal čarodějem Boží Lásky. A v podstatě jsem jím jako jogín dodnes. Někdo tomu říká být šamanem. Já toto oslovení však nesdílím, neboť šamaní většinou jedí maso. Takže jogín. Sepsáním těchto řádků se za svou minulost již nestydím. Bylo to totiž celé o Lásce a jejím hledání v srdci.

*„Existují pro mě pouze cesty po stezkách srdce.
Jen po takových cestuji
a projít je v celé délce je jedinou hodnotnou zkouškou, kterou znám.
A tak po nich cestuji a bez dechu se dívám a dívám.“*

don Juan Matus

Jak jsem porazil a vyléčil černého mága

Zde je jeden skutečný příběh o tom jak jsem přemohl a vyléčil černého magika. Na Silvestra 1995 se mi stala velmi zvláštní příhoda. Zúčastnil jsem se oslav příchodu nového roku na speleologické základně u jeskyně Malý lesík. Bylo tam přítomno mnoho cizích lidí. Samozřejmě, že jsme byli přítomni my, jeskyňáři. Jeden neznámý host si sedl ke mě a začal se mi svěřovat. „Chceš aby někdo zemřel a nepřišlo se na to?“, povídá mi. Nevěnoval jsem jeho řečem příliš pozornosti. „Nebo chceš mít každou ženu, na kterou se podíváš?“, on pokračoval. Po chvíli mi vyjevil, že se cvičil v černé magii. Byl jsem křesťan a zatoužil jsem mu ukázat Boha. Proto jsem ho pozval na noční procházku lesem. A on řekl, že tedy půjdeme. Vydali jsme se do nočního lesa, svítily hvězdy, bylo před půlnocí. Pod nohama nám křupal zmrzlý sníh. Ušli jsme jen několik stovek metrů, když tu černý mág dramaticky prohlásil: „My dva bychom se pozabíjeli!“ „Musím to uvolnit!“ A s těmi slovy se posadil na lesní cestě do sněhu na zem. Seděl v tureckém sedu. Co jsem měl dělat? Posadil jsem se na zem také, čelem k němu. A tu se už černý mág soustřeďoval. Pocítil jsem jako by mne někdo táhl do jiné dimenze. Ze sedu jsem vyskočil na nohy a zakroužil jsem rukama

do kruhu jako v kung-fu. „Ty sis postavil štít!“, vykřikl podrážděně černý mág a rozběhl se lesem z kopce. Úplně ho to posedlo. Praštil sebou o zem do závěje. Běžel jsem za ním a schoulil jsem se nad jeho ležícím tělem. Položil jsem mu ruce na jeho střed hrudníku, tam kde je srdce. Cítil jsem, že z mých rukou vyzařuje energie. Požehnal jsem mu ve jménu Ježíše. Žehnal jsem stále znovu černému mágu, který ležel u mých nohou na zemi. „Bože, dej Lásku tomu člověku.“, modlil jsem se. Opakoval jsem to pořád dokola: „Dej Lásku tomu člověku!“ „Já to cítím.“, řekl on. „Pomohl jsi mi.“ „Já už nechci černou magii.“ Vstal a vypadal při smyslech a zdravý. V mém vědomí se Vesmír proměnil v projev energií. Pochopil jsem a zažil z vlastní zkušenosti Moudrost Mistrů, že Láska je Největší Síla jež drží tento Vesmír pohromadě. Později jsem bývalého černého mága navštívil u něj doma. „Všechno se vrací zpět.“ pravil na vysvětlenou na své magické pokusy. Bůh mne chrání, ubezpečil jsem se já.

„Když se člověk vydá na stezku bojovníka, začne si pozvolna uvědomovat, že normální život nechal navždy za sebou. Prostředky normálního světa už mu neskytají žádnou ochranu a pokud chce přežít, musí změnit způsob života.“

don Juan Matus

Dvacetidenní biblický půst

Kdysi jsem držel dvecetidenní půst podle Bible, neboť jsem na sobě pozoroval symptomy vážné nemoci. Bylo to po magickém souboji, jednalo se tedy o tzv. magickou nemoc v důsledku probuzení kundalini, kterou nemělo smysl léčit běžnými světskými prostředky. Proto jsem zahájil radikální půst a po něm jsem se uzdravil, jen jsem značně ztratil na hmotnosti, jak jsem byl vyhublý. Dnes nikomu neradím, aby se do tak dlouhého půstu pouštěl. Není totiž ani tak těžké se postit jako spíše ukormidlovat energie, které se probudí, když takový dlouhý půst ukončíte. Myslím si však, že je výborná tzv. Breussova metoda postění se, spočívající v přijímání během

půstu - i dlouhého - jen omezeného záchovného množství zeleninových šťáv z červené řepy ap. To považuji za velmi dobré a mnoho lidí se touto cestou uzdravilo ze svých i jinak nevyléčitelných nemocí. V naší jógové škole je zvykem se postit jeden den v týdnu na den gurua, tedy ve čtvrtek. Já tento půst ke své škodě bohužel většinou nezachovávám, přestože je značně ozdravný a přitom nenásilný. Tak jsem zatím nedůsledný - to se přiznávám. Půst je velmi prospěšný pro naše zdraví a současně je to i duchovní výcvik. Poustevníci ve svých poustevnách jí jen málo a postí se během modliteb. Já dnes jím jen jedno, nanejvýš dvě jídla denně a jsem zaujatý vůči extrémnímu postění se. I Buddha přišel na nesmyslnost extrémní askeze jakož i shovívavosti vůči sobě. Svě poznání nazval střední cestou. Toto pojetí půstu je v souladu i s *Bhagavadgítou*, která uvádí že osvobození nedosahuje ani ten kdo jí příliš mnoho ani ten kdo jí příliš málo. Ve všem musí být naprostá umírněnost a harmonie - to je velice důležité pochopit. Podle učení starých Mistrů to může být démon, který nás svádí k dlouhému vyčerpávajícímu půstu. Až budu opět na poustevně v horách tak se vrátím zpět k pravidelnému postění. Maháprabhudží říkal, že je pro člověka těžké méně jíst a více odpouštět.

„Bůh je lékařem všech nemocí. Spolehej se pouze na Něj samotného.“

Šrí Svámí Šivánada
Mantra jóga

U charitní a pečovatelské služby brněnské Charity

Po duchovním probuzení mi život ve světě připadal již marný a prázdný. Jediné co mi dávalo smysl byla služba trpícím lidem. Mým tehdejším heslem bylo: „Dokud nevím kdo jsem, tak sloužím!“ Proto jsem vstoupil do řad katolické Charity a stal se charitním pečovatelem o nemocné a všelijak hendikepované a invalidní spoluobčany. To mi dávalo hluboký

smysl a naplnění a byl jsem šťastný, že tato služba je volně přístupná a otevřená nám amatérům. Pamatuji si, že tam měli na zdi velký kříž, který mne uklidnil, že jsem na správném místě. Žil jsem tedy službou lidem, koupal jsem je ve vaně, oblékal je a vodil na procházky. Současně přišel na přetřes můj tehdejší vztah s přítelkyní. To bylo v roce 1997. Chtěl jsem se osamostatnit a stát se poustevníkem, ale nevěděl jsem, jak se mám rozejít. Nakonec z toho bylo velké utrpení v důsledku vnitřní připoutanosti nás dvou. Ale s Láskou dávanou mým trpícím pacientům jsem osobní trápení nějak překonal a pokračoval jsem po duchovní cestě. Tak jsem získal mnoho zkušeností. Pak jsem se stal osamělým poustevníkem a jsem velmi šťastný, že jsem tím vším prošel. Naučil jsem se dávat Lásku. Jsem za to Bohu vděčný. Získal jsem duchovní energii a nadhled, moudrost, zkušenost jakou nemá každý. Taková byla má karmajóga. Potom mne však ovládl stesk po horách a po svobodném životě. Proto jsem se nechal najmout na tvrdou manuální práci v nejvyšších českých horách, v Krkonoších. Stavěli jsme pěší cesty v nejkrásnějších místech zdejší horské přírody. Pracovalo se od jara do podzimu a na zimu jsem odjížděl meditovat s bohatou finanční výslužkou do horských jeskyní.

Jednoho dne jsem otevřel dopisní obálku, a v ní byl malý lístek v černém rámečku, který mi oznamoval, že zemřela Mgr. MVDr. Vlad'ka Hlavová. Lístek mi poslali, protože jsem byl před několika lety Vlad'čín charitní pečovatel. Bylo to v roce 1997. Vlad'ka žila na invalidním vozíku v Brně na ulici Bohuslava Martinů 9. Vrchní sestra paní Šujanová mi ji přidělila, protože předpokládala určitou spřízněnost duší... Mým úkolem bylo naložit Vlad'ku každý den na vozík, seběhnout s ní ze Žlutého kopce, dovézt ji na Masarykovu univerzitu, kde Vlad'ka studovala psychologii. No a pak ji zase zavézt domů. Musel jsem při tom být velmi opatrný, protože ten sjezd z kopce je velmi prudký a Vlad'ka byla ochrnutá, a proto by nemohla zabránit kolizi, kdyby mi náhodou na vozíku ujela... Což se několikrát málem i stalo... Díky této odkázanosti jeden na druhého tak mohl vzniknout vztah založený na vzájemné důvěře a porozumění... Vlad'ka byla jeden z největších bojovníků, jaké jsem kdy poznal. Byla to mladá zdravá žena, o pár let starší než já... Pak se to najednou stalo.. Její tělo ochrnulo, nohy

měla nehybné, prsty pokroucené, stěží v nich udržela propisku. Stala se zcela závislou na pomoci druhých, při plném vědomí nezměnitelnosti své situace. Něco takového si nikdo z nás nedokáže představit... Z Boží Milosti jsem se při svém zaměstnání u brněnské Charity dostal jako pečovatel k mnoha podobně postiženým lidem. Byla to pro mne velmi cenná životní i duchovní zkušenost, takže jsem to byl nakonec já, který děkoval, že je mi dovoleno těm lidem sloužit. Ve skutečnosti oni prokazovali milosrdenství mně, že mi dovolili, abych jim sloužil. Tak jsem to tehdy cítil a přál bych to všem mladým lidem, aby viděli a zažili to co já... Vlad'ka byla opravdu velký bojovník. To, co ji postihlo, by většinu z nás zlomilo, ona se však nezačala ztrácet v sebelítosti, neočekávala něčí soucit a snažila se obhájit alespoň zbytky své nezávislosti ducha. Proto začala studovat psychologii, snažila se si pomoci sama a tak se její nemoc stala paradoxně příležitostí k intenzivní duchovní práci. Snažila se svůj osud obrátit ve svůj prospěch a doufala, že své zkušenosti bude moci využít při službě podobně zkušným lidem. Není proto divu, že hned napoprvé, když jsem ji obouval boty mi ihned energicky vyčetla, že se k ní chovám jako k dítěti. Měla dobrou schopnost empatie, a proto náš vztah rychle vznikl na filozofickém základu. Vlad'ka dokonce o mně chtěla psát nějakou studijní práci, protože jsem byl podle ní „velká záhada“, kterou si nedokázala zařadit do žádných psychologických schémat, které ji učili ve škole. Ptala se mne, jestli mám vůbec nějaký pud sebezáchovy, protože nemohla pochopit jak mohu tak bezstarostně žít a nehromadit. A to jsem byl tehdy napohled „normální“. Co by asi řekla dnes, kdyby potkala poustevníka v kutně zcela odevzdaného do Boží Milosti? Taky mi jednou řekla, že měla tušení, že její pečovatel bude i jejím guruem. A opravdu tomu tak i trochu bylo, neboť jsem nad ní převzal patronát i mimo rámec zaměstnání, a dokonce i poté, když mne má cesta vedla z brněnské Charity dál. Když jsem se ocitl v Brně, nakládal jsem Vlad'ku do auta a vezl ji pryč z města do přírody. Zaparkoval jsem ji na invalidním vozíku mezi stromy a udělal jí odbornou přednášku třeba o tom, jakým způsobem se mi podařilo přestat kouřit tabák, a Vlad'ka tomu s úsměvem naslouchala. Jindy jsem ji vzal na půlnoční mši u jezuitů a tam jí na stříbrném řetízku pověsil na krk medailonek Panny Marie, který si Vlad'ka přála nosit, ačkoli sama byla nevěřící. Věřící lidé ji však

přitahovali, protože cítila, že mají „něco“, co jiným lidem chybí, ať už to „něco“ je cokoli. Jindy mi zase na oplátku vyprala a zašila bundu, protože něčím takovým jsem se já, jako lesní muž žijící na srubu v Moravském krasu, nemohl zabývat... Pak mi vnutila i nějaké peníze ze soucitu k mé „chudobě“, ale za ně jsem vzápětí koupil obraz a Vlad'ce ho věnoval. Ten obraz se jmenuje „Osud“, a nepochybně dodnes zdobí její pokojík. Vlad'ka tehdy tajně plakala. Taky se mi svěřila, že se vždy těší na Střípky z Cesty Domů, které jsem jí spolu s mými básničkami zasílal, a nejvíc ji dojal můj život v rumunské jeskyni a mé vyhoštění policií. Přesto naše vnitřní světy byly zcela odlišné, každý z nás žil ve zcela jiném světě. Vlad'ka to ve svém posledním dopise symbolicky vyjádřila jako vztah mezi „lvem“ a „žabkou“. Bylo to jedno z mezilidských setkání a čistá karmajóga. A proč byla Vlad'ka tak tvrdě postižena osudem? Jednou se mi svěřila, že několik měsíců předtím než onemocněla, se pokusila o velmi nerozvážný čin. Bůh jí to však nedovolil, ale jako zpětný náraz karmy, kterou předtím vytvořila, byla sražena na vozík. Tak to alespoň sama intuitivně cítila a snad i proto nesla své onemocnění tak statečně... Přeji ti Vlad'ko pokoj, ať jsi kdekoli. Já vím, že pořád existuješ, neboť smrt zde je vstupní brána k životu onde. Přeji tvé duši, která teď putuje Vesmírem, pokoj ve jménu Ježíše Krista i mého Mistra. Právě teď když píše tyto řádky přilétl k mé poustevně na hradisku svatého Klimenta, malý ptáček. Je velký jako pěnkava, ale celý hnědý. Nikdy jsem takového ptáčka neviděl. A já vím, že ten ptáček jsi byla ty.“

„Když někdo nemedituje musí přijít poznání nemoci a vědomí stárí, aby se náš pohled změnil. Proč na to čekat? Buďte prostě jako ten, kdo již zemřel.“

Adžan Ča

Pout' z Brna do hor Slovenského ráje a prozření na útesu

Nikdy jsem nebyl velký poutník po posvátných místech, chodil jsem spíše horami. Bohatě mi stačilo ujít 20 nebo 30 kilometrů za den. Přesto i já jsem přikročil k vykonání dlouhé pěší pouti ze sebezáchovných důvodů z Brna do hor Slovenského ráje. To se psal rok 1996. Ušil jsem si mnišskou kutnu z hrubé hnědé látky s kapucí a vyrazil jsem podle azimutu z jižní Moravy na Slovensko. Smrt mi totiž dýchala a šlapala na paty a já jsem doufal, že se dlouhým putováním vyléčím ze své zdánlivě neléčitelné nemoci. Bylo to totiž po magickém útoku, k němuž došlo několik měsíců předtím a který mi zcela převrátil vnímání reality. Doufal jsem, že se pěším putováním uzdravím. Nevím již jestli jsem se na této cestě skutečně uzdravil, nebo jestli jsem se uzdravil až půstem. Každopádně jsem na své cestě dorazil pěšky až do Banské Štiavnice, kde jsem se rozhodl nasednout na vlak a jím se přiblížit do hor Slovenského ráje. Opět již nevím jak probíhal v horách Slovenského ráje můj pobyt, každopádně jsem tam sedíc na opuštěném skalním útesu pochopil, že bez Mistra to dál půjde jen těžko. Pochopil jsem jak je duchovní cesta nesmírně jemná záležitost a jaký je to Babylón. Proto jsem již na nic nečekal, sestoupil jsem neodkladně z horských samot a v Brně jsem vyhledal mistra kung-fu Pavla Kalu, který mne zasvětil do jógy, meditace a připravil mé setkání s Paramhansem Svámím Mahéšvaránandou v Maháprabdhudíp ášramu ve Střílkách. Tak to bylo řízeno.

„Počínej si na Zemi jako poutník a host, který se nestará o světské záležitosti. Uchovej si svobodu srdce a pozdvihni je k Bohu, neboť zde nemáš trvalou vlast.“

Tomáš Kempenský
Následování Krista XX,2.

Zasvěcení do jógy mistrem kung-fu Pavlem Kalou

V roce 1996 jsem studoval kung-fu a meditaci u sifu Pavla Kaly z Brna. Velmi mi pomohl získat zpět pozitivní energii. Bohužel naše spolupráce trvala jen krátce a já jsem dál putoval svou vlastní osamělou cestou. Ty satsangy u Pavla v jeho suterénním bytě v Židenicích v 90. letech 20. století byly ale prostě nepřekonatelné a voněly mystikou. Pavel Kala na nás, své studenty, přenášel totiž onu mystickou duchovní energii, získanou dlouholetým ukázněným tréninkem, která uzdravuje a zapaluje srdce - anahátu, která je jednoduše řečeno Láskou. Měl tedy zvláštní léčivé síly. Tímto přenosem duchovní energie mi Pavel velmi pomohl. Pavel Kala je jedním z lidí, kteří mne pozitivně ovlivnili a nasměrovali moji duchovní Cestu směrem k józe. K duchovnímu Mistrovi Paramhansovi svámímu Mahéšvaránandovi mne přivedl on, a jeho zásluhu na tomto kroku považuji za nepominutelnou. Pavel bohužel Svámíjího již mnoho let téměř nenavštěvuje, což je myslím omyl na jeho cestě, který však může být z hlediska vyšší jógy pochopitelný.

„Probud' se a povstaň! Přisedni k nohám mistra a poznej TO. Mudrci říkají, že tato cesta je jako ostrí nože. Úzká je a těžko po ní jít!“

Upanišády

Setkání s guruem Paramhansem Svámím Mahéšvaránandou ve Střílkách

Bylo to v roce 1996. Prošli jsme branou ášramu ve Střílkách, nad níž vlála oranžová vlajka a ocitli jsme se na malém čtvercovém nádvoří, obklopeném budovami. Všude se to jen hemžilo lidmi, ale vládl zde klid. Někde hluboko uvnitř mě se objevil neurčitý pocit. Jako když se spojí dva magnety. Nebo jako když si rybář přitáhne na břeh rybu. Někde v areálu budov kolem nás, byl ten, kvůli němuž jsme sem přijeli. Indický guru, Paramhans Svámí Mahéšvaránanda.

Vzpomněl jsem si na život v horách. Bylo to na jaře, bydlel jsem v nepřístupné odlehlé jeskyni a přes den vysedával na skalách. Četl jsem *Bibli, Bhagavadgítu a 21 řečí askety Gothama, řečeného Buddha*. Byl jsem odhodlán, zde uprostřed divoké přírody najít odpověď na své otázky, jež mi drásaly srdce. Seděl jsem na skále a najednou mi došlo, jak je duchovní cesta nesmírně jemná záležitost. Jaký je to Babylón! Kdybych tak měl Osvíceného Mistra! Pochopil jsem, že bez Učitele to dál půjde jen těžko. Ale kde ho najít? Říká se, že když je žák připraven, Mistr se vždycky najde. Nemusí to však být tak, že zaklepe na rameno. Spíš je vám dovoleno ho rozpoznat mezi miliónem lidí. A hlavně začnete tušit, kdo to skutečný Mistr je. Seděl jsem na vápencové skále, vysoko nade mnou kroužilo na blankytném nebi káně, vítr čechrал vlasy, svítilo slunce a po nohách mi lezli mravenci. Kam jsem pohlédl všude jen liduprázdné divukrásné hory. Najednou jsem si vzpomněl. Pavel Kala má přece duchovního Učitele! Během vteřiny jsem se rozhodl. „Musím jít za ním!“, blýsklo mi hlavou. Už jsem na nic nečekal. Během pěti minut jsem si sbalil věci a vyrazil jsem pět do civilizace.

Vstřebávali jsme atmosféru nádvoří ášramu, když tu kdosi vedle nás prohodil: „Hledáme karmajógy na kopání studny!“ Neměl jsem nejmenší chuť začít pracovat, sotva jsme přišli. Hlavou mi však proběhl krátký jógový příběh. Jakýsi mladý adept duchovní cesty přišel za guruem a požádal ho přijal jako žáka. Guru mladíka přijal a uložil mu cvičení. Mladík poctivě cvičil, meditoval a plnil si svou denní sádhanu. Po nějakém čase ho však ovládl pocit, že nedělá žádné pokroky. „Asi to není ten pravý guru.“, usoudil a vydal se hledat jiného učitele. Po nějaké době potkal druhého gurua a stal se jeho žákem. Opět poctivě cvičil a plnil si uložené povinnosti, ale časem se mu opět zdálo, že ani tentokrát nečiní žádný pokrok. A tak odešel hledat třetího učitele. Ovšem i jeho opustil, stejně jako čtvrtého, pátého, šestého a sedmého. Nakonec se celý zoufalý vrátil k učiteli, jehož potkal jako prvního. Guru mladíka přijal zpět a nechal ho kopat studnu. Ten kopal usilovně celý den, ale přesto měla studna večer hloubku pouhé dva metry. Druhý den, časně z rána, když chtěl pokračovat v hloubení studny, přišel za ním guru a povídá: „O né, toto není to pravé místo. Začni kopat jinde.“ A odešel. A tak mladík kopal na jiném místě, kopal vytrvale celý den, ale večer byl zase jen dva metry hluboko. Dalšího dne na něj brzy z rána opět čekal guru. Ani toto není to pravé místo. Začni znovu a jinde. Stejně se to opakovalo i v následujících dnech. Po týdnů, kdy bylo v okolí ášramu vykopáno sedm dvoumetrových děr, se mladík zeptal gurua: „Mistře jaký má takováto práce smysl. Kdybych zůstal kopat první studnu, jistě by v ní dnes byla voda!“ „Vidíš.“ odpověděl guru. „Kdybys ode mne neodešel a pokračoval v uloženém cvičení, mohl jsi dnes být u cíle své Cesty. Takto jsi stále na začátku.“

Již jsem neváhal ani chvíli a přihlásil jsem se na karmajógu. Za úkol jsme dostali složit z traktorové vlečky vykopanou hlínu. Traktor řídil asi padesátiletý muž. Na krku se mu pohupovaly modlitební korálky, mála. Vypadal spokojeně. Zeptal jsem se ho na stav hloubení studny. „To víš, s hloubkou přibývají problémy.“, pronesl a v očích mu zajiskřilo. Uvědomil jsem si duchovní aspekt odpovědi. Připadlo mi to nádherné a napadlo mne, že ten člověk je možná Mistr. Hlína byla za chvíli z vlečky dole. „To je vše.“ řekl řidič. „A co budeme dělat teď?“ zeptala se Betty. „Co kdybychom

se šli podívat na tu studnu? Mohli bychom se přihlásit ke kopání na noční směnu.“ napadlo nás současně. A již jsme brali za kliku od sklepa, v němž se kopala studna. Otevřel jsem sklepní dveře a ovanul nás chladný a vlhký podzemní vzduch. Na okamžik se mě zmocnila nostalgická vzpomínka na mou speleologickou minulost. Na dobu, kdy bádání v jeskyních, kryptách a štolách, bylo mým světem. „Zase nás to táhne do podzemí!“, pronesl jsem prognosticky a už jsme sestupovali po příkrém cihlovém schodišti. S každým krokem se před námi otevíral pohled do sklepení, spoře osvětleného žlutým světlem žárovky. Sestupovali jsme níž a níž, když tu jsme před sebou uviděli skupinku lidí jak hledí do studny. Prostorem se nesla lahodná angličtina, udílející instrukce o hloubce a šířce studny. Tiše jsme se zastavili na posledním schodu a neodvážili jsme se jít dál. Můj pohled patřil muži v oranžovém rouchu. Poznal jsem ho. Byl to indický guru Mahéšvaránanda. Hlouček mužů se k nám zvědavě otočil. Můj pohled se střetl s pohledem gurua. Jeho hnědé oči se rozzářily zvláštním jasnem jako dva žhavé uhlíky. Několik vteřin mi zpřímá hleděl do očí. Byl to pronikavý rentgenový pohled, jaký jsem dosud u nikoho nespatriil. V hlavě jsem měl úplně prázdno. Žádné myšlenky ani otázky. Jen plná pozornost. Po chvíli se od nás odvrátil a pokračoval v udílení pokynů ohledně studny. Řekl však jen pár slov a opět si mě s Betty na okamžik změřil tím zvláštním pohledem. Snažil jsem se ho vnímat všemi póry a zaznamenat nějaké zvláštní pocity. Přátelé mi vypravovali, jak je při prvním setkání se Svámím Mahéšvaránandou zalila mocná vlna energie, někdo zažíval slastný pocit euforie, jako po dlouhém odloučení s milovaným člověkem a toužil mu padnout k nohám. Nic z toho jsem však u sebe nepozoroval. Byl jsem v naprosto neutrálním rozpoložení. Guru ukončil udílení pokynů a vesele si to zamířil k odchodu. Stále jsme s Betty stáli na posledním schodu schodiště. Prošel kolem mne a když míjel Betty, jakoby nic se jí ztěžka opřel o rameno, až se jí málem podlomily nohy. Něco jsem uviděl. Hleděl jsem na schodiště a to v mém vhledu představovalo duchovní cestu k Bohu, na níž se ocitáme. Temnota sklepa představovala temnotu naší nevědomosti, v níž se ocitáme a vrchol schodiště zalitý venkovním světlem symbolizuje cíl naší cesty - světlo Poznání. A nyní z temnoty sklepa stoupal po tomto mystickém schodišti Paramhans Svámí

Mahéšvaránanda, indický guru. Slovo „GURU“ se skládá ze dvou částí. „GU“ se překládá jako temnota a „RU“ jako světlo. GURU je tedy ten, kdo vede z temnoty ke světlu. Ten, kdo ukazuje cestu z nevědomosti k Pravdě.

„Mistr a žák jsou jako dvě svíčky. Mistrova je zažehnuta a hoří jasným plamenem. žákova svíčka zatím nehoří. Touží-li po poznání musí se k Mistrovi přiblížit a zapálit plamenem jeho svíčky svou.“

Paramhans Šrí Svámí Mahéšvaránanda

Hora svatého Klimenta ve Chřibech

Hradisko svatého Klimenta nebo Hora svatého Klimenta (místní pojmenování Svatý Klimentek) je prastaré poutní místo z doby Velké Moravy. Hradisko je duchovní místo spojené s působením svatého Cyrila a svatého Metoděje. Pojmenování tohoto místa se odvíjí z tradice, že sv. Cyril a sv. Metoděj přinesli na toto místo ostatky papeže sv. Klimenta. Na akropoli Hradiska svatého Klimenta jsou dodnes znatelné základy středověkého kostela, dostaveného ve 14. století z původní velkomoravské kaple z 9. století. Dále tu stojí dřevěná kaple z 20. století. Hradisko obepíná mohutné valové opevnění. Po pádu Velké Moravy sloužilo hradisko okolním obyvatelům jako útočištné hradiště, kam se uchýlovali v dobách válečného nebezpečí. Nálezy je doloženo osídlení z 10. a 11. století. Někdy ve 12. století hradisko zpusťlo a v průběhu 14. a 15. století bylo znovu osídleno. V 14. století ve snaze obnovit svatoklimentský klášter dostavěli brněnští augustiniáni gotický kostel. Ten stál až do roku 1421, kdy klášter zanikl v souvislosti s tažením husitů. Po husitském nájezdu duchovní život na Hoře sv. Klimenta ustal a místo bylo obýváno již jen poustevníky. Já sám občas přicházím za účelem výkonu poustevnické praxe na toto velice svaté místo v lesích od roku 1996, kdy jsem vyhledal svého Mistra Paramhanse svámího Mahéšvaránandu

ve Střílkách, v podhůří svatých hor Chřibů. Opravdu jsem zde jako poustevník vždy velice spokojený a šťastný. Medituji ve zdejší dřevěné kapli i na zřícenině kostela. Zapaluji svíčku na oltáři, opakuji mantru a cvičím jógu. Dokonce zde zapaluji oheň, který je jinak téměř všude zakázaný, ale zde na Hradisku sv. Klimenta je díky bohu tolerovaný. Navazuji tak na poustevníka z kapucínského kláštera v Brně, legendární Ovečku Boží, čili bratra Anděla Homolu, kterého si velice cením a vážím jako pravého moravského poustevníka a mnicha. Chtěl bych zde mít legálně povolenou poustevnu, v souladu s poustevnickou tradicí této zvláštní poustevnické hory, v důsledku blízkosti mého ášramu ve Střílkách.

„Ti, kteří však poznali dokonalost, by neměli rušit člověka omámeného vlastními představami.“

Bhagavadgíta III,29

Dévpurídží, můj nepochopitelný Mistr

V duchovní linii mého Mistra máme pozoruhodného světce, Mistra jógy a avatára Šrí Dévpurídžího. Jeho mise započala ve Velkém Himálaji, kde v jeskyni realizoval princip Boha Šivy. V Himálaji však nezůstal a odešel do Radžásthánu ve střední Indii. Zde dal najevo vesničanům, že by si u nich rád postavil ášram. Brzy byl tento ášram postaven a Dévpurídží v něm tři roky pořádal satsangy pro veřejnost. Potom se však rozhodl za velmi dramatických okolností se satsangy skoncovat. Ášram totiž silou své vůle rozbořil a na bhakty poslal hady. Lidé se domnívali, že světec zešílel. Od té doby žil jako poustevník ve zřícenině ášramu a v této kalijuze dával přednost společnosti zvíře před společností lidí. Pokud se někdo zajímal o Dévpurídžího poznání, musel se k němu velice odvážným a riskantním způsobem přiblížit. Dévpurídžího příběh je o tom, že Boha ani vesmírné dění nevměstnáte do šablon svých světských ani duchovních představ.

Samozřejmě že měl různé zázračné schopnosti a o tom je pojednání ve svaté knize Jógy v denním životě „*Lílá Amrit*“. Já uctívám tohoto nepochopitelného Mistra, jako svého osobního Mistra, proto, že se zcela vymykal všem myslitelným lidským konvencím. Dévpurídží byl za všech okolností sám sebou a jen málokdo pochopil pravé motivy jeho pozoruhodných činů.

„Měli byste zůstat věrní cestě a Mistrovi pro nějž jste se jednou rozhodli.“

Paramhans Svámí Mahéšvaránanda

Pataňdžalího Jógasútry

Bhagván Šrí Díp Nárájan Maháprabhudží, dokonalý Mistr jehož následuji tímto životem

Zcela jiný světec než byl Šrí Dévpurídží, byl jiný avatár v duchovní linii mého Mistra Bhagván Šrí Díp Nárájan Maháprabhudží. Maháprabhudží se jako Osvícený již narodil a na rozdíl od strohého, přísného a neústupného Dévpurídžího, který byl zdánlivě bez bhakti ke svým žákům, On realizoval Princip Vesmírného Milosrdenství a Lásky, Moudrosti věků. V jeho ášramu byl každý vítaný velice milujícím a soucitným způsobem, proto se tento Mistr stal skutečným miláčkem Indů. Nikoho neodmítal, ke každému se choval s láskou a úctou. Tím se opravdu velmi odlišoval od svého Učitele Dévpurídžího. Já sám, spolu se všemi bhakty, proto Maháprabhudžího s absolutní důvěrou nade všechno uctívám a cítím se být jeho žákem z dřívějších životů. Maháprabhudží měl rovněž všechny zázračné schopnosti a síly, kterých používal pro dobro svých žáků. V knize „*Lílá Amrit*“ jsou zaznamenány důkazy o jeho vzkříšení z mrtvých, absolutní jasnozřivosti, telepatii a dalších zázračných schopnostech. On

sám žil prostě u studny ve svém ášramu, z něhož jen zřídka kdy vycházel, nestál o propagaci svého jména a každý k němu mohl přijít pro radu, nebo pro zázrak. Dožil se v plném zdraví a síle sto třiceti pěti let. Maháprabhudží byl v Indii Někdo na úrovni Ježíše.

*„Kdykoli tě někdo požádá o pomoc poskytni ji s milujícím srdcem.
Pomáháš tím i sám sobě.“*

Paramhans Svámí Madhavananda
Lílá Amrit. Život Božského Mistra Šrí Maháprabhudžího

Svámí Šivánanda z Rišikéše, můj učitel himalájské jógy

Svámí Šivánanda z Rišikéše v podhůří indického Himálaje, je můj učitel himalájské jógy. Jsem mu vděčen za to, že jsem To prozřel. Šivánanda mi vysvětlil prostřednictvím svých knih věci, které jsem odjakživa cítil a tušil v srdci, ale nedokázal jsem je vyslovit, věci které mi nevysvětlil dobře ani můj Mistr Paramhans Svámí Mahéšvaránanda. Náš Svámíjí se totiž od tradičního podání jógy určené především pro Indy poněkud odklonil, aby se přiblížil se svojí jógou obyčejným lidem zde na Západě. Svámíjího učení je sice stejně hodnotné, ale na opravdovou tradiční himalájskou jógu se jen odkazuje, ale více nevysvětluje, snad proto abychom neodešli všichni meditovat do Himálaje na místo do Jadanu. Svámímu Šivánandovi tedy vděčím za to, že jsem objevil pod svýma nohama jako svou životní cestu poustevníka himalájské kořeny. Šivánanda tuto tradiční jógu vysvětluje zcela srozumitelně, tak jak já to potřebuji, abych to pochopil a v srdci přijal za vlastní. Šivánanda jako lékař používá mně srozumitelnou odbornou mluvu, čímž je mi mimořádně drahý a blízký. Šivánanda je hned po Mahéšvaránandovi můj druhý nejbližší učitel jógy a je škoda, že jeho četné a velice hodnotné duchovní knihy dodnes nikdo nepřeložil do češtiny.

Budu rád, když si této kritiky překladatelů někdo povšimne a Šivánandovy knihy přeloží.

„Velcí lidé málo jedí, málo spí a hodně odpouštějí.“

Bhagván Šrí Díp Narajan Maháprabhuđži

František z Assisi, můj nejbližší křesťanský světec

To co vím o svatém Františkovi z Assisi je v podstatě pouhý mýtus, který však velmi dobře rezonuje v mém srdci. Když mi bylo kdysi na duchovní cestě velmi úzko a přetěžko, jako Božím řízením mi někdo věnoval knihu Nikose Kazantzakise: *„Chudásek Boží. Život svatého Františka.“* Tam jsem našel ta pravá slova, která zahojila mou duši. Tato kniha sice není přesným životopisem svatého Františka z Assisi, jak je vytesán jednou pro vždy do historie, nýbrž je to životopis mystický pojednávající o tom, jak se to ve Františkově životě všechno ve skutečnosti asi seběhlo a odehrálo z hlediska mystiky. Podle této knihy jsem radostně zahájil cestu poustevníka a uklidnil jsem se prozřením, že si na své cestičce k Bohu počínám správně, když jsem se právě za bolestivých a značně útrpných okolností rozcházel se svou životní kamarádkou a dlouholetou ženskou láskou. Potom jsem po vzoru svatého Františka odešel meditovat do hor na svou horu Alvernu a František mne vnitřně vedl. Podle jeho inspirace jsem si v horské jeskyni ostříhal vlasy na znamení zřeknutí se světa a ušil jsem si svou první kutnu, zprvu jen z obyčejné maskáčové celty a později již z regulérní hnědé františkánské látky. Takto mne v hnědé kutně poznal Svámíjí, kterému se toto mé vyznání líbilo a držel mi pěsti, stál stále při mně a podpíral mne ve všech nesnázích a protivenstvích. Jsem tedy sv. Františkovi v mnohém zavázán a již navždy zůstane mým nejoblíbenějším křesťanským svatým spolu s páterem Piem či třeba Antonínem

Poustevníkem v egyptské poušti. Dodnes se považuji v podstatě za bosého františkána, i když jsem již samozřejmě hinduistický svámí. Je mi líto všech, kteří svatého Františka správně nepochopili, nejen jeho současníci, ale ani pozdější generace až do současnosti, jakkoli ho všichni hojně citují a odkazují se na něj. Byl totiž ve skutečnosti jen pouhým žebrákem na ulici, žijícím v bezdomoví jen z lidské almužny a dobrotivosti, v čemž našel svou těžko pochopitelnou svobodu s Bohem. Tím se stal nežádoucím u svých četných nohsledů, kteří ho odmítli na jeho opravdu radikální cestě sestry Chudoby následovat, uzavírajíce se například spokojeně do klášterů, před čímž již za živá František varoval. Mezi ně já však rozhodně nepatřím. Domnívám se, že jsem Františka realizoval a našel ve svém srdci a dlouho jsem jím byl vnitřně vedený v bezdomoví, kdy jsem se živil jen z almužny hrou na Františkovu flétnu. Později však toto vnitřní vedení samozřejmě převzal Svámí Mahéšvaránanda osobně, pro něhož je svatý František z Assisi rovněž velmi blízkým a oblíbeným Přítelem Božím.

„Mezi vaší duší a Bohem, nejvyšším Já, je stálé spojení. Mantra nám pomáhá toto spojení realizovat.“

Paramhans svámí Mahéšvaránanda
Mé poselství, Jóga v denním životě

Chan-šane, ty jsi ta cestička po níž chci kráčet

Chan-šan byl legendární čínský básník, poustevník a vyznavač čchanu, žijící v 8. století kdesi vysoko v oblacích útesu Ledové hory ve staré Číně. Svým životem a dílem inspiroval japonský zen i beatníky ve 20. století v USA a v Evropě - tolik oficiální informace o jeho životě. Mne velice zaujal svým pravdivým a ryzím pojetím poustevnictví v duchu taoismu a buddhismu a jeho *Básně z Ledové hory* mne velmi kladně ovlivnily a inspirovaly k následování tohoto nepochopeného mudrce. Své básně

psal jen na skály bez naděje na jejich řádné zveřejnění, později však byly sesbírány a staly se senzací, neboť byly nečekaně důvěrným svědectvím o jeho osamělém životě poustevníka na hoře. Podle Chan-šanova příkladu jsem si i já vybral své zamilované hory - Slovenský ráj - a uklidil se do nich do tehdy zcela neznámé jeskyně před ruchem a zmatkem tohoto světa. Podobně jako Chan-šan jsem i já začal psát své filozofické a mystické myšlenky a básně, které ke mně přicházely během hluboké meditace, na skálu své horské meditační jeskyně. Za to jsem však byl po objevení této své podzemní skalní galerie - na rozdíl od Chan-šana po zásluze potrestaný ochránci přírody a špiněný nevědomými negativními lidmi, zejména jeskyňáři v Moravském krasu, mezi něž jsem po svém sestupu z hor toužil patřit. Dodnes Chan-šana následuji, myslím na něho a jeho básně se mi stále velmi líbí. Stejně jako on odcházím stále znovu a znovu zpět do hor, posadit se na svůj osamělý a opuštěný skalní útes někde na tajném místě na Slovensku. Jen básně na skály již nikdy psát nebudu!

„Kdo se uzavírá vnějšku a zamyká brány, zůstává do konce života bez pohromy.“

Lao-c'

Svatý Antonín Poustevník v egyptské poušti

Na začátku cesty tohoto velmi důležitého Božího člověka a světce byla věta z Evangelia: *„Chceš-li být dokonalý, jdi a prodej celý svůj majetek a peníze rozdej chudým a tak budeš mít poklad v nebi. Pak se vrať a staň se mým učedníkem.“* Svatý Antonín Poustevník tím byl zasažený a v tomto evangelijním výroku, který uslyšel z úst kněze v kostele ucítil volání Boží prozřetelnosti, synchronicitu s hlasem Ježíše ve svém vlastním srdci. Značně zamyšlený opustil kostel a rozhodl se uposlechnout tato Ježíšova slova. Svůj majetek opravdu rozdal chudým a pak odešel jako

poustevník na poušť. To bylo v Egyptě v 3. století. Tak se z něj stal jeden z největších světců všech dob, Otec pouště, v něhož uzrál v úplné samotě. Stal se zářivým příkladem následování pro nesčetné další poustevníky a stal se tak zakladatelem mnišství. Mimo jiné inspiroval k poustevnictví i mě. Já jsem se o svatém Antonínovi Poustevníkovi dozvěděl z knihy Svatého Atanáše: „Život svatého Antonína Poustevníka“, kterou jsem dlouze četl v jednom obyčejném knihkupectví v Brně, nemajíc peníze ani na její řádné zakoupení. Tato kniha zbožně rezonovala v mém srdci čímśi důvěrně známým. Svatý Antonín jak se na poustevníka sluší a patří bojoval celý život s démony a stal se mistrem jejich rozlišování, pokořoval je svou nezměrnou trpělivostí, láskou ke Kristu, pokorou, půsty, pokáním a ostatními křesťanskými ctnostmi. Opravdu mne tento svatý poustevník na začátku mé cesty k Bohu oslovil, i když jsem ho nakonec přímo nenásledoval, vzhledem k tomu, že jsem upřednostnil k následování jiného světce - svatého Františka z Assisi.

„Tu a tam je nevyhnutelné stáhnout se do hlubokých hor a skrytých údolí, abychom obnovili svoje spojení se zdrojem. Pohodlně se usadte a nejdříve rozjímejte o projevu říše bytí.“

Morihei Uešiba

Páter Pio, stigmatizovaný světec, muž bolesti a lásky

V kritických okamžicích svého života kdysi před třiceti roky jsem uviděl video na němž vystupoval Páter Pio se svými stigmaty. Hned jsem Ho pochopil a poznal. Spontánně jsem mu uvěřil, že Ho Bůh poslal na tento svět léčit duše a přivádět je k Bohu, a proto byl zvlášť označen oněmi nikým nevysvětlitelnými stigmaty, čili Kristovými ranami Božího majestátu. Páter Pio byl tedy nástroj Boha zde na Zemi, a proto byl obdařen mnoha zázračnými Božími schopnostmi a Milostmi a celý život bojoval

se Satanem o lidské duše. Satan se Pátera Pia proto bojí. Já o Páteru Piovi od toho dne, kdy jsem náhodou viděl toto video, vůbec nepochybuji. Stal se mým svatým přímluvcem do mé rodiny svatých bytostí Božích. Dnes mám jeho fotografii zarámovanou na svém oltáři přestože jsem se z jeho cesty radostně prožívaného utrpení ve jménu Ježíše Krista za hříchy světa jako hinduista odklonil. Páter Pio byl muž nejen Lásky, ale i bolesti a utrpení a jako takový si zaslouží můj obdiv a Lásku. Páter Pio a Ježíš Kristus byli Jedno ve dvou tělech, nakolik Krista doopravdy realizoval tento mystik a divotvůrce. Když jsem psal žádost o mnišství svému Mistrovi Mahéšvaránandovi, tak jsem v této žádosti uvedl a vyzdvihl osobnost Pátera Pia slovy, že kdybych se s ním osobně setkal a neminul se s ním generačně, tak bych ho zcela jistě následoval a stal se rovněž kapucínem. Tak vysoko si cením Pátera Pia. Páter Pio činí zázraky i dnes ze záhrobí, čili z nebe a mnozí lidé pocítili jeho opravdu zvláštní Milosti v bezradných a bezvýchodných situacích. Páter Pio zůstane navždy v mém srdci. Dokonce i takovéto události se odehrávaly v tomto ateistickém 20. století!

„Měj úctu ke všem náboženstvím, ke každému božímu projevu, ke všem svatým místům. Modli se všude se stejnou uctivostí, ať prodléváš v chrámu, synagoze, kostele či mešitě.“

Paramhans Svámí Mahéšvaránanda
Systém Jóga v denním životě

Čeští mistři a mystikové

Za největšího českého mystika a jogína je tradičně považován Eduard Tomáš, který žil v manželství s významnou českou mystičkou Mílou Tomášovou. Oba ve stáří vystoupili se svou duchovní naukou, nejen prostřednictvím knih, ale i veřejně a doslova ihned zazářili jako supernova, mimo jiné proto, že ukázali prostému lidu duchovnost na diskutabilní úrovni vztahu muže a ženy. Eduard byl tedy hospodář z hlediska jógové filozofie. Tím přivedli

velmi mnoho lidí k českému pojetí jógy a mystiky, kterou představoval též František Drtíkol, Květoslav Minařík, Karel Weinfurter, Jiří Vacek a další, kteří již byli známi jen užšímu publiku. Já však za největšího českého mystika a Mistra považuji dnes opomíjeného parapsychologa, zakladatele moderní psychotroniky, Břetislava Kafku. Kafka předložil důkaz značného pokroku na Cestě mystiky, neboť zcela jistě měl zvláštní, doslova zázračné Kristovské schopnosti a vnitřní síly. Já křesťanovi Břetislavu Kafkovi tyto zvláštní síly od Boha plně věřím. Prostě si mne získal hned poté co jsem přečetl první řádky jeho nejvýznamnější knihy „*Nové základy experimentální psychologie*“, která se ke mně řízením osudu dostala již za socialismu, v roce 1986, kdy jsem měl osmnáct let, ačkoli byla tou dobou jistě na indexu totalitního režimu. Dokonce jsem se tehdy podle této knihy pokoušel sám experimentovat, například na ochranu před svými nepřáteli, které jsem měl mezi jeskyňáři v Moravském krasu. Ale jeho zajisté zasvěcené rady, ověřené jeho vlastní zkušeností se mi nakonec jevily jako příliš magické, a proto jsem podle nich přestal praktikovat. Až mnohem později jsem si svou vlastní hlubokou zkušeností ověřil a uvědomil pravdivost Kafkových názorů a informací. Tak nejvýznamnější český Mistr je dle mého úsudku Břetislav Kafka, kterého již od mládí uctívám pro jeho milující povahu a nadpřirozené schopnosti jako svého neformálního českého mistra duchovních nauk. Co se týká Eduarda Tomáše, jeho knihy jsem příliš nestudoval, ale měl jsem je v rukách. Nedokázal jsem je přečíst až do konce, i když rozhodně obsahují skutečné šperky a drahokamy pokladu jeho duchovního poznání. Eduardu Tomášovi jakož i ostatním mystikům a mistrům konce 20. století ale vytýkám, že téměř ignorovali největšího mystika a Mistra, i když původem z Indie, který působil zde v České republice - Paramhase Svámího Mahéšvaránandu, mého Mistra. Opravdu mne udivuje, že nikdo z těchto mistrů - pokud vím – nenavštívil Svámíjího satsang, ani mu nepřišli vyjádřit svoji úctu, vděk za to že tu je, prostě složit pránam k jeho svatým lotosovým nohám. U Eduarda Tomáše jsem vyčetl neadresovanou výtku o „prodavači manter“. Nevím koho tím myslel. To mne nabádá u těchto takzvaných českých mistrů k ostražitosti. O Eduardově ženě Míle Tomášové se vyjadřovat vůbec nebudu. Udivuje mne, že se tato nepochybně pokročilá duše živila masem a že skutečné

nezpochybnitelné Mistry indické nazývala jen pouhými svými „bratry“. S tímto oslovováním svatých osobností já rozhodně nesouhlasím. Nebyli si jistě rovni, jakkoli átmá je teoreticky v žebrákovi a světci Jedno jediné. Třetím mistrem, který se zrodil v České republice byl fotograf Fráňa Drtikol, jogín a buddhista se zkušeností s Osvícením. Jako o Osvíceném o něm s úctou mluvil na satsangu sám Svámíjí Mahéšvaránanda. Takže o Drtikolově samádhi nepochybuji. Slyšel jsem však, že rovněž navazoval vztahy s ženskými protějšky. Tím je mi jeho Osvícení méně srozumitelné. Knihy o něm jsem z těchto důvodů příliš nestudoval, ale působily na mne hlubokým dojmem. Potom je tu samozřejmě brutální celibátník, asketa disponující okultními silami Květoslav Minařík, který se považoval za vtělení tibetských nauk. Později se však - to bylo ale za Bohu nepřátelského socialismu - oženil, čímž sešel samozřejmě níž, údajně proto aby udržel kontakt se světem a mohl předávat svou nauku. Důvěřuji Minaříkovi, Kéčarovi poutníkovi na obloze. Samostatnou kapitolou však je Jiří Vacek, považující se za velkého mistra a učitele českého národa prostřednictvím četných laciných knih. Útočil v nich prakticky na každého mistra v České republice, například na Eduarda Tomáše či Mílu Tomášovou - a to již po jejich smrti. Rovněž Drtikol mu nevoněl pro jeho členství v Komunistické straně Československa, které bylo za socialismu ale srozumitelné, i když naivní. Vacek zaútočil dokonce i na tibetského Dalajlámu, kterého považoval za zakukleného komunistu. Z těchto všech důvodů mu bylo jeho kritiky z řad Tomášovců naznačováno, že trpí nemocí, víte jakou. Vackovy velmi četné knihy jsou nazvané jako „nejvyšší jóga a mystika“, aniž by této úrovně ale dosahovaly. Měl jsem jeho knihy poměrně často v rukách, ale pokaždé mi „něco zabránilo se do nich začíst. Omlouvám se zde Jiřímu Vackovi, který je již rovněž po smrti, za tento svůj posudek jeho knih. Jinými slovy pokoušel jsem se v nich najít ty drahokamy a šperky, které jsem jinak viděl v knihách Eduarda Tomáše, ale marně. Tak takhle je to z mého duchovního pohledu s českými mistry. Ještě zbývá zmínit Karla Weinfurtera, ale ten byl spíše okultista, a proto v jeho knihách poněkud straší. Ale měl zvláštní dar psát, proto jsou jeho knihy i dnes čtivé a mne svého času poměrně silně zaujaly. Weinfurter byl mezi prvními, kdo v Čechách začali koncem 19. století prakticky provozovat jógu.

„Nepřesvědčujte nikoho na víru. Vlastní tiché změny jsou nejpřesvědčivější výpovědi.“

Ram Dass

Jak jsem dostal své duchovní jméno

Můj Mistr Paramhans Svámí Mahéšvaránanda uděluje svým žákům duchovní jméno. Přijetí duchovního jména je symbolem vairagje, zřeknutí se, příklonem k duchovní cestě. Je to podobné jako když mnich odchází do kláštera, tak se zříká světských pout a zvolí si nové duchovní jméno, které chce následovat. Podobně je tomu v józe. Měl jsem Svámíjího pozvání k životu v ášramu Jadan v Indii na pět let. To ve mně probudilo vairagju. Přijetí jógového jména bylo mou snahou přiblížit se rodilým Indům. Tak jsem si nechal na matrice - na znamení zřeknutí se - změnit své rodné jméno Marek Šenkyřík na Marek Gyaneshwarpuri, což znamená v překladu do češtiny „Ten který poznal“. Toto jméno jsem obdržel od Mistra již v roce 1996 za pro mne velmi mystických okolností. Bylo to na jednom velkém radostném satsangu. Svámíjí právě mluvil o *Bhagavadgítě* a řekl, že nejlepší komentář k této svaté knize napsal světec Gjánéšvari. Měl jsem tehdy skrytou touhu obdržet duchovní jméno, kterou jsem však nedokázal vyslovit nahlas. Najednou se Mistr zeptal nás přítomných: „Který muž by se chtěl jmenovat Gyaneshwarpuri?“ A dodal, že je to „velmi silné jméno, že on sám kdyby se již nejmenoval Mahéšvaránanda, tak by se chtěl jmenovat Gyaneshwarananda.“ Tak vysoce ocenil Svámíjí toto jógové jméno. Cítil jsem jak mi celé tělo elektrizuje, jakoby se každý jeho atom vyjadřoval k tomuto jménu. Tak jsem se ně přihlásil. Jsem s tímto jménem zcela spokojený. Vnitřní touha mé duše tak byla uspokojena. Znamená to, že mám duchovní jméno realizovat. Gyana (džňána) je jógová cesta, jedna ze čtyř cest tradiční jógy. Tyto cesty jsou: karma jóga, bhakti jóga, rádža jóga a konečně gyana jóga. Pod gyana jógou si představuji cestu

poustevnickou, nad dualitou, v dobrovolné nemajetnosti, v soustředění se na Božský Princip. Gyanu je těžké pochopit. Je to cesta mnišská, v ústraní. Spojení jmen Marek Gyaneshwarpuri dále symbolizuje, že jsem se považoval za křesťana, než jsem prozířel že ve skutečnosti jsem jogínem a hinduistou.

„Nenechte se vyvést z klidu ani vnějšími okolnostmi ani vnitřními stavy. Pokračujte po cestě, pro kterou jste se rozhodli, s pevnou vírou a důvěrou.“

Paramhansa Svámí Mahéšvaránanda
Pataňdžaliho Jógasútry

Výcvik u mistryně zenu Heily Downey

Když jsem se stal čerstvým jogínem u Jógy v denním životě Paramhanse Svámího Mahéšvaránady domníval jsem se, že mám tolerantně porovnávat naše učení jógy i s jinými náboženskými směry a že mám tyto jiné duchovní skupiny sám aktivně navštěvovat. Tak jsem se například dostal samozřejmě k zenu, neboť je józe na první pohled velice podobný. Proto jsem zašel v roce 1998 na zenové ústraní zenové školy Kwan Um, které vedla Osvícená mistryně zenu Heila Downey, původem z Jihoafrické republiky. Přišel jsem na toto zenové ústraní s dobrým úmyslem a dobrým předsevzetím, v harmonii z právě prožitého satsangu u nohou svého Mistra ve Stírlkách. Očekával jsem, že u zen buddhistů bude tato povznesená harmonie a láska pokračovat. V tom jsem se však škaredě zmýlil. Posadili jsme se do meditace a začali s řešením koánu. Potom čas od času probíhal osobní rozhovor s onou mistryní, oni tomu říkají dokusan. Nebyl jsem si vědom žádných slabin ve svém vystupování, přesto na mne mistryně velmi ostře zaútočila. Zeptala se mne „kdo jsem“, načež jsem odpověděl že „nevím“. Podívala se mi do očí a tvrdě dramaticky prohlásila „potřebuješ

ještě trpět.“ A tehdy jsem pocítil zápasnickou metodu zenu tak vzdálenou naší Svámíjího laskavé józe. Na každou mou otázku následoval útok jako od zmije, který mé nitro rozdělil ve dvě, zenová hůl se zabodla do mého srdce. „Co hledáš?“, ptala se dál mistryně. „Lásku a poznání“, odpověděl jsem po pravdě, ale mistryně jen nesouhlasně zakroutila hlavou, čímž mne stále znejišťovala. „Udělal sis karmu, čím mi zaplatíš?“ pokračovala. „Už jste dostala zapláceno“ odpověděl jsem dvojsmyslně taky již útočně já. A tak to šlo pořád dál. Řekl jsem jí ještě podvědomě, „že se posadím a už nevstanu.“ Nato mi řekla abych byl opatrný a opět zpochybnila mé dobré předsevzetí. Nebyla v tom vůbec žádná Láska, na níž jsem byl zvyklý z našich jógových satsangů. Jen snaha poškodit pomocí vnitřních sil sebevědomí žáka. Proto jsem pocítil nutnost z tohoto zenového ústraní odejít někam zpět do harmonie, ale nakonec jsem vydržel až do konce, což byla chyba. Varuji vás před takovými zkušenostmi tak zvaných mistrů zenu. Zcela jistě mají vnitřní síly získané meditací, které uvolňují na nezkušeného začátečníka. Například Ram Dass byl z řešení zenového koánu a z konfrontace s mistrem zenu doslova šílený a taky měl potřebu svou účast na zenovém sezení předčasně zabalit. Po těchto zajisté cenných vnitřních zkušenostech se zápasnickou metodou zenu jsem již nikdy nepocítil potřebu nějakého mistra zenu vyhledat. Oni sami před tím varují slovy, že setkání s mistrem zenu je karmické. Zen se svou metodou zarputilého sezení je mi však přesto mimořádně blízký a sympatický. Protože v zenu však nevěří v Boha, není zen totožný s naší jógou, neboť my v Boha věříme. Zen je mi proto se svým urážlivým odklepáváním popela na Buddhu poměrně nesrozumitelný. Rovněž nevím proč bych měl řešit nějaké koány, když mám své vlastní myšlenky. A nechápu jak mohou Boha na své cestě minout a vynechat. Doporučuji vám tedy po své zkušenosti se zenovou mistryní raději tuto meditaci neabsolvovat, snad jenom pokud jste duchovní sadomasochisté ateistického založení. Doporučuji vám naší láskyplnou jógovou meditaci, při níž na vás nikdo nezaútočí a nebude vás stresovat. Dodnes nevím co mi chtěla zenová mistryně Heila Downey vlastně říct, krom toho že mi prakticky předvedla nějaké své neviditelné vnitřní energie a síly. Nepovažuji ji za Osvícenou v pravém slova smyslu.

Myslím, že to není mókša, jako v případě našeho Svámíjího. Jinak si nedokážu vysvětlit proč byla na lásku tak útočná a zraňující anahátu. Dodnes nevím jak to dělala.

„Krija-jóga je technika, která vám zcela jistě pomůže překonat a spálit devadesát devět procent vašich karem. Říká se: Jóga-agniná karmáni dagdháni - oheň jógy spálí všechny karmy. Přece však ještě zůstanou jemná semínka karem. Pataňdžali uvádí způsob, jak nakonec i ta spálit. Íšvara-pranidhána - medituj a věř v Boha.“

Paramhansa Svámí Mahéšvaránanda
Pataňdžaliho Jógasútry

Podobenství o motýlovi v kapucínském klášteře v Uničově

Jednou jsem šel po Brně, když tu jsem si na zápraží kostela všiml výzvy určené pro mladé muže, kteří přemýšlí o duchovním povolání, aby navštívili exercicie konané v kapucínském klášteře v Uničově u Olomouce. Tak jsem se tam vypravil. Mniši v hnědých kutnách na mne zapůsobili kladným dojmem, jen jeden z nich mi hned řekl do tváře, že budu mít v cele problémy. Na to jsem mu však odpověděl, že se budu v cele cítit jako ryba ve vodě, a vstoupil jsem do mně vyčleněné cely a zavřel za sebou dveře. Mniši se nestravovali vegetariánsky, a proto mi místo masa dali ohleduplně jíst sýr. Asi nejsilnější zážitek, který se mi vryl do paměti, na mne čekal v klášterní zahradě. Tam jsem si všiml, že v pavučině je uvězněný, doslova ukřižovaný, motýl, bělásek. Zeptal jsem se starého mnicha, proč motýla neosvobodí z té pavučiny. „Je to škůdce!“, řekl mi nato mnich. „Člověk je škůdce!“, vyhrkl jsem bojově já, vzal jsem motýla, opatrně ho vysvobodil z té pavučiny a celého zesláblého od slunečních paprsků jsem ho položil

na květinu. Tak jsem pochopil, že ani kapucínský klášter nebude to místo vhodné pro mne. Po několika dnech prožitých úspěšně v cele jako ryba ve vodě jsem ho opustil.

„Všichni, kdo mají hmotné tělo počínaje malým mravenečkem a konče Brahmou, propadají droze touhy po protějšku. Žádostivost po partnerovi zatemňuje jejich mysl. Opilí žádostivostí zapomínají upínat mysl k Nejvyššímu a základní cíl člověka jim zůstává zamlžen.“

Šrí Maháprabhuđží
Lila Amrit.

Na Středisku ekologické výchovy a etiky Rýchory v Horním Maršově v Krkonoších

V roce 1997 jsme se s Betty, abychom zachránili náš důvěrný vztah, přestěhovali z Brna do Horního Maršova v podhůří Krkonoš. Velice přátelsky nás přijali do zaměstnání na zdejším ekologickém středisku RNDr. Jiří Kulich se svou ženou JUDr. Hanou Kulichovou. Jako kvalifikaci k přijetí do této práce jsem uvedl, že jsem postavil v lese srub a dva roky v něm žil – a to stačilo k přijetí. Stali se z nás tedy učitelé ekologické výchovy pro děti. Náš vztah s Betty však stejně samovolně zanikl, neboť já jsem chtěl jít odjakživa především za Bohem a odmítl jsem se oženit. Po několika měsících prožitých v maršovském ekologickém středisku jsem proto dal přednost tvrdé práci jako horský cestář v zamilovaných a pokojných Krkonoších u firmy Veselý výlet a s životní láskou Betty jsem se bohužel za nemalého utrpení rozešel.

„Není duchovní cesty, která by byla zcela prostá překážek a obtíží. Bůh však vždy zároveň posílá útěchu a posilu a napomáhá upřímnému žákovi na každém kroku. Každý pád a porážka má svůj účel a každá kritika svůj užitek. Zbavte se podráždění a sklíčenosti. Zůstávejte při kritice i pochvalě nepohnuti. Buďte vytrvalí. Stůjte jako skála pevně, neotřesení, při citových bouřích, porážkách a vzrušení. Duchovní žák je podporován celým světem a všichni světci poskytují zápasícímu svoji podporu. Právě tak je tomu též na vaší duchovní cestě. Nikdy nejste skutečně opuštěni. Dostane se vám vnitřní pomoci jogínů a světců ze všech částí světa. Jejich duchovní vibrace vás budou inspirovat a povznášet.“

Šri Svami Šivananda
Věčné učení.

Magický vztah s Betty Kateřinou Sobotkovou, mou ženskou životní láskou

Po pravdě řečeno jsem porozuměl hluboce vlastní pronikavou zkušeností proč někteří Mistři a světci nazývají ženu nástrojem Satanovým. Samozřejmě, že se to netýká všech žen, některé jsou bohyň jako indická Párvatí, ale pro mnoho žen to bohužel platí. Vy to však nevíte, protože nejdete za Bohem, tedy pryč z ženského chomoutu se světem. Když jsem se rozhodl, zda se mám i já oženit po značně energeticky vyčerpávajícím, ale láskyplném vztahu s Betty Sobotkovou, tu jsem jako pokaždé z úst Svámíjiho na satsangu uslyšel ta pravá slova, která ukončila mé pochybování a tápání v této otázce. Svámíjí totiž řekl: „*Myslel jsem, žeš chtěl jít za mnou, ale šat svatební je oděv ďáblův.*“ Tak to Svámíjí řekl drsně na rovinu přede všemi svými žáky, ale jen já jsem tomu porozuměl, neboť jsem ihned poznal, že tato jeho slova jsou určena především mně. Tehdy jsem se zařekl a utvrdil, že konkrétně já se ženit nikdy nebudu a zůstanu pro Boha navždy svobodný. Že tedy půjdu dál bez ženy jako poustevník jen za Bohem jako za svým jediným životním cílem. Ale tak jednoduché to

zase ale nebylo, neboť jsem byl s Betty po pětiletém harmonickém vztahu psychicky, energeticky, prostě vnitřně propojený a spojený či dokonce uvězněný. Ona však toto propojení zneužívala na bázi upírismu ve svůj prospěch. Projevovalo se to tak, že jsem pokaždé ucítil značný energetický pokles své vnitřní síly, kdykoli jsme se v rozhodové fázi jen letmo uviděli či potkali. Opravdu to bylo to pravé upírství muže a ženy, z něhož jsem byl zcela vyčerpaný a cítil jsem se jako vymačkaný pomeranč zbavený své kdysi kvetoucí životní síly. Tak jsem realizoval moudrost světců, že je dobré na duchovní cestě jít zcela sám bez kohokoli, především bez sexuálně napojené ženy. To tedy Betty vytýkám, tento podvědomý vampířismus. Opravdu mne dobrovolně nenechala jít za Bohem, když jsem ji o to požádal, jak se u dobré ženy sluší a patří a pořádně mi to rozloučení osladila vysílanou nenávistí vůči mně. To se však dělo jenom v podvědomí. Proto jsem ji v zoufalství požádal, aby nebyla ke mně tak negativní, načež se na mě znovu zle obořila se slovy, že „*má právo být negativní!*“ Od té doby jsem se jí začal stranit a vyhýbat, ale ke vši hrůze jsem zjistil v meditační jeskyni, že jsme nadále vnitřně spoutáni, ačkoli fyzicky jsme se rozloučili. Takhle tedy funguje onen podvědomý satanismus na bázi kudlanky nábožné, kdy tělesná žena vnitřně požívá psychicky svého duchovního muže po oplození. Nebudu se o tomto příliš rozepisovat, abyste se nebáli oženit, ale mé zkušenosti jsou již takové jak v pozitivní a milující úrovni sblížení s ženou, tak v negativní a nenávistné úrovni v případě rozloučení. Opravdu mám díky svému pobytu v meditační jeskyni tak rozsáhlé velice pestré zkušenosti a poznání o vztahu muže a ženy, které mne tehdy velice trápilo, že jsem míval nakonec pocit, že bych se mohl zaměstnat jako psycholog v manželské poradně, což bych samozřejmě ale nikdy neučinil. Po mnoha letech opravdu velkého duševního trápení vzhledem k tomu, že jsem se stále uchýloval introspektivně do meditační jeskyně hledat skutečné příčiny svých těžkostí a problémů, již tato připoutanost s Betty naštěstí někam zmizela. Stalo se to přesně v tom okamžiku, kdy se musela nechtíc vdát, protože s někým začala čekat nezamýšlené dítě. Tehdy se podvědomě přeorientovala ze mne, již zcela vyčerpaného poškozeného muže, na nového muže dosud plného energie, a já mám od toho dne od ní již klid. Jsem si vědom toho, že má slova nikdo bez těchto

varujících vnitřních zkušeností a prožitků s ženskou energií nepochopí, protože si nikdy nesednete do své nejtíže postřehnutelné samoty někde v horské jeskyni či osamocené lesní poustevně. Tak mne tedy vycepovala Betty. Kdo by to byl řekl, co všechno se v této napohled křehké ženě za její milující maskou skrývá. Jsem si jist, že se jedná o univerzálně platný princip vztahu muže a ženy, který jsem nechtěl nikdy realizovat. Z tohoto důvodu nevěřím příliš žádnému mistrovi či mystikovi, který si ponechal sexuální či dokonce nesexuální náklonnost k ženě.

„Počátek touhy po ženě a po bohatství je počátkem největšího otroctví.“

Šrí Svámí Šivánanda

Práce na horských cestách v Krkonoších u RNDr. Pavla Klimeše a jeho bratra Ing. Miloslava Klimeše

V letech 1997-2001 jsem se uchyloval na letní sezóny za prací do nejvyšších českých hor Krkonoš. Zaměstnávala mne firma Veselý výlet dvou krkonošských horolezců RNDr. Pavla Klimeše a jeho bratra Ing. Miloslava Klimeše. Bylo to zprvu neobyčejně harmonické období mého života, naplněné tvrdou kamenickou prací při opravách horských cest historickou technologií štětováním směrem na Sněžku a v jejím okolí. Oba bratři Klimešové se k nám chovali velice pozitivně, s úctou a ohleduplností, jaká je v tomto světě velice vzácná. Zvykli si totiž zaměstnávat výhradně nás lidi na okraji lidské společnosti, tedy poustevníky, tuláky, dobrodruhy, romantiky a indiány, kteří by jinak v této společnosti mohli jen stěží uspět a vydělat poctivé velké peníze. Tento neskutečný sen se bratřím Klimešům za podpory Správy Krkonošského národního parku, co by zadavatele

zakázek, tedy podařilo zrealizovat, za což jim patří náš dík a láska. Opravdu jsem měl to veliké štěstí, že mne to do Krkonoš přivedlo. Dokonce jsem při práci žil jako regulérní poustevník, schválený trutnovským farářem páterem Havlíčkem, v kapliče sv. Anny na Staré hoře nad Temným dolem, poblíž vesnice Horní Maršov. Na tomto místě se prý kdysi dávno zjevila Panna Maria, která poradila místnímu horalovi aby se napil vody ze zdejší studánky. Když tak učinil, byl zázračně uzdraven ze své nemoci. Od té doby se studánka na Staré hoře stala poutním místem krkonošských obyvatel, a proto zde byla postavena roku 1752 kaple sv. Anny, ve které jsem se já poustevník usídlil v sakristii jako na poustevně. Bohužel i tato šťastná etapa mého života měla útrpný konec. Jednou mi totiž při práci ulétl kámen a rychle se skutálel dolů ze svahu. Pavel Klimeš, který to viděl na mne tehdy neadekvátně a velice nenávistně zařval v mém usebrání, neboť jsem jako poustevník zachovával vnitřní ticho a mlčel jsem. Opravdu to bylo démonické zařvání, kterým mne mlčícího poustevníka proklel. Tehdy se náš vztah změnil. Byl z toho nakonec boj o vůdčí postavení ve smečce nás krkonošských horských cestářů, jak oni to viděli, v němž Pavel kvůli své vysílané negativní energii nakonec uspěl a já jsem se proto značně zraněný stáhl hlouběji do hor a na další sezónu do Krkonoš již nedorazil. Tak jsem poznal z vlastní zkušenosti jak zaměstnavatelé psychoenergeticky působí na své zaměstnance a zneužívají svou pozici k vlastnímu psychickému obohacení. S Pavlem, který je ateista velkého srdce, si dodnes občas píšeme, ale to jeho prokletí vysvětlené není. Z těchto důvodů mi nezbylo nakonec nic jiného než se osvobodit dokonce i z područí jinak výborného světského zaměstnání, které jsem ztratil a byl jsem okolnostmi donucen žít jen jako každý potulný mnich z almužny! Tu mi dávali do misky dobrovolně obyvatelé Spišské Nové Vsi v podhůří Slovenského ráje a já jsem se cítil v horách v jeskyni najednou velice svobodný, na nikom nezávislý a šťastný.

„Když se v srdci zrodí intenzivní Láska k Bohu, zřeknutí se práce přichází samo od sebe. Nechte dělat ty, které Pán k tomu má. Když uzrál čas, je třeba se všeho vzdát a říci: „Pojď má mysl, teď spolu budeme pozorovat Božství, jak je v srdci usídlené.“

Šrí Rámakršna

Zimní meditace v rumunských Karpatech

V roce 1999 jsem ucítil že mám odejít medítovat do nejopuštěnějších hor Evropy, rumunských Karpat. Tak jsem si podle knihy Miloslava Nevrlého *Karpatské hry* vytipoval zvlášť divoké území v soutěsce Cheya, která má být nejhůře průstupnou soutěskou Karpat. Po příchodu na toto místo, to bylo v zimním období, jsem se poradil se svou intuicí a na základě ní objevil až pod vrcholem hory malou jeskyni. V ní jsem zasedl a započal s meditací. Napadl sníh a já jsem jen seděl pod dekami bez ohně v tom dvaceti-stupňovém mrazu. Po dvou měsících mne však podle stop v údolí objevila rumunská policie, zatkla mne a letadlem poslala zpět do České republiky. O tomto pobytu v horách jsem napsal čtenářsky velmi úspěšnou samizdatovou knihu *Zpět osamělého poustevníka v jeskyni na vysoké hoře*.

„Vezměte útočiště v Pánovi celou svou bytostí a zpívejte oddaně Jeho jméno. To je konečný závěr šáster a uvážené mínění světců.“

Šrí Svámí Šivánada
Mantra jóga

Můj indický Himálaj

V roce 2000 jsem přicestoval zcela sám po legendární poutní cestě hledačů Osvícení, která se táhne z Evropy do Istanbulu a dál autobusy přes Irán a Pákistán do Indie. Navštívil jsem Velký Himálaj nad Gangotri.

Vykonal jsem pout' k pramenu řeky Gangy 300 kilometrů hluboko ve vnitrozemí indického Himálaje. Byla to opravdu mystická himalájská iniciace. Potom jsem sestoupil z důvodu drsného velehorského klimatu do podhůří Himálaje, kde jsem pět měsíců meditoval a vykonával svou duchovní sádhanu pod přewisem z vápencové skály nad Rišíkéšem, který je považován za duchovní centrum všech hledačů Osvícení. Z neznámých důvodů jsem se však příliš nesměšoval s indickým obyvatelstvem, jenom jsem jim poskytoval finanční dary na svatém nábřeží řeky Gangy. Pod skalním přewisem mne však navštěvovali himalájští jogíni, kterým jsem vařil čaj. Na ulici Rišíkéše jsem se seznámil s jedním svámím, který byl jasnozřivý a ten mi nabídl život zdarma ve svém Krija ášramu. To jsem ale odmítl, neboť jsem měl v té době již svého Mistra Paramhanse Svámího Mahéšvaránandu. Mám na Himálaje jenom ty nejlepší vzpomínky a rád bych se tam ještě jednou vrátil. Plánuji vykonat novou pout' opět nad Gangotri k pramenu Gangy. Po návratu z Indie jsem se usadil v České republice, neboť mi stačí žít jako poustevník na poustevně či v meditační jeskyni v Moravském krasu.

„Ráma náma mani dípa dhara dhe dvár ké dvár“ - opakuj neustále svou mantru (Boží jméno), je to tvůj nejvzácnější poklad.“

Paramhansa Svámí Mahéšvaránanda
Patañďžaliho Jógasútry.

Život na poustevně ve Slovenském ráji

Ví se dobře, především na Správě Národního parku Slovenský ráj, že v letech 1993-2002 jsem osamoceně meditoval v tehdy vědě neznámé jeskyni v údolí Bílého potoka poblíž Zlaté diery a Medvědí jeskyně ve Slovenském ráji, to znamená v nejhlubším nitru těchto zalesněných medvědíh hor. Tato jeskyně se nachází na extrémně těžce přístupném místě, dostupném jen po skalní římse mezi souvislými skalními bradly staré

paleoúrovně Bílého potoka. A v těchto rozlehlých skalách vznikla tato skrytá jeskyně, kterou jsem přijal za svou poustevnu, jeskyně s portálem asi dvacet metrů širokým a přesto neznámým, orlí hnízdo ve výšce asi sto metrů nad dnem údolí. Jako speleologové jsme hned na začátku provedli její průzkum, neboť jsme se domnívali, že by se mohlo jednat o bývalý paleovývěr vod z podzemí Glacké plošiny, které dodnes vyvěrají níže ve svahu pod touto jeskyní. Byli jsme však zklamáni, neboť jeskyně do nitra skály nepokračuje a je tedy jen bezvýznamného korozního původu, zvětšená mrazovým zvětráváním. Celkem jsem v této jeskyni ve velké harmonii, v úplné svobodě a v bezvýhradném štěstí v úplné tajnosti prožil tři a půl roku čistého času. Peníze na živobytí jsem si po prohloubení své meditace dovolil získávat jak se u poustevníka sluší a patří již jen z pouhé almužny u obyvatel městečka pod horami Spišské Nové Vsi. Náměstí jsem pravidelně jednou týdně obcházel s plechovou miskou potulného mnicha, s obrázkem svatého Františka z Assisi v rukách, s ptačím peříčkem vpleteným do vlasů a v zeleném hubertusu a hnědé františkánské sutaně. A obyvatelé městečka jakoby pochopili mou pohádkovou hru, měli mě jako tajemného mlčícího poustevníka, který k nim sestupoval odkudsi z hor, ve velké vážnosti, úctě a lásce, takže mne zásobovali pokaždé vším potřebným po materiální stránce pro mou anabázi v horské jeskyni. Opravdu mne přijali mezi sebe, měli mne rádi a já jím na tomto místě za všechna projevená dobrodiní vyslovuji svůj upřímný vděk. Podle učení jógy je podpořit duchovní bytost na její duchovní cestě ta nejlepší z toho plynoucí karma. Já jsem se snažil být toho hoden a ve dne v noci jsem setrval ve zbožné meditaci, s mantrou v srdci a v nábožném rozjímání. Poslední meditační pobyt v této jeskyni se odehrál v roce 2002 a trval osmnáct měsíců nepřetržitě. Pak, Bůh ví od koho informováni se u jeskyně znenadání objevili strážci přírody vedení samotným vedoucím Národního parku Slovenský ráj Ing. Dušanem Bevilaquem, uprostřed mé meditace surově rozrazili plechový poklop ve vchodu do jeskyně, načež jsem vystoupil z podzemí značně mysticky usebrán a oni hned měli spoustu dotěrných otázek co dělám zde v přísně chráněné přírodní rezervaci. Já jsem však zachovával již tři roky úplné mlčení, proto jsem jim odpovídal jen písemně. Tak jsem poznal, že mne chtějí odtud vypudit. Já jsem jim

však na to odpověděl, že z jeskyně nikam neodejdu, že mne chrání Vyšší síla, jakkoli se protivím jejich světským zákonům, které jsou trochu nemocné, když nedovolují poustevníkovi v horách svobodně existovat. Doslova jsem prohlásil: „Tyto hory patří Bohu, poustevník patří taky Bohu, takže zde můžu žít.“ Po těch slovech ochránci vycouvali od jeskyně a odešli s prázdnou pohaněně zpět do civilizace. Dlouho jsem o nich pak neslyšel, až nakonec se ke mě donesly zvěsti, že Bevilaque porušil své slovo a mluvil o mně na veřejnosti, načež jsem se stal po celém Slovensku doslova televizní a mediální senzací, s nečekaným věhlasem a solidaritou u prostých občanů jímž jsem zastínil v té době údajně dokonce samotného slovenského prezidenta! Po novinářích mi Dušan Bevilaque ale neuctivě a necitlivě vzkázal, že vyšle k mé jeskyni policejní eskortu s příkazem eskortovat mne pryč z hor! K tomu však již nestihlo dojít. Za této psychicky krajně vypjaté a vyhrčené situace jsem upadl do těžkých duševních zkoušek, načež jsem sám jeskyni dobrovolně opustil a sestoupil z hor do nížin, z čehož se Bevilaque velmi zaradoval, jak se mu tento neřešitelný problém s poustevníkem ze Slovenského ráje nakonec podařilo snadno vyřídit. Ještě několikrát jsem pak byl v následujících letech exkurzně u této své bývalé prozrazené meditační jeskyně, ale už jsem se tu necítil tak dobře. Z oné doby její skály zdobí jen nepřehlédnutelné a zdánlivě nepochopitelné nástěnné nápisy a malby, duchovní umění s filozofickým a mystickým rozměrem, moudrostí obdrženou během mé intenzivní osvobozující meditace v horském osamění vepsanou černou barvou Chan-šanovským způsobem na kámen,. Tak jsem se stal již za živa legendou Slovenského ráje! V přítomné chvíli - v roce 2025 - sem plánuji vykonat novou pouť a opět začít s meditací v osamění, přerušenu před více než dvaceti roky, samozřejmě již ale na zcela jiném místě jakých jsou v těchto horách dosud stovky, kde mne jak věřím již nikdo nikdy neobjeví.

„V zimě je život v horských poustevnách drsný. Samota tam doléhá ještě více a hrozivěji. Člověk se ocitá sám tam, kde mizí každá stopa života. Sám se svými myšlenkami a svými tužbami. Běda tomu, kdo přichází do samoty a nevede ho tam Duch. Poustevník musí celé dny - ponuré a studené- zůstat zavřený ve své cele. Venku sníh pokrýl všechny chodníky

a nebo padá bez přestání ledový déšť. Člověk je sám před Bohem, bez možnosti úniku. Nejsou tu žádné knihy na rozptýlení. Nikdo, kdo by se na něho podíval a nebo ho povzbudil. Odkázaný jen sám na sebe. Na svého Boha a nebo na své zlé duchy. Neslyší už ptačí zpěv, ale hvízdání ostrého severáku, který duje nad sněhem. Třeše se od zimy. Nejedl nic už od rána.“

Eloi Leclerc
Moudrost chudáčka

Vyhnanci z lásky z ášramu ve Střílkách

Zde vydám osobní svědectví o třech odpadlících od Svámíjího Mahéšvaránandy. Všech je mi líto, že se jim karma tak zle zamotala až ztratili víru a odpadli. A o tom je tento příběh nám všem pro výstrahu, kam můžeme lehce sklouznout, pokud si neuchráníme bhakti k Nejvyššímu Principu, který ztělesňuje náš duchovní Mistr Jeho Svatost Višvaguru Paramhans Svámí Mahéšvaránanda. Tak jak se to odehrálo? Když jsem na tom byl velice bídne a byl jsem zoufalý, náš Mistr Paramhans Svámí Mahéšvaránanda mi doporučil abych zůstal trvale žít v ášramu ve Střílkách, což jsem přijal. Svámíjí mi předpověděl, že v ášramu najdu nové přátele, což se doopravdy naplnilo. Pomocnou ruku mi tehdy podal zejména Jógapuri, Lubomír Sléha. Byl to nanejvýš příkladný, ba svatý karmajogín, bhaktijogín a dokonce i rádžajogín, který žil nenápadně skrytě v ústraní Maháprabhudíp ášramu ve Střílkách. K němu jsem byl přivedený a on se mne ujal, přijal mne do svého milujícího srdce, péče a ochrany. Opravdu mi toho dal velmi mnoho, naplnil mé srdce znovu láskou, nadějí a pozitivní energií. Tak jsme žili spolu s ostatními žáky zbožně v ášramu ve Střílkách pod úzkostlivým dohledem naší představené Svámí Párvatí. Jógapuriho jsem začal tehdy dokonce pro jeho velice ušlechtilou povahu považovat za svého učitele jógy, v době kdy jsem na tom byl opravdu velice zle a nízko. Jógapuri žil opravdu nanejvýš svatým obětavým životem a v ášramu se připravoval na své vysvěcení na mnicha, o což Svámíjího

Mahéšvaránandu doopravdy požádal a Mistr s tím souhlasil. Tím vším mi byl velice sympatický a blízký, jak čisté bylo veškeré jeho počínání. V ášramu spolu s námi žili i Krijánand a Síta, další dva velcí spojenci a přátelé. Pak se však něco zcela nepochopitelného odehrálo v myslích vedení ášramu, konkrétně u Párvatí a Mantrapuri a nám čtyřem (Krijánandovi, Sítě, Jogapurimu a mě) bylo doporučeno, abychom ášram opustili a odešli do neznáma venkovního světa za stříleckou věží věčnosti. Možná že toto ultimátum bylo určeno jen Krijanandovi za vymyšlené „zločiny“, ale my jste to pochopili tak, že je to určeno pro všechny čtyři, neboť jsme byli vyšší láskou propojená parta. Síta to okomentovala výstižně slovy, že jsme se stali „vyhnanci z Lásky“. Opravdu to bylo zcela nesmyslné vyhození z ášramu! Tak jsme všichni čtyři odešli. Já jsem se vrátil zpět do hor Slovenského ráje, kde jsem znovu vyhledal svou jeskyni, která mi stále chyběla k úplné spokojenosti a štěstí, zatímco Jógapuri se Sítou a Krijánandem si našli své nové útočiště v neosídlené vesnici Podproč nedaleko Slovenského ráje. Tak jsme zůstali nakonec všichni zázračně nablízku a já jsem je mohl občas navštěvovat. Byla z toho opravdu příkladná duchovní komuna, ale jen dokud měli nějaké naspořené peníze. Potom nastaly existenční problémy a něco se odehrálo v podvědomí této komunity. Všichni naráz se rozhodli vyhledat ženské či mužské protějšky a rozešli se světsky. Já jsem nevěřil svým vlastním očím, jak se to u nich obrátilo a bylo mi z toho smutno u srdce. Ale to nejhorší je teprve čekalo. Jógapuri se posléze několikrát oženil a rozvedl, svou zbožnou ženu Sangítu opustil necitlivě právě v době, kdy smrtelně onemocněla – takový se stal Jógapuri „mistr.“ Krijánand si vzal za ženu Sítu a demonstrativně začal jíst maso. Všichni tři od Svámíjího Mahéšvaránandy odpadli a odešli se zraněným srdcem. Na Střílky pro své „vyhnání z Lásky“ zanevřeli. Zejména Jógapuri se velmi změnil. Stal se odbojný proti našemu Mistrovi, kterému podsouval nekálé úmysly. Z tohoto důvodu jsem se musel s ním nakonec rozejít, neboť i v *Lílé Amrit* máme praktickou radu jak řešit takovouto situaci. Nemáme naslouchat těm, kdo mluví špatně o Mistrovi. Já sám se nepřestávám divit kam všichni tito kdysi velcí a příkladní bhaktijogíni ze Střílek došli. Za vším je nepochybně velký omyl vedení ášramu ve Střílkách, v době kdy všichni v ášramu prodělávali úspěšně svoji duchovní formaci a byli

z těchto pro ně svatých míst, podle mne zcela nesmyslně, vyloučení. Na mém příkladě je však zřejmé, že toto vyhnání ze Střílek nebylo jistě míněno na vždy a že se všichni „vyhnanci z lásky“ jednoho dne mohli jako já v nejvyšší Lásce a úctě zase vrátit. Toto Jógapuri, Krijánand, Síta a nepochybně i další ale odmítají učinit. Je mi jich líto jak mnoho zabloudili. A to je opravdu výstraha a poučení pro nás všechny, abychom se za nic na světě neodlučovali od své víry v naší parampara, duchovní linii Višvaguru Paramhanse Svámího Mahéšvaránandy!

„Nedovedete si představit, jakou vznešenost a důstojnost jsem od počátku cítil. Když jsem první den žebral u Gurukalovy ženy, pocítoval jsem následkem své výchovy ostych, ale potom už žádný pocit studu neexistoval. Cítil jsem se být králem a víc než králem. Občas jsem v některém domě dostal starou ovesnou kaši a jedl jsem ji bez soli a bez jakéhokoli koření na veřejné ulici před velkým pandity a jinými významnými muži, kteří přicházeli a padali předemnou do prachu. Spojil jsem pak ruce nad hlavou a svrchovaně šťastný jsem odcházel...“

Šrí Bhagvan Ramana Mahariši

Dál již bez svaté zpovědi

Celý život jsem chodil ke svaté zpovědi. Byl jsem křesťan, tak jsem považoval za důležité to vykonávat. Vždy jsem si napsal na papír své hříchy a pak jsem je přečetl v přítomí zpovědnice knězi. Jednou jsem šel jako obvykle ke svaté zpovědi. Tížily mne těžkosti mé duchovní cesty a cítil jsem, že mi pomůže když se vyzpovídám. Jaké však bylo mé překvapení když mi kněz oznámil, že mi nedá rozhřešení. Doslova mne poslal od zpovědnice pryč. Skutečný důvod tohoto počínu onoho kněze bylo to, že jsem se mu během zpovědi svěřil, či prořekl, že mám Mistra. Na ta slova mi řekl, že mi rozhřešení nedá dokud svého Mistra, tedy Paramhanse Svámího Mahéšvaránandu, neopustím. To jsem se já však ihned rozhodl neuposlechnout. Měl jsem přijít dokončit zpověď až splním podmínku tohoto zaostalého bigotního kněze a Mistra opustím. Tehdy jsem byl naposledy u zpovědi a odklonil jsem se od katolické víry směrem k Józe v denním životě a hinduismu. Dnes, po zkušenostech které mám,

to považuji za zcela zbytečné, ba dokonce za duševně či duchovně nebezpečné, s výjimkou kněze - světce jakým byl Páter Pio. Jenom k takovému má smysl jít ke svaté zpovědi. Opravdu neotevírejte svoji anahátu komukoli. Ani vám neradím pokud jdete cestou jógy, abyste se komukoli svěřovali se svými těžkostmi, pokušeními ba i hříchy. Z hlediska jógy je to zbytečné a náš Mistr Višvagurudží, který je jasnozřivý, takže mu stejně nic v našem nitru neunikne, žádnou zpověď, on ani jeho sanjásini nevykonávají. Vše je soukromým tajemstvím každého žáka a mnohem lepší je se svých slabostí ve skrytosti tiše aktivně zbavit, než chodit ke zpovědi pořád dokola jako můj dědeček - katolík. Ten se mi svěřil, že má jen několik málo hříchů, s nimiž si u zpovědi vystačí až do smrti. Na to jsem se já vnouček, tehdy asi desetiletý, dědečka otázel slovy proč tedy chodí ke zpovědi? Na to dědeček nedokázal jasně odpovědět. A to je problém mnoha křesťanů. Naučte se nikomu se tedy nesvěřovat a nic nevykládat, ani psychiatrům, a své věci se naučte řešit sami, samostatně. Je mi líto, že to nechápete a pořád zaplevelujete mysl druhých svými velkými problémy. Já nikoho takového nechci poslouchat. Můžou mi to poslat písemně, já se neosobně useberu a odpovím.

„Následujte příkladu realizovaných a svatých osobností. Najděte si symbol uctívání a meditace a zůstaňte mu bez zapochybování neotřesitelně věrni.

Až se pevně pro některý symbol rozhodnete a spojíte s ním svůj život, zasvěťte mu veškerá svá cvičení, krije, meditace a modlitby. Ať jste kdekoli, v kostele, v ášramu, doma, v přírodě, ať se modlíte nebo meditujete před jakýmkoli oltářem nebo obrazem Božím, postavte svůj zvolený symbol na vnitřní oltář a své modlitby a koncentraci upřete k němu. Spatřujte Boha všude. Pak zažijete divja-daršana, Bůh se vám zjeví ve všech podobách.“

Paramhansa Svámí Mahéšvaránanda
Patañžaliho Jógasútry.

Má nejtajnější meditační jeskyně Čidakáš na Slovensku

Čidakáš v pravém slova smyslu je prostor ve vědomí na úrovni šesté čakry, kde je možné uvidět neviditelné světce a mistry a setkat se s nimi. Je to ádžňa čakra, tzv. třetí oko z hlediska jógové nauky, terminologie a filozofie. V přeneseném významu je však Čidakáš též ta úplně nejtajnější z mých jeskyní, nalézající se někde v horách na Slovensku. Samozřejmě že vás napadá můj Slovenský ráj a já vám to nebudu vyvracet, ani vás v tomto názoru nebudu utvrzovat. Tuto mimořádně skrytou, ničím nenápadnou jeskyni, tvoří vstupní plazivka s hlinitým dnem o výšce jen cca 30 centimetrů, ale o dostačující šířce cca 2 metry. Objevil jsem tuto jeskyni vlastně „náhodně“ - náhodně v uvozovkách - jako je tomu u všech mých speleologických objevů, tedy pomocí své intuice při rekognoskaci krasového území. Nikdy víc jsem ji nespatriil. Víím jistě že se nachází až pod vrcholem hory, kterou kryptograficky nazývám Gangotrí. V roce 2024 jsem ji tam znovu hledal, ale marně. Po jeskyni Čidakáš na hoře Gangotrí se slehla zem. Proto v roce 2025 plánuji další detailnější rekognoskaci těchto míst s cílem Čidakáš znovuobjevit. V mých vzpomínkách nízká třiceticentimetrová plazivka totiž ústí po asi pěti metrech do velmi prostorné několik metrů široké a několik metrů i vysoké prostory, mnou spontánně nazvané Rotunda. Když jsem Rotundu tehdy v roce 2003 poprvé ve světle slabé baterky spatřil, hned jsem pocítil touhu v ní zůstat a meditovat. Ale tehdy jsem meditoval již v jiné lokalitě, a proto jsem se touto myšlenkou více nezaobíral. Jen jsem nezapomenutelnou jeskyni Čidakáš uložil do své paměti. Opravdu je to jeskyně jako z mýtů o Milarepovi. Cítím, že bych v této mimořádně tajemné jeskyni v úplné samotě mohl dosáhnout Osvícení. Opravdu takhle pozitivně a auricky na mě Rotunda působila. Zjistil jsem, že dál do skály z Rotundy pokračují další zatím mnou nezkoumané prostorné chodby. Čidakáš je tedy jeskyně mého velikého štěstí. Je to doslova jeskyně mých snů. Plánuji do této jeskyně chodit co nejčastěji během roku, vždy na delší pobyt, posadit se v ní a meditovat. .

„Není snadné realizovat tu část našeho života, která zůstává pro druhé neviditelnou. Je to ta část, která je založena jen na naději a víře, že něco dokážeme. Abychom to skutečně dokázali, musíme se ponořit hluboko do sebe. A v tom nám pomáhá jóga. V tom je její velikost, neboť nám dává techniky, kterými můžeme pracovat sami se sebou. Nejsme tedy závislí tolik na jiném, všechno záleží jen na nás.“

Paramhans Svámí Mahešvaránanda

Jak jsem zasadil Mahéšvaránandovu lípu na Děravce v Moravském krasu

Zasadil jsem ve svém životě stovky stromů, ale jeden z nich je obzvláště posvátný. Je to lípa, kterou jsem pojmenoval po svém duchovním Mistrovi Jeho Svatosti Višvaguru Paramhasovi Svámímu Mahéšvaránandovi „Mahéšvaránandova posvátná lípa.“ Tento strom jsem zasadil v roce 2007 na Děravce na Habrůvecké plošině ve střední části Moravského krasu. Původně však lípa rostla jako malý výhonek v Maháprabhudíp ášramu ve Střílkách u zámecké zdi. Jsem velice šťasten, že jsem poslechl vyšší vnitřní pokyn a strom symbolicky opatrně přenesl ze Střílek na jižní Moravě na Děravku. Dnes je z něj již košatý, téměř dvacet let starý strom. Občas přicházím k lípě vykonávat své duchovní obřady, meditovat a opakovat mantru. Přál bych si aby se Mahéšvaránandova lípa na Děravce dožila v pokoji několik stovek let. Má k tomu veškeré předpoklady. Je velice silná, plná energie a má košatou korunou. My už tu nebudeme, ale ona pořád poroste a bude košatět. Opravdu se ji na tomto místě v lese daří velice dobře.

„Absolutně čisté božské inkarnace a zjevení oproštěná od pralabdha-karmy (to znamená karmy z minulých životů) slouží jako médium božské síly. Jsou jako řeky, které nás donesou do oceánu, svěříme-li se jejich proudu. Bůh existuje v podobě a zároveň je bez podoby. Ten, kdo věří v osobního Boha, by neměl popírat Íšvaru a naopak. Vědoucí, který poznal Boha, žije se santa-bháva - v mešitě se sklání před Alláhem, v kostele před Kristem a v chrámu před tím Božstvem, jemuž je chrám zasvěcen, ať je to Šiva, Ráma, Krišna nebo Buddha. Duchovní aspirant by měl následovat toho učitele a tu božskou inkarnaci, s nímž se cítí duchovně spjat. Netolerance, úzkoprsost a náboženská nesnášenlivost jsou velkou překážkou v duchovním vývoji. Kdo uctívá Krista, a přitom neuznává Krišnu, popírá Krista v podobě Krišny.“

Paramhansa Svámí Mahéšvaránanda
Patañžaliho Jógasútry.

Duchovní zkušenosti z ášram Džadan v Indii

Na přelomu let 2007 až 2008 jsem byl poprvé na osobní pozvání mého Mistra Paramhanse Svámího Mahéšvaránandy na védských studiích v jeho ášramu Džadan ve státě Rádžastán ve střední Indii. Jednalo se o pobyt zdarma založený na principu intenzivní karmajógy, tedy práce pro ášram. Svámího pozvání bylo písemně vystaveno na pět let, ale já jsem kvůli povinnému přerušení pobytu v Indii v důsledku svého půlročního víza vydržel v ášramu při opravdu tvrdé práci jen půl roku. Celou tu dobu jsem jako profesionální kameník vyškolený kamenickému řemeslu na horských cestách v Krkonoších, stavěl kamenný okruh okolo rozlehlé rajske zahrady uvnitř ášramu. Byl jsem z té práce vysílený a často jsem z ní odbíhal do kanceláře připojovat se na internet, abych zjistil co se děje za mé nepřítomnosti na mých speleologických pracovištích na Habrůvecké plošině v Moravském krasu. Ale tuto kamenickou práci jsem přesto dokončil ve výborné kvalitě, za což mi Svámíji poděkoval a věnoval dva opravdu mimořádné dary. Tím prvním byla tradiční

slaměná védská jógová poustevna na osamělém místě „v poušti“ na dohled od kolosálního Óm ášramu, na místě kam nikdo nechodil. V Óm ášramu, který se tehdy ještě stavěl, mne Svámíjí ubytovat nechtěl, neboť dobře rozumí mé poustevnické duši a tímto svým darem poustevny mou cestu poustevníka v podstatě v ášramu uzákonil a legalizoval, což byl v té době dosud nevídaný a neslýchaný Svámíjího počin. Udivovalo mne, že mi Svámíjí důvěřuje a ponechává osamocenému v poušti mezi hady a štíry. Já sám jsem mu byl za tento dar mimořádně vděčný, přestože poustevny jsem příliš nevyužil v důsledku mého předčasného odletu do Evropy. Současně jsem byl poněkud zklamaný, neboť jsem vnitřně očekával zázračné zjevení Maháprabhudžího a jeho odpuštění mých karem, které mne tehdy opravdu zle sužovaly. To se ale tehdy ještě nestalo a i proto jsem nakonec dobrovolně odcestoval do Assisi v Itálii, za svatým Františkem z Assisi. Ten druhý dar byl neméně pozoruhodný, alespoň z mého subjektivního hlediska. Jednou jsem totiž v ášramu při práci s bolestí vnitřně neslyšně vykřikl k Bohu svou prosbu o amulet. Tento neslyšný výkřik, který vyšel spontánně - nevím od koho - z hloubi duše nemohl nikdo slyšet. Přesto se to Svámíjí dozvěděl a krátce nato mi takový amulet osobně věnoval! Tak jsem s jistotou poznal, že je absolutně jasnozřivý a že ví co se odehrává v srdcích a myslích bhaktů v ášramu, že ví o mně všechno a snaží se mi vyhovět. Tímto amuletem bylo „obyčejné“ svítící plastové srdce na baterky, které mi pověsil na krk, když předtím viselo na Svámíjího hrudi. Cítil jsem, že je to symbolický mystický dar. Dodnes na to své překvapení nad Svámíjího jasnozřivostí vzpomínám s opravdovým úžasem. Třetí mimořádnou zkušeností z džadanského ášramu bylo, že mi dali od začátku pocítit, že jsem pro ně vznešená návštěva, i když já sám jsem se tak pro svá vnitřní trápení rozhodně vůbec necítil. Ale dali mi například speciální symbolickou vznešenou brahmánskou karmajógu, spočívající v tom, že jsem čistil chrámové liturgické předměty, například zvon a podobně. Dále mne pozvali k úklidu nejsvětějšího místa v ášramu, místnosti v níž žil sám Holygurudži, Mistr mého Mistra Paramhans Svámí Madhávánanda, autor svaté knihy Jógy v denním životě „*Lílá Amrit*“ o životě Maháprabhudžího, jehož byl zase on oddaným žákem. Nebo mne mladý svámí, který si mne vzal na starost pozval sloužit bohoslužby v Šivově chrámku. Při tomto

obřadu jsem mohl dokonce být s ním uvnitř Šiva Templu, zatímco ostatní bhaktové zůstávali přihlížet jen z venčí. Mám na ášram Džadan tedy velice pozoruhodné a pozitivní vzpomínky a je škoda, že nebylo v mé karmické situaci možné, abych tam vydržel celých pět let, na které mne Svámíjí do ášramu pozval s mnou tušenou předzvěstí, že bych se pak mohl stát svámím, což bylo již tehdy dlouho mé tajné přání. Místo toho jsem se vypravil zpět do České republiky, do Moravského krasu, kde na mne čekaly jen samé velké problémy a nezměrně bolestivé a útrpné, kruté události ze strany mých spolubližných. Ale o tom zde již psát nechci. Jednou to možná ozřejmím v samostatné detailní monografii o své duchovní cestě. Každopádně, kdybych tehdy nedezertoval z Džadanu, mohl jsem se všem těmto negativním událostem ve svém životě vyhnout. Dodnes však ničeho nelituji, neboť jsem následoval volání svého srdce.

„Najednou poznáváte, že nejlepší způsob jak posloužit jinému člověku, je osvobodit jej od připoutaností, které mu brání ve skutečném životě. Chápete, že tou jedinou věcí, kterou máte dělat pro ostatní, je zůstat sám sebou, být pevným v sobě, a pak dělat co koliv, co děláte.“

Ram Dass
Tanec života.

Ve Františkově světě Assisi

V minulosti jsem byl mnohokrát v podhorském městečku Assisi v Itálii, kde se narodil a působil můj nejoblíbenější křesťanský svatý František z Assisi. Vůbec si nevzpomínám odkud se vzala ta myšlenka Františkovo svaté městečko navštívit. Byl jsem tam asi desetkrát. Dodnes si vzpomínám jak mi v kryptě s ostatky Františka a jeho bratří nečekaně spontánně vyhrkly do očí slzy až jsem se téměř zajíkal pláčem, jak jsem byl dojatý. Domnívám se totiž, že jsem v některém ze svých minulých životů byl mnichem pod řeholí sv. Františka z Assisi a nepochybně jsem tím byl velice naplněný a šťastný. Proto jsem se rozplakal dojetím, že Františka v kryptě pod

bazilikou v Assisi opět po dlouhé době navštěvuji. Drala se mi do úst tichá slova: „Bratře Františku, bratře Františku...!“ Vůbec nevím co to mělo znamenat, ale cítil jsem že pod chrámem je nějaká opravdu silná duchovní energie, kterou tam kapucínští a františkánští mniši ochraňují jako přísně střežené tajemství. Následoval jsem zaniklé stopy sv. Františka i jinak. Navštívil jsem například jeho bývalou poustevnu a meditační jeskyni dnes zazděnou ve zdivu malého kapucínského kláštera Eremo delle Carceri, asi dva kilometry vysoko na hoře Monte Subasio nad Assisi. V meditační jeskyni sv. Františka jsem měl další silný duchovní zážitek a zkušenost. V jeskyni, jež je spíše skalním přewisem jsem zřetelně ucítil myšlenku, že toto je to nejsvatější místo celého františkánského řádu. Po této vizi jsem se vydal hledat poustevny bratří sv. Františka při úpatí vápencových skal pod klášterem Eremo delle Carceri. Když jsem je v pustině divoké rokle našel, v jedné z nich jsem se usadil a začal s meditací, než jsem se vydal ještě výše na Františkovu horu Monte Subasio. Zde bych vám rád napsal jak jsem pod vrcholem těchto vápencových hor objevil jednu pravděpodobně zcela neznámou jeskyni, jež je několik metrů širokým přewisem porostlým břečťanem. Domnívám se, že v ní meditoval, postil se a modlil jako na své biblické hoře sám světec František a jeho spolubratři. Opravdu je zde velice silná duchovní energie. Když jsem zarovnával hlinité dno této jeskyně abych získal prostor pro svou meditaci, tak jsem v hlíně objevil několik typicky středověkých střepů, které na mne působily jako by byly z doby sv. Františka. Je možné že tato jeskyně ukrývá i jiné archeologické památky. Uvažil jsem si v jeskyni čaj a několik nocí v ní přespal. Byl jsem překvapen, že nenese žádné stopy 21. století jakoby k jeskyni vůbec nikdo nechodil. Tolik můj památeční zápis o mém objevu této hypotetické meditační jeskyně vysoko na hoře nad klášterem Eremo delle Carceri. Jinak jsem prožíval v Assisi blažené dny především hrou na flétnu před samotnou bazilikou a vždy jsem byl za svou hru finančně velmi dobře odměněný jako poustevník, který hrál lidem po Františkově příkladu v mnišské kutně. Potom mě však při hře objevila místní policie, zadržela mne, odvezla na služebnu a zakázala mi další hru na flétnu. Tak jsem se s Assisi rozloučil. Mám na ně, na jejich obyvatele, návštěvníky a poutníky jen ty nejlepší a nejkrásnější vzpomínky. Odtud pramení mé

silné duchovní city, které chovám v srdci ke svatému Františkovi z Assisi a dnes mám jeho podobiznu zarámovanou spolu s jinými svěťci na oltáři svého ášramu. Nikdy víc jsem Assisi nespátl a ani se tam již nechystám. Domnívám se totiž, že mi toto městečko dalo vše co mi mělo z milosti sv. Františka dát a děkuji za to.

„Nechci stanovit žádná pravidla nebo dogmata, která byste museli následovat. Nechci abyste měli nějaký náboženský kontext, tzn. abyste měli ideu, že jste členem nějakého pevného systému víry, který musíte striktně dodržovat. Většina světových náboženství je dnes velmi zpolitizovaná. Vaše náboženství, to v co byste měli věřit, je vaše já.“

Paramhans Svámí Mahéšvaránanda

Hora Živčáková u Turzovky

Turzovka, přesněji hora Živčáková na Slovensku je ve světě velice známé místo zjevení Panny Marie. Jejím vizionářem byl v roce 1958 muž z lidu Matúš Lašut. Bylo to za socialismu, proto ho samozřejmě za vizi Panny Marie odstavili na psychiatrii. Páter Pio, jeden z největších katolických svatých 20. století, vydal o Turzovce jasnoživě svědectví, že je to pravé místo zjevení Panny Marie. Turzovka je slovenskými Lurdami, ale katolickou církví dodnes uznaná jako místo zjevení nebyla. Já sám jsem byl na hoře Živčáková jako poustevník mnohokrát. Rozdělal jsem si oheň v lese na dohled od kapličky a meditoval jsem. Přemýšlel jsem, že bych zde legálně se souhlasem úřadů postavil poustevnu. Energie této svaté hory je opravdu výjimečná. Všude na hoře je velké množství lidových oltářů, na stromech visí svaté obrázky, lidé zde zapalují svíčky, pokládají květiny a modlí se zde pod spontánním hnutím ducha. Vše je tu velmi mystické a kult Panny Marie je zde mimořádně silný. Původně na místě zjevení měla stát bazilika, nakonec však vystavěli jen menší kapli.

„Snažte se být bdělí a nechte věci jít svou přirozenou cestou. Pak se vaše mysl ztiší v každém prostředí jako čisté lesní jezírko. Nejrůznější druhy podivuhodných a vzácných živočichů budou přicházet k jezeru se napít a vy jasně uvidíte přirozenost všech věcí. Uvidíte přicházet a odcházet mnohé podivné a podivuhodné věci, ale zůstanete v tichosti. To je štěstí Buddhy.“

Adžan Ča
Tiché lesní jezírko

Mons. Jan Peňáz, farář ve Křtinách, dnes v Novém Veselí

V roce 2008 jsem se seznámil s farářem ve Křtinách P. Janem Peňázem, který se po panu děkanovi Tomáši Prnkovi stal mým novým velkým dobrodincem a podporovatelem mého speleologického výzkumu podzemí chrámu Panny Marie ve Křtinách. V otci Peňázovi jsem poznal opravdu důstojného příkladného kněze, a i proto mu byl svěřen papežem vznešený titul monsignore. Opravdu ho mám rád a chovám ho ve vši duchovní úctě, neboť má pochopení pro mou jógovou duši. Bohužel již ze Křtin odešel na jinou farnost do Nového Veselí na Vysočině, kde je spokojený. Stále jsme však v důvěrném vztahu a spolupracujeme. Například si preposíláme na vědomí své vlastní osobní duchovní a filozofické myšlenky a názory a Mons. Peňáz mi v lásce sobě vlastní odpouští mé vrtochy ve vztahu ke katolické církvi. Mons. Peňáz je též věhlasným aktivním poutníkem putujícím pěšky po svatých místech Evropy, například došel pěšky až do Říma. Je to opravdu příkladný kněz, který má silné sociální citění, a proto ubytovává na farním úřadě dva duchovní bezdomovce. Když se tuto novinku pokoušel zavádět již ve Křtinách, tak tomu páter Prnka vůbec nerozuměl a měl mu to za zlé. Takže přeji všechno nejlepší pane faráři, hodně zdraví, elánu a ještě mnoho dalších pěších cest i mnoho šťastných let ve službě kněze veřejnosti, to vše vyprošuji a žehnám.

*„...kdo přebývá raději v ústraní, jí jen málo, ovládá svou řeč, tělo i mysl
a po té co mu zlhosejněl svět smyslových prožitků, setrvává neustále
v meditaci... - takový člověk se ztotožňuje s podstatou Brahma.“*

Bhagavadgíta 8.52-53

Doc. Martin Oliva, archeolog věčně ponořený v pravěku - paleolitu

Další člověk, kterého si upřímně vážím je doc. Martin Oliva, věhlasný archeolog, možná největší specialista a kapacita na paleolit v České republice, o což samozřejmě soupeří s jinými archeology, například s Jiřím Svobodou. Já o Martinovi s úctou říkám že je „archeolog věčně ponořený v pravěku - paleolitu.“ Velmi si ho cenním nejen jako prvotřídního odborníka s téměř polyhistorickým přesahem do jiných vědních oborů v souvislosti s Moravským krasem a dalšími moravskými územími a lokalitami, ale též pro jeho velmi vzácné povahové rysy a vlastnosti. Je totiž velice laskavý a vždy ochotný mi vyhovět, pokud jde o nějakou odbornou prosbu, když například pátrám po nějakém zapadlém článku či literatuře. K řevnivým odpůrcům – archeologům ale dovede být nekompromisní pokud jde o Pravdu, přičemž používá svou skutečně silnou zbraň, správnou vivéku: správné neosobní rozlišování pravdy od nepravdy, světla ode tmy. Toto umění boje, se kterým jde životem jsem se od něj naučil. Měl jsem Martina Olivu dokonce za svého učitele archeologie na Masarykově univerzitě v Brně, kam docházel přednášet o paleolitu, starší době kamenné. I z jiných důvodů jsem si ho začal opravdu vážit. Když za Sametové revoluce byli učitelé většinou někde zalezlí, on jako jeden z prvních přišel podpořit studenty na demonstraci konané na náměstí Svobody v Brně. Je tedy humanista a demokrat, ale o politice se pokud vím nevyjadřuje navenek a nikdy jsme o ní nediskutovali. Myslím totiž že ho v jeho pravěkém usebrání z hlediska nadčasí, které promlouvá k jeho duše, dění

ve společnosti příliš nevyrušuje. Často Martina navštěvuji v jeho kanceláři na Ústavu Anthropos na Zelném rynku v Brně, který vedl po Absolonovi a dnes mu již vzhledem k našemu dlouhému přátelství a pokročilému věku samozřejmě tykám, což věkem staršímu Martinovi Olivovi nevadí. Asi mi věří. Bohužel se naše cesty pomalu rozcházejí, protože mě již archeologie, ani speleologie a děje v krasu v podstatě více než je slušné nezajímají, vzhledem k tomu že jsem se stal mnichem a poustevníkem. To ale Martina taky zajímá, zajímá se totiž o duchovnost jako takovou ze svého odborného úhlu pohledu, neboť je odborníkem na náboženství a duchovnost pravěkých kultur a civilizací. Je tedy v podstatě jako vědec opravdu duchovní pohádkovou bytostí, někdo na úrovni pravěkého šamana, se svým zájmem o opracované kameny, pazourky. Každopádně si lidí - svých kolegů archeologů jako je Martin Oliva, či třeba pan profesor Josef Unger, Inna Mateiciucová, Petr Kos nebo Tomáš Pavloň vážím a rád s nimi ještě podiskutuji o odborných otázkách a rád s nimi udržuji kontakt.

„Nejdůležitější zásada, které bychom se měli v životě držet zní: Nikomu neubližuj myšlenkou, slovem ani skutkem. Podle zákona karmy se k nám vrací vše, co jsme učinili. Za nezištné a dobré činy sklídíme dobro, způsobíme-li však někomu bolest či újmu, čeká nás utrpení a problémy.“

Paramhans Svámí Mahéšvaránanda
Systém Jóga v denním životě

Pan profesor Josef Unger, archeolog s duchovním rozměrem

S panem profesorem jsem se setkal v roce 1991 při příležitosti archeologického průzkumu námi objeveného hrobu opata Matušky, tvůrce obdivované mariánské svatyně ve Křtinách. Pan profesor se tehdy velice charakterně zasadil o to, že jsem se já jako amatér mohl stát součástí

odborného týmu zkoumajícího tento významný objev a z jeho popudu se mé jméno objevilo dokonce i u literárního zpracování publikace o životě opata Kryštofa Jiřího Matušky (1703-1777), což byla pro mne tehdy opravdu zvláštní pocta, být jakožto pouhý speleolog uveden mezi archeology a antropology. Za tento přístup tedy panu profesorovi děkuji. Potom jsem ho třicet let nespátl. Až v roce 2022 jsem ho sám kontaktoval a informoval ho, že píšu knihu o svých výzkumech ve Křtinách. Pana profesora to silně zaujalo, byl mi nápomocný a začal na této věci z vlastní vůle spolupracovat. Například celý rozsáhlý rukopis přečetl, odborně připomínkoval a doporučoval k tisku. Jeho jméno se objevilo mezi recenzenty, čímž on jako velice významný archeolog převzal morální záštitu nad celou touto mojí studií. Mám z těchto důvodů pana profesora ve zvláštní úctě a oblibě, protože jsem poznal, že je to duchovní člověk, jehož prostřednictvím mi Bůh velmi pomohl v mé práci pro Křtiny. Tak to alespoň chápu a zřím „já“. Dodnes jsme s panem profesorem v blízkém kontaktu a přeji mu pevné zdraví a životní elán pro archeologii, na niž je prvotřídním uznávaným odborníkem, zejména na středověk.

*„Ano, má podivuhodná zkušenost je podkladem mé neotřesitelné víry
v mého Mistra a v mou cestu.“*

Paramhans Svámí Mádhavánanda

Lílá Amrit. Život Božského Mistra Šrí Maháprabhuđžiho

RNDr. Antonín Tůma, vedoucí strážní služby CHKO Moravský kras

Jiný velmi významný člověk, který je můj kamarád nebo po mnoha letech dlouhého soužití v Moravském krasu dokonce přítel, je RNDr. Antonín Tůma ze Správy CHKO Moravský kras, který vykonává velice důležitou

funkci vedoucího strážní služby CHKO Moravský kras. Já ho chovám ve vši úctě, vážnosti a mám ho rád za to, že se ze své vysoko postavené funkce ve státním aparátu zastává speleologů a dokonce i mne krasového poustevníka. Toník má velice dobrý křesťanský charakter a je všemi oblíben. Sbírá po lesích PET lahve po neukázněných návštěvnicích, které dokáže i vyplísnit a pokutovat za dokázané prohřešky vůči přírodě. Mně se však zdá, že se na tuto funkci příliš nehodí, protože má příliš bohabojnou, velice mírnou a pozitivní povahu. Ve skutečnosti jsem opravdu rád, že to vykonává právě takový člověk, který má empatii pro děje v krasu. Jak jsem řekl, drží nade mnou ochrannou ruku, jinak bych jako poustevník v krasu nemohl vůbec existovat. Například mi povolil na území CHKO oheň ve vaříči dřívkáči, stan a meditační ústraní ve zdejších jeskyních, což jsou důležité podmínky mého přežití v drsné přírodě jako poustevník. Takže Toníkovi za vše dobré upřímně děkuji.

Arnošt Hloušek, otec habrůvecké speleologie a nestor Křtinského údolí

Pokusím se vybavit všechny okamžiky, které jsem prožil s otcem Arnoštem. Především vám musím říci, že jsem ho měl rád jako věkem staršího člověka a kamaráda. Seznámili jsme se na Habrůveckém ponoru v roce 2005. Právě jsem virguloval anomálii, pod níž teče Habrůvecký potok do podzemí, když tu ke mně přistoupil starší muž. Tak jsem se seznámil s Arnoštem Hlouškem z Habrůvky, žijící legendou speleologických průzkumů zejména ve Křtinském údolí, který byl členem speleologické skupiny ZO 6-05 Křtinské údolí. Arnošt mne chvíli pozoroval v mém počínání, a pak se dal se mnou do řeči. Neměl vůbec žádné výhrady k tomu, že se nacházím na cizím zájmovém území. Právě naopak, byl rád, že tu jsem! Netrpěl vůbec zájmovou fobií již trpí tolik méně významných jeskyňářů. Přijal mne do svého laskavého srdce a nevadilo mu, že jsem na Habrůveckou plošinu

„přivandroval“ odněkud z jihu z plošiny Skalka. Měl mě rád a měli jsme se vzájemně v úctě. To jsem ještě netušil, že přede mnou stojí nejstarší žijící veterán speleologických výzkumů pravděpodobně celého Moravského krasu, jehož jméno je poprvé uvedeno ve speleologické literatuře v prvním zveřejněném soupise členů Českého speleologického klubu pro zemi Moravskoslezskou v Brně v časopise Československý kras z roku 1949. Arnošt Hloušek byl pamětníkem takových speleologických velikanů jako byli Antonín Boček, Rudolf Prix a Rudolf Burkhardt. Ve Křtinském údolí s ním speleologickým věkem a významem nemohl soupeřit žádný, ani sám předseda ZO 6-05 Křtinské údolí Miroslav Kubeš. Arnošt Hloušek byl ale neobyčejně pokorný a skromný člověk. Před mým vnitřním zrakem se objevuje jeho milá tvář. Požehnaný Arnoštek! Vzpomínám na ty roky, co jsme spolu bádali v našem Závrtu u Habrůveckých smrků. Byl to skutečný kamarád. Stál při mně, když mne okolní jeskyňáři špinili. Jemu vděčím za to, že jsme závrt vykopali do 13 metrové hloubky. Arnošt byl celým srdcem jeskyňář. Společně jsme snili o objevu v Milarepově propasti. Ochotně točil klikou těžebního vrátku a nestěžoval si na svůj pokročilý věk. Jednou ho rotující klika vrátku zle udeřila do obličeje. Měl zlomený kořen nosu, ale nedal na sobě znát bolest. Brzy se zotavil a opět přišel za mnou na závrt. Bez něj bych tento výzkum nezvládl. V roce 2005, při příležitosti diamantového jubilea 60 let Arnoštových speleologických výzkumů, se sešlo pod památným Habrůveckým smrkem malé společenství přátel, abychom podepsali petici určenou předsednictvu České speleologické společnosti, v níž jsme žádali pro Arnošta Hlouška čestné členství v ČSS. Ale bezvýsledně. Čestné členství mu přes jeho mimořádné zásluhy neudělili! Ale zato mu dali kovovou pamětní medaili za zásluhy o oblasti speleologie. Arnošt byl ale i za ni v srdci neobyčejně vděčný, jako dítě. Arnošt nic nedbal pomluv, které o mně slýchal ve své vlastní skupině ZO 6-05 a stál pevně při mně. Arnoštovo přátelství se mnou ho však stálo mnoho. Pro své přátelství se mnou se k němu postavili členové jeho vlastní skupiny zády, což těžce nesl. Proto nakonec úplně přestal na Výпустek docházet a vzdal se svého členství v ZO 6-05 Křtinské údolí a následně v roce 2008 přestoupil do mého nově vzniklého nezávislého občanského sdružení jménem „Společnost přátel speleologický průzkum poustevníků“

Marek“, které pomáhal zakládat. Zdálo se, že rozumět správně i mému poustevnickému životu. Na krutou zimu na poustevně Močová mě zásobil péřovou duchnou. Často a rád jsem ho navštěvoval u něj doma v Habrůvce. Tehdy jsme se posadili na schody u něho na zápraží, jeho usměvavá žena mi přinesla buchtu a čaj a Arnošt začal vyprávět... Jak to bylo tehdy na Závrtu na Lazech náročné a nebezpečné. Skoro se tam smířili se smrtí, když v podzemí závrtu zabloudili. Emanuel Jašek pak vlezl do nějaké postranní chodby, která není zakreslená v mapě, a dlouho za ním Arnošt naslouchal ozvěně jeho vzdalujících se kroků. Šel někam do neznáma směrem k Závrtu u babické stezky. Vzpomínal též na své výzkumy v Babické chodbě Výpustku, v Jestřábce, Ponoru na Slaniskách, Arnoštce, kterou objevil, Vinckově či Závrtu u Klostermannovy studánky. Tam všude zanechal Arna své nesmazatelné stopy svou nezměrnou pracovitostí. Nesmím zapomenout ani na Děravku, jejíž výzkum se mnou slavnostně zahajoval, ale pak se do výzkumu pro svůj pokročilý věk už nezapojoval. Sledoval však naše speleologické počínání z ústraní svého domova v Habrůvce, kde jsme ho s Milanem Hnízdem pravidelně navštěvovali. Co říct o Arnoštu Hlouškovi na závěr? Byl to prostý, osvícený vesničan, který prožil celý život v Habrůvce a okolních lesích. Do kostela moc nechodil, ale byl věřící. Příroda mu byla bližší než kostel ve Křtinách. V ní nacházel odpověď na své otázky. Mír jeho dušičce. Odpočívá na hřbitově ve Křtinách. Zapálil jsem za něj na oltáři kalíšek. Takový byl Arnošt Hloušek, můj kamarád.

„Největší chyba je, neuposlechne-li žák Mistra. Seberealizovaný Mistr zná minulost, přítomnost a budoucnost. Ví, co se stane. Proto se jeho slova plní, i když připadají žákovi nepravděpodobná. Mistr není obyčejný člověk a jenom nezralý a neprozřetelný žák nerozezná Božskou Podstatu za jeho lidským zjevem.“

Guru nekřičí, když chce něco naléhavého sdělit. Nikoho k ničemu nenutí. Učiní poznámku, varovné gesto, náznak, a je na nás jak jsme pozorní a vnímaví, jak dovedeme usuzovat a rozvažovat a máme li dost pokory k tomu, abychom poslechli, pokud si sami nedovedeme učinit správný soud.“

Paramhans Svámí Mádhavánanda

Lílá Amrit, Život Božského Mistra Šrí Maháprabhudžího

Habrůvecké svaté schody, neznámý jeskynní systém věnovaný Arnoštu Hlouškovi – můj nejvýznamnější hypotetický objev jeskyně v Moravském krasu

Pod SZ okrajem obce Habrůvka nacházíme velmi malebné, široce rozevřené údolíčko s kvetoucí loukou. Z habrůvecké návsi údolíčkem stéká drobný potůček, který na tomto místě překračuje geologickou hranici kulm /dévon a vstupuje na vápence Moravského krasu. Na plochem dně tohoto údolí dochází k ponorům do podzemí. O těchto zakrytých ponorech se zmiňoval již v 50. letech 20. století Rudolf Burkhardt. Jeho literární zápis však zůstal současnou generací speleologů v podstatě nepovšimnutý. Problematika podzemního odvodňování Habrůveckého potoka proto nebyla známa a byla znovuobjevena až v roce 1993, kdy v této oblasti prováděl svůj povrchový průzkum speleolog Marek Šenkyřík. Ten v uvedeném roce objevil nový jícen spontánně vzniklého Habrůveckého ponoru. Tím přesvědčivě upozornil na neznámý jeskynní systém, který již pokřtil na Habrůvecké svaté schody, odvodňující kam jinam než do vzdáleného tajemného Křtinského údolí! Tento systém je dodnes neobjeven. V důsledku předpokládaného intenzivního prořícení úvodních partií odtokového jeskynního systému z Habrůveckých ponorů v úseku pod loukou jsem nakonec vytipoval ke speleologické otvírce nedaleký, i když stranou ležící, do té doby anonymní „Závrt u Habrůveckých smrků.“ Pod tímto závртом jsem očekával hydrologicky opuštěnou chodbu, jejíž geneze souvisela s paleohydrologickým odvodňováním lesních žlíbků na povrchu Habrůvecké náhorní plošiny. Byla proto naděje, že se touto předpokládanou chodbou podaří snad proniknout ze dna Závrtu u Habrůveckých smrků ve směru jejího původního paleodtoku

do jeskynního systému pod Habrůveckými ponory a napojit se tak na hydrologicky aktivní podzemní řečiště Habrůveckého potoka, a to již za jeho úvodní zařícenou zónou. K propojení obou těchto míst je však nutné objevit cca 200 metrů dlouhou chodbu ze dna Závrtu u Habrůveckých smrků k Habrůveckým ponorům. Tudy by se ale dalo určitě sestoupiti po Habrůveckých svatých schodech protékaných Habrůveckým podzemním potokem dolů do rovněž dnes neznámého jeskynního systému na Křtinském podzemním potoce ve Křtinském údolí! Z tohoto důvodu byl v letech 2005 – 2007 Závrt u Habrůveckých smrků hlavní badací lokalitou mé ZO ČSS 6-31 Speleologický průzkum poustevník Marek. Mým a Arnoštovým speleologickým výzkumem tohoto závrtu bylo dosaženo hloubky -13,6 metrů. Zde se nachází mimořádně těsná porucha na hranici průleznosti, ucpaná ale kyprým sedimentem, kterou odtéká do podzemí při jarní inundaci, či při mimořádně vydatných deštových srážkách, malý potůček z povrchu plošiny do neznámého podzemí ve spodním patře pod závrtem. Je to tedy relativně perspektivní místo pro případnou další speleologickou otvíрку. V jeskyni pod závrtem jsme však bohužel zjistili zvýšenou koncentraci CO₂. Případní další výzkumníci tohoto kritického místa by museli zpevnit strop Chodby k Habrůveckému podzemnímu potoku. Tímto směrem zcela jistě odtéká podzemní potůček zastížený v „Milarepově propasti“ Závrtu u Habrůveckých smrků. Tato ucpaná propast byla mnou nazvána na památku našeho opravdu mimořádně těžkého a heroického speleologického průzkumu „Milarepova propast“. Pojmenoval jsem jí tak na počest velkého jogína starého Tibetu, který vykonával podobnou duchovní sádhanu jako my při průzkumu tohoto zapeklitého závrtu. Něco dole pod Milarepovou propastí rozhodně je. Myslím si ale, že až na hledaný Habrůvecký podzemní potok tamtudy nikdo neprojde. Podle mne by to trvalo několik desetiletí, než by se do něj ze dna Závrtu u Habrůveckých smrků ve směru odtoku podzemního potůčku někdo prohrabal. Neznámý jeskynní systém Habrůvecké svaté schody pod Habrůveckými ponory tedy odvodňuje směrem do Křtinského údolí. Zde se nalézají několik jeskyní, které mohou eventuálně sloužit k průniku na hledaný Habrůvecký podzemní potok pod Úzkým příhonem.

Je to především jeskyně Javorka, ze které vane průvan, ale která je podle sdělení Arnošta Hlouška plazivkovitá a členitá, takže by zde byl možný průnik asi jen za cenu razantní ražby umělé štol pomocí střelných prací. Možná že by se tudy ale dalo proniknout pod kýžený Úzký příhon až na hledaný Habrůvecký podzemní potok. Druhou jeskyní z níž by hypoteticky byl možný průnik pod Úzký příhon je dnes zařícená jeskyně Na Lazech, kde Arnošt Hloušek a Emanuel Jašek objevili v 50. letech 20. století velký dóm se stabilním stropem (Jašek – Hlouškův dóm), který je však dnes nepřístupný neboť se nachází pod mohutnou vrstvou novodobého zásypu podzemního závalu. Třetí jeskyně ve Křtinském údolí nepochybně související s hledaným jeskynním systémem na Habrůveckém podzemním potoce je pod závrtovou skupinou Tři kotle. Ale i zde je to značně zařícené, a proto se zdá že mé a Arnoštovy Habrůvecké svaté schody jsou v podstatě zatím neobjevitelné, v podzemí dobře přírodou zapečetěné jako trezor v lůně této tajemné krajiny Vallis baptismi. Snad ale k objevení jeskynního systému Habrůveckých svatých schodů na Habrůveckém potoce pomůže nějaká šťastná okolnost, například v mnou objeveném Závrtu v Úzkém příhonu.

Čtyři roky na poustevně Děravce

V roce 2007 jsem objevil na opuštěné lesní trati na Rudicko - Habrůvecké plošině v Moravském krasu do té doby neznámou a nikým netušenou jeskyni pojmenovanou na „Poustevníková Děravka“. Jedná se o ponor s potenciálem až 150 metrů hluboké propasti a několik kilometrů dlouhým neznámým odvodňovacím jeskynním systémem směrem k Býčí skále – Rudickému propadání. Po ukončení výzkumu jsem ještě několik let žil na Děravce v malém ilegálně postaveném srubu poustevny. Obtěžoval mne satanista Svozil z Býčí skály, jinak se mi vedlo dobře. Po celý ten čas jsem se na srubu věnoval u ohniště s doutnajícími polínky své meditaci. Z Děravky jsem odešel v roce 2012.

„Absolutní Božství bez přívlastků (Nirguna Brahman) nelze získat poučením z knih, či slovy, ani činy. Jediným způsobem k odhalení a Poznání je absolutní mlčení.“

Šri Svami Šivananda
Věčné učení.

Boj se Satanem z Býčí skály

Tento Satan se jmenuje Jiří Svozil mladší a je z Josefova v Moravském krasu. On sám se mi představil slovy, že je Satan. Škodil mi vytrvale a dlouho. Bylo to v době kdy jsem žil jako poustevník na Děravce a on přicházel z Býčí skály se zlým úmyslem mne zastrašovat. Mnohokrát mne atakoval, například polil látkou na bázi žiraviny mou posvátnou lípu zasvěcenou mému Mistrovi Paramhansovi Svámímu Mahéšvaránandovi. Dále mi před poustevnou zanechával své vlastní lidské exkrementy. Z toho jsem poznal, že je to zlý člověk podobný Satanovi. Taky mi nosil zašpičatělé větve ožehnuté do černa v ohni a rituálně na pricipu černé magie je pokládal u poustevny. Jindy zanechal nějaké vývržky u Klostermannovy studánky. Bylo toho během více než pěti let (2005-2012) opravdu hodně: zdemolované a vyhozené kříže v jeskyni Kostelík a ukradené památníčky. Taky jsem mu dával za vinu zlomení mého hlavního žulového památníčku na Děravce, který vhodil do jícnu propasti. Tím vším se mne snažil zastrašovat a zastavovat moji duchovní misi v krajině Moravského krasu. Nakonec jsem se rozhodl mu poslat poštou svaté obrázky Ježíše, Františka z Assisi a Pátera Pia. K tomu jsem přibalil knihu výborného křesťanského mystika Anthonyho de Mello: „*Cesta k Lásce*.“ Tento dar měl na něj opravdu pozitivní účinek a on se zavázal už mi neškodit. Od té doby je od tohoto satanisty na bázi pokročilého uctívání Satana klid. Posednutí zlým duchem je realita mnoha lidí, nejen satanistů, ale například i řezníků, myslivců ap. Rovněž zlá žena je nástrojem pekelných mocností. Na své duchovní cestě, pokud jdete opravdu za Bohem, zažijete mnoho útisků, protivenství, prostě nepochopení vaší osobnosti. Dokladem těchto slov je sám ukřižovaný Ježíš. Proto jsem se nakonec stal jen nic neznamajícím osvobozeným poustevníkem.

„Žijte Božským životem. Setkáte se s mnoha obtížemi a mnozí budou proti vám, konečně však vás budou milovat i vaši nepřátelé a padnou vám k nohám. Dosáhnete svrchovaného štěstí učíce ostatní, jak žít v Bohu a být šťastní.“

Šri Svami Šivananda
Věčné učení

Kauza ozdobení Klostermannovy studánky

V roce 2010 jsem z vlastní vůle zrekonstruoval chátrající Klostermannovu studánku na Rudicko-Habrůvecké plošině v Moravském krasu. Opravu jsem provedl s vlastní uměleckou invencí k počtě Panny Marie Křtinské. Ale za tento altruistický pozitivní počín jsem byl vzápětí pronásledovaný a trestně stíhaný zlými silami této lidské společnosti. Lesníci ze Školního lesního podniku Křtiny na mne totiž arogantně podali trestní oznámení a mou rekonstrukci památníku studánky provedenou v dobré víře, že prospěje jejímu vzhledu nazvali „vandalským činem“, čímž mne znevázili a odsoudili k pokutě 30000 Kč, které jsem ŠLP Křtiny musel z rozhodnutí soudu nakonec zaplatit! Navíc mi hrozili pobytem za mřížemi v délce jednoho roku! Takto zneužívají své pozice vlivní lidé ve funkcích k útisku duše nebohého poustevníka v Moravském krasu, i když by vůči němu takto vůbec postupovat nemuseli !

„Neviditelná síla vás vede a chrání. Pociťujte a poznejte její přítomnost a moc.“

Šri Svami Šivananda
Věčné učení.

Jak jsem se málem oženil s poustevnicí Klárou

Jednou jsem se málem oženil z lásky k poustevnici Kláře, které jsem dal duchovní jméno Jogíni. Bohužel jsem musel jít dál po své osamělé cestě k Bohu, a proto jsme se ve velké lásce, harmonii a dojetí rozloučili. Dnes jako mnich se s ní již nestýkám. Ale opravdu mi ukázala ty nejlepší ženské vlastnosti. Byla velmi duchovní, uctívala jako já Šivu, k tomu byla bystrá, intuitivní, pokorná a učenlivá. Ideální žena pro cestu k Bohu v životě hospodáře. Jím jsem však za žádných okolností být nechtěl. Proto mne to s ženami rozlučovalo pokud o manželství usilovaly. Opravdu jsem si ji oblíbil. Byl to zcela jiný vztah, založený na vzájemné úctě, který napravil mé vnímání ženy, po předchozím opravdu neradostném, značně útrpném rozloučení s příměsí typické ženské nenávisti vůči duchovnímu muži, který jde za Bohem pokud neskončí v jejím náručí. Taková byla pro změnu Betty, má předchozí přítelkyně, s níž jsem měl taky velmi hluboký a láskyplný vztah. Ve svém životě jsem měl jako ženu několik málo dívek. Nevyhledával jsem je, samy přicházely do mého života, částečně zázračně a já jsem je s povděkem přijímal. To se však samozřejmě již změnilo. Nyní jako mnich se ženám úzkostlivě vyhýbám abych znovu nechtíc neupadl do osidel světské iluze, máji. Díky zkušenosti s poustevnicí Klárou je můj pohled na ženy opraven a jsem za to vděčný.

Opravdu nic negativního vůči ženám necítím. Jsem však jako celibátní mnich samozřejmě ostražitý ve své útrpně nabyté harmonii. Ve skutečnosti hledím na ženy od dětství jako na bohyně, i když mnohé, si toto přirovnání vůbec nezaslouží jak jsou neduchovní, svazující, vyčítající, hádající se bez úcty, bojující s mužem ap. Nad všemi ženami, které jsem musel kvůli Bohu a Svobodě opustit mám v duši smutek a na všechny myslím s Láskou. I na ty které jsem miloval a nikdy nezískal. V každé fázi svého dětství a mládí jsem nějakou platonicky zbožňoval a miloval. Nyní ženskou lásku samozřejmě již nehledám a neočekávám. Všem jsem jim vděčný za projevená dobrodiní. Před radikálním obrácením k Bohu jsem byl tedy

v podstatě normálním mužem. Nyní jsem na vyšším stupni vědomí - již neduálním.

„Beru tě do služby Boží. Ode dneška se nemusíš starat o živobytí. Dostane se ti všeho, co budeš pro život potřebovat. Satguru může změnit osud, a co určil satguru nemění ani Brahma.“

Paramhans Svámí Mádhavánanda

Lílá Amrit, Život Božského Mistra šrí Maháprabhudžiho

Tantra u hospodáře, ne však u mnicha

Tantru je možné chápat jako taktickou zastávku na duchovní cestě směrem k celibátu a k mnišství. Nějakou zkušenost s ženskou energií má v tomto životě prakticky každý. Tantra rozhodně není negativní, ale o svých zkušenostech samozřejmě nic nevykládejte panu faráři v kostele, neboť povrchní duchovní by vás jistě vyobcoval a odsoudil. Tantra samozřejmě v žádném případě není pro již ordinované mnichy. Slyšel jsem, že v některých klášterech mají ženské protějšky, ale to je dozajista zvrhlost. To se týká například některých učitelů, či „mistrů“ zenu. Též v Tibetu nevědomí mniši občas mívali ženy. V naší duchovní jógové tradici samozřejmě nic takového není, i když někteří Mistři či mniši čelí takovému obvinění ze strany nemocných žen, protože nežijí v ústraní, ale slouží velkoryse na veřejnosti. Tyto mé rady jsou určeny především pro světsky žijící ujařmené hospodáře. Takoví by si tantry měli v tomto smutném životě užívat, aby co nejrychleji z tohoto oblouznění vystřízlivěli a byli eventuálně připraveni nastoupit v některém z příštích životů cestu sanjásina. Ale lepší je být zcela čistý, bez těchto zajisté pro tělo zajímavých zkušeností. Pro většinu z nás toto panictví či panenství v dnešní přerotizované společnosti a době není vůbec fyzicky možné, proto je lepším způsobem v naložení s nadbytečnou sexuální silou tantra. Neodsuzuji tedy pravou tantru,

odsuzují však různé tantrické deviace zejména v této západní společnosti. Skutečná tantra je soukromou záležitostí těch dvou, muže a ženy, a nikdo - ani pan farář v kostele - nemá právo do tohoto interního proudění energií zasahovat, mluvit, či dokonce něco u těch dvou odsuzovat. Proto pokud jste přeerotizovaní najděte si raději vhodnou, pozitivní, milující a duchovní přítelkyni a s ní sdílejte toto velké tajemství na principu vzájemné výměny informací. Můžete se o ženu ve svém životě pokorně pomodlit. Bůh vám pošle do života vhodnou partnerku, tak ji pak statečně přijměte. Já se o tomto nebudu více rozepisovat. Ale taková je již jóga, poradí k jakémukoli tématu života. Z jógové a hinduistické mytologie tuto cestu nejlépe ukazují samotní bohové Šiva s Párvatí, v době kdy nebyl již asketa, ale manžel a hospodář. Šiva měl tehdy dokonce děti. Taková moudrá je Indie. Nic nepotlačuje. Z hlediska indické filozofie, nikoli breviáře pana faráře, je tantra u hospodářů a světsky žijících lidí vhodná alternativa. Podle *Skrytých sil v člověku*, když se vědomí vzedme do anaháty, tak má dojít ke spojení Šivy a Párvatí, pokud jsem tento Svámíjiho jinotaj správně pochopil. Já osobně se však již ženám na dobrou radu zkušeného mnicha a Mistra Svámího Šivánandy z Rišikéše vyhýbám. Právě jsem odmítl s jednou takovou mnohaletou krásnou kamarádkou jít z těchto důvodů být i jen na čaj do čajovny. Počínajte si také tak. Můžete ztratit svou duchovnost a životní cestu za Bohem tak jako mnozí padlí sanjásini. Tento Vesmír řídí skryté zákony a není radno je provokovat. Vše musí být zcela v harmonii. Každá přirozená vášeň se dá s trpělivostí s pomocí Boží ovládnout.

„Komu patříš? Komu patří svět? Komu patří vesmír?“ „Všechno patří tobě, Bože.“ řekl jsem. „Tak vidíš“, řekl Maháprabhudži. „Jestliže všechno patří Bohu, Bůh se o tebe postará. Je s tebou, ať jsi kdekoli. Ať jsi v horách, ať jsi v džungli, ať jsi na poušti, ať jsi ve městě, ať jsi v téhle zemi nebo v cizině, všude jsi pod boží ochranou. Mé požehnání tě bude provázet po celý život...“ Nic zlého se ti nemůže stát, věříš-li v hloubi duše Bohu.

Paramhans Svámí Mádhavánanda
Líla Amrit, Život Božského Mistra Šrí Maháprabhudžiho

Mgr. Inna Mateiciucová, skrytý význam nenaplněné lásky

Nevím jestli mám o tomto přátelství psát, ale věřím, že pro mnohé z vás bude tento příběh nevyslyšené lásky přínosný. Vše začalo v roce 1987, když na naši speleologickou základnu Malý lesík v Moravském krasu zavítala velice krásná a sympatická studentka archeologie Inna Mateiciucová se skupinou archeologů z Polska. Hned jsem se do ní zamiloval, neboť na takovou ženu jsem čekal a takovou jsem toužil milovat. Uctíval jsem ji však jen platonicky, navenek jsem byl otažitý a čekal jsem trpělivě jak se věci vyvinou dál. Toto neusilování o ženu byla rozhodně v mém případě ta správná strategie jak ukázal mistr čas. Inna má opravdu velice zvláštní osvícenou a harmonizující energii a auru. Po mnoha letech čekání jak situace sama uzraje, jsem to však nakonec přece jen nevydržel a Innu jsem samostatně spontánně vyhledal, abych se jí se vším co se odehrávalo v mém srdci svěřil. To jsem ale již žil jako poustevník v bezdomoví, nebyl jsem jí tedy hoden vzhledem k tomu, že jsem se právě nacházel na nejnižším stupni společenského postavení, a Inna byla vznešená profesorka vyučující archeologii na Masarykově univerzitě v Brně. Přesto jsem se o to pokusil a u ní doma jsem ji navštívil. Bydlela rovněž poustevnický jako já sama v prostorném domě na Grohové v Brně. Otevřela mi překvapeně a přátelsky mne pozvala na čaj. Tak jsem jí otevřel své srdce a všechno jí řekl, že ji mám prostě rád. Stalo se však něco nečekaného, ne že bych neočekával odmítnutí, ale bylo to mnohem mystičtější, než se dalo čekat. Na mou nabídku ke vztahu totiž podvědomě a spontánně odpověděla: „Jdi za Maháprabhudžím!“ Když nad tím dnes přemýšlím, nevím vůbec jestli to řekla nahlas, protože o Maháprabhudžím pravděpodobně nic nevěděla, ale já jsem to tak uslyšel jasně ve své anahátě, ve svém srdci! Byl jsem tímto poselstvím věčnosti zcela zaražený a nechtěl jsem se svého prvotního úmyslu hned tak vzdát. Místo toho jsem se však otočil na podpatku a bez ohlednutí Innu opustil v jejím domě. Dál jsem na ni nemyslel! Vrátil jsem se do svého lesního příbytku, do bezdomoví. Jaké je ponaučení tohoto

příběhu? Kamarádka Inna mi vždy připadala vzdálená, jako ideál příliš posvátný, než abych ho mohl získat. Děláte vy mužové velkou chybu, když usilujete o ženu přes jakékoli zátaras a vnitřní zámky. Nevíte k čemu tam tyto zámky ve skutečnosti jsou. Neměli byste proto o ženu usilovat příliš. Ideální je, když na to žena přijde sama a sama se vám oddá. Takový vztah může v harmonii dlouhodobě fungovat. Oproti tomu pokud ženu do vztahu uženete jako můj otec mou maminku, nic dobrého do budoucna to nevěstí. Inna je dodnes má velká kamarádka, samozřejmě již bez ženského rozměru, je vdaná. Občas zajdeme do čajovny na čaj, ale já nyní jako mnich na radu Svámího Šivánandy, který radí duchovním mužům se ženám zcela vyhybat, již pozvání na čaj od jakékoli ženy raději nepřijímám. Inna Mateiciucová je nejkrásnější žena jakou jsem v životě potkal. To že jsem ji nezískal považuji za Boží milost, ochranu a požehnání. Myslím si totiž, že by náš vztah byl vyvážený, ve skutečné lásce a v dokonalé harmonii. Bohužel bych se ale jistě nestal mnichem. Od takovéto ženy bych za Bohem pravděpodobně neodešel. Takhle mne Vyšší vůle, která zná mou duchovní cestu lépe než já sám, stále varuje, doprovází mne a ochraňuje. Díky Bohu za všechny tyto prožitky a získané vědomosti a zkušenosti. Inna je stále mimořádně krásná a mysticky pravěká archeoložka. Opravdu bych se jí nikdy nevzdal a neodpoutal bych se abych šel dál za Bohem. Tohle ona podvědomě či nadvědomě cítila a věděla, a proto mne poslala raději za Maháprabhudžím. Každopádně vše co jsem v životě prožil bylo velkým Božím darem a Jeho požehnáním.

„Tak vy jste se báli o život! To nemáte moc silnou víru v gurudéva! Copak nevíte, že pod mou ochranou se vám nemůže nic stát?“ Ano, lidé si často neuvědomují, že jejich život je na niti, kterou má v rukách gurudév, ztělesnění Boží Vůle a Boží Energie. Skrze něho přichází záchrana před každým nebezpečím.“

Paramhans Svámí Mádhavánanda
Lílá Amrit, Život Božského Mistra Šrí Maháprabhudžiho

Ve vězení světské duality

Další kapitolou o níž dodnes nikdo nic s jistotou neví je můj pobyt ve vězení v délce čtyř měsíců naplněných intenzivním opakováním mantry, meditací mantra džapy. Existují dva druhy vězení. Vězení vnitřní v němž žije nevědomky drtivá většina mých spoluobčanů a dále skutečné fyzické vězení vnější, Já sám jsem se usilovně osvobozoval z toho vnitřního vězení mysli, a proto jsem odešel do lesa a do hor na poustevny. Po sestupu z hor zpět do lidské společnosti jsem však bohužel upadl naopak do toho druhého vnějšího vězení. Celé se to seběhlo tak, že po mém návratu z hor do mé speleologické skupiny se mí bývalí kamarádi Jan Martinek a Petr Červinka dohodli že se spiknou proti mně a na principu puče mne ze skupiny vyloučí. A jak se spikli tak i učinili. Vyměnili zámek od srubu a zabránili mi do těchto pro mne velmi svatých míst přicházet. Tento srub mi totiž v minulosti sloužil jako má tradiční poustevna, ví o mně všechno, zde jsem zažil to nejlepší i nejhorší ve svém životě, sám jsem ho založil a převážně vlastníma rukama vybudoval. Proto jsem tento podraz velice těžce nesl jako vnitřní zradu pouhých dvou pučistů ve skupině. Oni se však jenom smáli a byli spokojení, jak se jim toto zlo podařilo bez problému uskutečnit a já jsem byl zcela bezradný jako pokorný františkán, za něhož jsem se tehdy považoval, doslova jimi okradený o svá nepsaná, ale existující privilegia, práva a mnohaleté zásluhy, například vstupovat do mnou objevených jeskyní na plošině Skalka: Ponorný hrádek a Soví komín. Tak jsem zažil ve vlastním srdci stav, kdy Lásky byla zrazena a zneuctěna. Pak uběhlo několik měsíců, kdy jsem toto bezprecedentní zlo v Moravském krasu musel vnitřně zpracovávat a stále jsem na něj usilovně myslel. Až nakonec jsem dospěl k rozhodnutí že se jim postavím jako bojovník zcela Dévpurídžího bojovým způsobem a obrátím tuto krajně zlou karmu v pozitivní. Chtěl jsem jen aby začali zpytovat své svědomí. Proto jsem jednoho dne na „jejich“ srub Ponor zaútočil s cílem ho symbolicky poškodit. Ze střechy srubu jsem odstranil kus lepenky, dále odřezal trámky na verandě a rozebral část komína. V té chvíli na svůj srub náhodou dorazili mí zrádci. Došlo k osobní potyčce, při níž jsem pěstí zaútočil na jednoho

z nich, načež zbaběle přede mnou utekli, nasedli do aut zaparkovaných pod kopcem a ujeli. Pak uplynulo několik dní ticha po pěšině. Skoro jsem na všechno zapomněl a jako obvykle jsem šel hrát lidem na flétnu před kostel svaté Maří Magdalény v Brně. Přišla však policie, vyžádala si můj občanský průkaz a zadržela mne se slovy, že je po mně vyhlášeno celostátní pátrání. Mí zrádci mne totiž udali a to velice podlým způsobem. Celé to bylo kvalifikováno jako poškození cizího majetku. Skončil jsem ve vězení v Brně-Bohunicích, naštěstí jen v přijímacím oddělení, nikoli mezi mukly ve skutečném kriminálu. Celou dobu po kterou jsem byl zadržen jsem Kristovským způsobem myslel na svého Mistra Mahéšvaránandu a usilovně opakoval Boží jméno, svou mantru. Byl jsem zcela v harmonii, smířený s osudem a vyrovnaný. Policisté toto moje počínání zřejmě pochopili a vyhodnotili jako polehčující okolnost, a proto abych měl při mantra džapě větší klid mne přestěhovali z hlučné a zalidněné velké cely, na samotku, kde jsem měl jen jednoho spoluvězně. Na mou žádost mi navíc dávali vegetariánské jídlo, nechávali mne na pokoji se svými myšlenkami, nezasahovali do mne, nešikanovali mě a chovali se slušně a řádně, ohleduplně v rámci svých služebních povinností. Opravdu jsem si na nic nemohl stěžovat, neboť vše bylo spravedlivé. V podstatě jsem si připadal jako v nějaké klášterní cele. Mnoho duchovních lidí našlo ve vězení po svém rušném životě vnitřní mír a obrátili se k Bohu a mezi ně patřím i já. Můj spoluvězeň mou polohlasnou mantra džapu však velice zuřivě nesl. Doslova mi chtěl růženec, málu roztrhat v rukách a nakonec mne fyzicky napadl. Já jsem však jako uvězněný Kristus na nic nereagoval a neodpovídal, protože tento člověk měl opravdu zlé povahové rysy, byl duševně poškozený a slabé fyzické konstituce. Úplně jsem v něm viděl vtělení Jana Martínka, který si na mne přišel došlápnout dokonce i ve vězení. Tak jsem ho svým úplným nezájmem a lhostejností k jeho osobě a mlčením vnitřně zpacifikoval až se potil hrůzou ze sebe sama. Opravdu tak to funguje pokud držíte s někým maunu, mlčení. Byl jsem si vědom spravedlnosti svého uvěznění za spáchaný přestupek, a proto se v mém svědomí vůbec nic nevzpíralo policistům a světské spravedlnosti. Na nikoho z personálu vězení se tedy nezlobím, neboť jen vykonávali svou zodpovědnou službu. Po čtyřech měsících však přišla do vězení lékařka

- psychiatrická a po deseti-minutovém rozhovoru vydedukovala, že je třeba mne odtud dostat pryč do psychiatrické nemocnice. A tak se i stalo. Ale o tom je pojednáno již v jiné kapitole. Zlo jeskyňářů v Moravském krasu tedy vítězilo a kralovalo. Samozřejmě, že jsem měl soud a na něj oba mí zrádci Jan Martinek a Petr Červinka kupodivu dorazili a svědčili proti mně. Nevím dodnes co se jim v jejich prolhaných hlavách honí a odehrává. Každopádně budou za svou vlastní spáchanou karmu jednou tvrdě potrestáni, o tom není pochyb. Tak jsem definitivně poznal, že Láska v Moravském krasu zatím nevítězí. Tento pohnutý příběh inkarnovaného Ježíše Krista v 21. století jsem zažil ve vlastním srdci a na vlastní kůži a dosud nikomu jsem ho nevyprávěl. Ježíš byl taky ve vězení protože poškodil farizeům chrám. Vy jste první komu to vyprávím. Tak mne ukřižovali, fyzicky a málem i vnitřně. Podařilo se jim to. Klobouk dolů. Toto všechno zlo způsobila Martinkova hlava plná démonů. Jednou ho jeho karma dostane, není mu to odpuštěno, protože neprojevuje žádnou lítost a zpytování sebe sama. Takhle funguje Satan. Toto svědectví je zaručeně pravdivé a nezkreslené. Čím vším si už prošel poustevník. Stalo se v roce 2012.

„Porazte své protivníky tím, že jim umožníte pochopit nesmyslnost a neúčelnost jejich jednání.“

Morihei Uešiba

Pozor na psychiatrii na duchovní cestě

Poměrně málo se ví, že já poustevník jsem byl v psychiatrické nemocnici v Brně - Černovicích. Mezi jeskyňáři v Moravském krasu se to ví dobře, většinou mi toto prokletí osudu přáli, protože byli ke mně negativní. Jaké však bylo jejich překvapení, když jsem se z nemocnice vrátil jednoho dne zpět do Moravského krasu a v zápětí byl navíc vysvěcený za mnicha, čímž

se mi dostalo vznešeného duchovního postavení. Na jejich tvářích se zračil značný údiv nad tou změnou mojí karmy, a téměř všichni se již zavázali mi neškodit pomluvou, nactiutrhaním a nejrůznějšími duševními atakami na bázi zlého, a stali se z nich dokonce mí kamarádi či přátelé. Dokonce i můj sverpý odpůrce satanista Svozil z Býčí skály je již můj internetový „přítel“. Jak se to ale všechno seběhlo? Povím vám upřímně a ve stručnosti celý tento pohnutý příběh. Bylo to v roce 2002 a já jsem seděl a vroucně meditoval s cílem dosáhnout Osvobození či Osvícení ve své tajné jeskyni ve skalních soutěskách hor Slovenského ráje. Meditoval jsem bez problémů již osmnáct měsíců nepřetržitě v úplné harmonii, sebeovládání a Lásce, když tu se v mém podvědomí něco změnilo. Vycítil jsem, že mne očekává nějaká negativní změna. Jednou právě při meditaci se mi v jeskyni pocitově zjevila negativní astrální bytost, jízlivě na mě hleděla ze tmy zraňujícím způsobem a mne nenapadlo nic jiného než ji zahnat úderem Dévpurídžího božím jménem, což pomohlo. Ale neměl jsem to dělat, neboť se ukázalo, že dokonce i Dévpurídžího jméno je na tento negativní astrál slabou zbraní. Nějaký čas, přesně dvacet čtyři hodin poté, kdy jsem již opět seděl ve své míruplné meditaci se to stalo a z podvědomí znovu na mne zaútočily velice rozezlené magické démonické neviditelné bytosti. Byl jsem tím atakem zcela zmatený, neboť se mne snažily ovládnout prostřednictvím mé vlastní mysli. Těžko se to někomu vysvětluje, kdo podobnou zkušenost neučinil. Nějaký čas jsem tomuto ataku astrálního světa vzdoroval, ale nakonec jsem z jeskyně odešel na poradu za svým Mistrem Svámíjí do Střílek. Požádal jsem Mistra o vysvětlení těchto zvuků a démonických vnuknutí, která jsem slyšel v podvědomí. Svámíjí mi na to jen řekl, že je to v pořádku a že jsem zdravý. Na ta slova jsem se vrátil zpět do své horské jeskyně ve Slovenském ráji s rozhodnutím pokračovat v přerušené meditaci. Ale vůbec to nešlo. Ovládl mne strach z neznáma pod tíhou nových útoků těchto bytostí až jsem doslova utekl z jeskyně do civilizace pod horami. Tam je nenapadlo nic jiného, než zavolat sanitku a odvézt mě do nemocnice a odtud na psychiatrii. Ale ani na psychitrii si se mnou nevěděli rady, ale na „hlasy“ mají odbornou škatulku pod názvem „schizoifrenie“, a tento cejch mi udělili. Tak jsem se ocitl v rukách lékařů jako v pasti z níž nebylo úniku. Ale abych to zestručnil... v nemocnici jsem byl na nakonec dlouhou

dobu. Nebylo to však zas tak zlé, jak se o psychiatrii soudí, jenom jsem neměl žádné soukromí pro svou meditaci. Snažili se mi na své materialistické úrovni nějak pomoci tím, že mi vnutili léky, i když jsem s léky nesouhlasil a odmítal je, neboť jsem jasně cítil, že se z této situace do níž jsem se uvrhl vlastní intenzivní nepovedenou meditací musím vymodlit za každých okolností sám vlastním úsilím. Negativní duševní ataky na bázi zlého po dlouhé době ustoupily až zcela zmizely a místo nich nastal vnitřní mír a ráj na zemi ze společenství s Bohem, s vnitřním Mistrem, vyšším Já z hlediska jógové nauky. Jak jsem již řekl ani Višvagurudží Mahéšvaránanda, kterého jsem o všem upřímně informoval, již déle neváhal svěřit mi duchovní titul svámí, což je v Indii symbol velikého duchovního a duševního pokroku. Můj Mistr mne tedy považuje za zdravého, přesto mi řekl, abych léky přijímal a s lékaři přátelsky spolupracoval. Moje lékařka je naštěstí v podstatě duchovní, tolerující mou osobnost, uctívající svatého Františka z Assisi, čímž si získala mou důvěru. Přesto ani jí již příliš nevěřím, neboť by mne považovala za nemocného nadosmrti. To co se mi stalo byl z duchovního hlediska následek nesprávně prováděné meditace. Tento původně démonický astrál se proměnil v astrál milující a pozitivní, doslova jsem ve Spojení s Bohem a s vnitřním Mistrem. Podotýkám, že mnoho pozdějších světců jako například Antonín Poustevník, František z Assisi, Páter Pio, či třeba Johanka z Arku, byli rovněž po dlouhou dobu pod vlivem démonů, což rozhodně jsou existující astrální bytosti a slyšeli i jejich hlasy. Později měli i mystické Boží Slovo, tak jako dnes já. Tomuto prokletí čelí téměř každý mnich, který se uchýlí do kluzury mnišské cely, nebo dokonce odejde jako já do hor, na poustevny. Z duchovního hlediska a po nové intenzivní meditaci jsou všechny tyto pohnuté události jasně osvětleny mému vnitřnímu vědomí a já opravdu již nepochybuji, že jsem se uzdravil, i když materialističtí lékaři tomuto bodu a vysvětlení nebudou rozumět a asi mu ani nedůvěřují. V minulých letech jsem tedy prošel bouřlivou duchovní transformací. Četl jsem, že cesta skutečně duchovního člověka začíná právě těmito nebezpečnými symptomy a problémy, tedy duševní posedlostí a duševní poruchou, z čehož se adept Cesty musí vylízt sám svou vlastní vůlí. Podle tohoto se to právě pozná, že jste vyvolení vstoupit do duchovního světa, který se nachází za tímto fyzickým světem, ať už

jako šamani, nebo jako jogíni, mystici, či prostí mnichové a sanjásini. Dále jsem přesvědčený, že mnoho lidí v psychiatrických ústavech trpí v podstatě tím samým, čím jsem trpěl i já, nemají však sílu vůle se tomu vzepřít a zvítězit ve svém vědomí a podvědomí, jako jsem to učinil já, a proto jen pasivně a apaticky přijímají v podstatě nesmyslné léky. Dejte si proto na své duchovní cestě dobrý pozor na psychiatrii a raději se se svými vnitřními zážitky, dokud jimi procházíte, nikomu nesvěřujte. Učte se své vnitřní problémy řešit sami. K tomu slouží mantra, meditace, modlitba, cvičení ásan a krijí, prostě naše pohodová a zázračná Jóga v denním životě. A Milost Boží v osobě Mistra jako je náš Višvaguru Paramhans Svámí Mahēšvaránanda, který mne vede tímto životem jak dnes dobře vím již od narození.

*„Domnívá-li se někdo z vás, že je v tomto světě moudrý,
ať se stane bláznem, aby se stal opravdu moudrým.“*

1 Korinským 3,18

Být jenom mnich

Dlouho jsem kráčet po cestě mající srdce a to mne přivedlo k iniciaci do mnišského stavu a života, v mém případě hinduistických svámí. Každému radím, aby se nad svým hypotetickým mnišstvím vážně zamyslel. Samozřejmě pokud toužíte po sexuálním sblížení s ženou, není to pro vás bohužel vhodná cesta a zapomeňte na tuto myšlenku, neboť skutečné mnišství začíná teprve dodržováním kázně brahmačárje, celibátu. Je to nepřekročitelná neodiskutovatelná a důležitá zásada, i když není vždy správně chápána. Mnišství zcela setře světskost z vašeho vědomí a učiní vás přístupnými pravé duchovnosti, sjednocení s Bohem již za živa a v tomto životě! Proto jsem se stal svámím, hinduistickým mnichem, protože hinduističtí mniši se vyznačují naprostou fyzickou, psychickou, mentální – svobodou a svobodomyslností, čímž se bohužel velmi odlišují od běžných křesťanských mnichů, u nichž je naprosté podrobení doktríně, tradici, představeným požadováno. Oni tomu říkají pokora, poslušnost.

Svobodné uvažování je u nich více méně potlačováno jakoby bylo od zlého. Z těchto důvodů jsem se křesťanským mnichem nestal, i když jsem nad tím též uvažoval. Přitahovali mne kapucíni, tedy řehole sv. Františka z Assisi. Toto se však z Boží vůle, která mne stále nepochopitelně ochraňuje, nemohlo stát jak dnes vím mimo jiné proto, že křesťanští mnichové, ani kněží většinou nezachovávají velmi důležitou myšlenku sattvického, tedy vegetariánského stravování, na níž my hinduistického zrození nahlížíme jako na jednu ze stěžejních zásad na své duchovní cestě k Bohu. Jak známo nejen proto tito masožraví křesťanští mnichové stále něčím velmi trpí. Před tímto způsobem trpící spirituality jsem já u Višvaguru Paramhanse Svámího Mahéšvaránandy zcela ochráněn. Ale oni chtějí z filozofických a mystických důvodů nést kříž utrpení Ježíše Krista, tak jim to Bůh dovoluje zažívat z vlastní zkušenosti, z počátku po kapkách až nakonec v radikální podobě stigmatizace, jako například u Pátera Pia, kapucína, muže bolesti a Lásky. Velmi si Pátera Pia vážím a opravdu má mou úctu, ale kříž vzývat nechci a nebudu. Ale vraťme se k mnišství u Svámího Mahéšvaránandy. Většina jeho mnichů učí samozřejmě jógu a vedou kurzy pro širokou veřejnost, což já ale z mystických důvodů odmítám učinit a zatím je toto mé odmítání učít jógu našťestí Někým v pozadí plně tolerováno. Domnívám se totiž, že dobrý mnich musí mít nejdřív skryté síly, aby mohl sloužit na veřejnosti, k čemuž vede dlouhá cesta v kázni a praktikování sádhany v naprostém osamění, což se nazývá slovy „nejdřív musíš sám uzrát v samotě.“ Je známo, že i můj Mistr vykonával před službou veřejnosti pod vedením svého Učitele a Mistra Paramhanse Svámího Madhávanandy osamělou tapas, askezi v ášramu v Indii. K tomuto pojetí jógy ovšem v ášramech v České republice nejsou vůbec nakloněni, považují se pokorně jen za pouhé karmajogíny. Proto jsem pochopil, že pro mou jógu, která je mojí duchovní žízní a potřebou, nejsou v našich ášramech, například ve Strílkách, vůbec nakloněni a na pozemcích tohoto ášramu nejsou k tomuto pojetí jógy vůbec vhodné podmínky. Tak jsem poznal, že v mém případě bude nejlepší řádně zakoupit pozemek s vlastní naprosto anonymní poustevnou v lesích či na venkově kdekoli na Moravě, na níž bych se věnoval své vlastní osamělé horské Józe v denním životě ve smyslu Alakhpurídžího a Dévpurídžího z Himalájí. Takové je podle mne

tradiční mnišství. Opouštíme tedy bohužel i klášterní život a odcházíme do neznáma někam na poustevny. Je to obdivuhodná cesta všech, kteří na duchovní cestě něco dokázali. Není ale mým cílem získat nějaké síly. Mně jde jen o Osvobození v té pravé, nejvyšší a nejčistší podobě, tedy dosažení skutečného Osvícení, Realizace a Sjednocení s Bohem. Věřím, že této mé soukromé myšlenky bude můj Mistr nakloněný a zažívám a cítím stále jeho zejména vnitřní vedení, milost a požehnání. Buďte tedy i vy mnichy, klidně křesťanskými, když už nemůžete být rovnou hinduistickými, nebo buďte třeba buddhistickými mnichy, a neodkládejte již své mnišství na budoucí životy, které vůbec nemusí přijít, jen ty zvůle. Udělejte tedy něco pro sebe, pro Boha a tím i pro své bližní!

„Vždyť není dáno každému, aby se vzdal všeho, zřekl se světa a věnoval se řeholnímu životu.“

Tomáš Kempenský
Čtyři knihy o následování Krista

Vysvěcení na mnicha hinduismu a jógy

Na jaře 2020 jsem sepsal oficiální žádost o vysvěcení na mnicha (svámího) pro Višvaguru Mahámandalešvara Paramhanse Šrí Svámího Mahéšvaránandy. Zprvu jsem se ale neodvážil svou žádost Mistrovi odevzdat, vědom si toho, že se musím více ukáznit. Přesto jsem ve svém vědomí slyšel hlas „Jsi Svámí Gyaneshwarpuri.“ Proto jsem započal s tapas – s několikadenními půsty za konkrétním duchovním cílem. Tímto cílem bylo vysvěcení na mnicha, jakož i větší porozumění mezi křesťany a námi jogíny. Zaměřil jsem se především na opakování mantry, ásany, pranájámu a kriji. Tato zesílená sádhana slavila úspěch. Získal jsem potřebné sebevědomí s nímž jsem se rozhodl svou žádost Mistrovi odevzdat. Dne 13. července 2021 v Maháprabhudíp ášramu ve Střílkách jsem svoji žádost o vysvěcení na hinduistického mnicha Mistrovi poslal

ášramovou poštou. Během několika minut Svámíjí odpověděl, že mi dá rád sanjás dikšu, ale že je třeba s ní pospíšet. A mé srdce naplnil vděk, jako když žebrák znenadání nalezne poklad. Proto jsem šel na konzultaci ke Svámíjímu, který se ptal na skutečný důvod toho, proč chci být svámí. Odpověděl jsem mu rozhodně, že chci žít jako poustevník v České republice a přitom být vysvěcený mnich! Nato se Svámíjí zeptal kde budu mít poustevnu a v jakém náboženství bude vedena. Odpověděl jsem, že v Moravském krasu a že bude zasvěcena jak jinak než józe a hinduismu. Svámí Mahéšvaránanda tedy vzal na vědomí, že chci být poustevníkem. Mistr byl s mými odpověďmi pravděpodobně potěšen. Ještě měl několik praktických otázek, jako kde budu brát peníze na živobytí. Na ta slova s překvapením stanovil, že mě vysvětlí již při této gurupurnimě zde ve stříleckém ášramu, za pouhé tři dny, dne 23. července 2021! Nemusel jsem tedy jet za sanjás dikšou až do daleké Indie, neboť jsem měl z této cesty obavy. Od podání žádosti po vysvěcení uplynulo rekordních deset dní! Musel jsem však stihnout vyřídit četné formality u notáře, jako například své čestné prohlášení i s razítkem, že se chci dobrovolně stát duchovním hinduistického náboženství, či ověřený souhlas s vysvěcením na mnicha podepsaný mou matkou. Pak již následovalo slavnostní svěcení jež sledovalo mnoho bhaktů, mimo jiné na internetu, kde mé svěcení bylo přenášeno v přímém přenosu. Bylo to poprvé v České republice (a v Evropě), kdy zde byl svěcen hinduistický mnich - svámí. Svámíjí se telefonicky spojil s pandity v Indii, kteří souběžně s mým svěcením provedli za mne obřad doprovázený hlasitým zpěvem manter přenášeny telefonicky. Při sanjás dikše jsem se klaněl mistrovým lotosovým nohám a lil jsem na ně z konvičky vodu a umýval je. Dále jsem na Svámíjího nohy a hlavu sypal okvětní lístky a udělal jsem mu tilak a Šivovi posvátné pruhu na čele z popela védského ohniště. Nato mi Svámíjí dlouze žehnal sypaje mi na hlavu bílá zrníčka rýže. Rýsoval můj budoucí osud. Pravidl mi, že se mi všechno splní. Pak mi ustříhl pramínek vlasů na bindu čakře na temeni hlavy. „Nyní jsi svámí“, řekl Mistr a mé srdce zaplňoval hluboký vděk jemu, Bohu i osudu za tuto duchovní zkušenost vysněného vysvěcení na sanjásina. Při samotném svěcení se mne nic nedotýkalo, přesto jsem však ve svém srdci všechno dobře vnímal, celý ten prastarý a překrásný

védský obřad u posvátného ohniště. Byl mi udělen vznešený duchovní titul svámí a právo nosit oranžové mnišské roucho. Učinil mne pánem sebe. Při obřadu se slovy Mistra skončila má připoutanost k otci i k matce. Podle přání Svámíjího se mám naučit anglicky a hindsky. Sanjás dikšou, tímto posvátným aktem, mi Mistr dal lidskou důstojnost a mnoho jeho bhaktů mi přišlo blahopřát, přinášeli mi daksinu a různé dárky. Projevovali mi úctu a svoji lásku. Tato úcta však ve skutečnosti patří Jedinému, Paramhansovi. Od toho okamžiku setrvávám v neustálé santoše – spokojenosti a jsem natrvalo odevzdán do Boží vůle a péče. Svámíjí o mě prohlásil, že jsem spokojený tak, jak to je, tedy jako poustevník v České republice. Rád bych samozřejmě žil i v Indii. K tomu uvádím, že věřím v síly Lásky a Poznání (bhakti a gyanu). Tak se naplnila dobrá karma z mnoha tisíců dnů a nocí prožitých v lesích v meditaci při mantra džapě a sádhánách v opuštěných jeskyních a na horských poustevnách. Nemám však jen meditovat, ale i tvrdě pracovat (karmajóga). Proto jsem se zapojil jako karmajogín do údržby a zvelebování Maháprabhudíp ášramu ve Střílkách. Jóga tedy na mne má všestranné blahodárné očistné účinky a vede mne ke štěstí a sebekázni. V současnosti plánuji obnovu poustevny v Moravském krasu, kterou lesníci již dříve rozebrali a spálili. Přitom chovám v srdci naději, že mou novou poustevnu ochránci přírody, jakož i lesníci řádně schválí, abych jako poustevník Moravského krasu měl své oblíbené chráněné místo pro osamělou modlitbu srdce, mantru, meditaci a jógu.

*„Stát se svámím znamená zasvětit svůj život duchovnímu hledání.
Hledat původ Vesmíru, hledat jedinou Skutečnost, navrátit se domů,
do duchovního domova, odkud jsme vyšli. Patříme věčnosti a pobyt v tomto
světě je jen přechodným bydlištěm. Svámí zasvěcuje život cestě do nitra,
kde je ukryto Božské Já, vševědoucí a všudypřítomné. Svámí přestává být
připoután k rodině, k hmotnému domu, k majetku, ke světským pobytům,
neboť místem jeho pobytu je Vesmír.“*

Paramhans Svámí Mádhananda
Lílá Amrit.

Aikido, Síla Lásky a Vesmírné harmonie u doc. Zdenko Reguliho

Jednou jsem šel jako obvykle za almužnou jako poustevník Slovenského ráje na náměstí ve Spišské Nové Vsi, když tu na mne verbálně zaútočila skupina trestanců pravděpodobně právě propuštěných z vězení. Zcela jsem při tom ataku znejistěl. Proto jsem přemýšlel jak takovouto situaci řešit jako mnich a poustevník. Když tu mi přišlo vnuknutí abych se zajímal o filozofii neútočného mírového bojového umění Síly Lásky zvaného aikido čili Vesmírné Harmonie, jak o aikidu učil ve 20. století v Japonsku jeho legendární zakladatel Morihei Uešiba. Přišlo mi pochopení, že nejdůležitější filozofickou myšlenkou aikida je odrazit protivníka či nepřítele, ale nezranit ho. Proto jsem na skálu své jeskynní poustevny ve Slovenském ráji namaloval kaligrafii aikida na památku tohoto svého prozření. Od té doby jsem nad aikidem stále vážně přemýšlel a přál jsem si ho cvičit, ale dlouho jsem nemohl, protože jsem žil v lese mimo civilizaci. Až dvacet let po této události jsem se usadil v Brně a tu mi přišly velmi silné duchovní pokyny abych se zkusil přihlásit do oddílu aikida. Dospěl jsem k vnitřnímu pochopení, že nejlepší bojové umění pro mne jako pro jogína bude aikido, které je ve skutečností rovněž samostatnou duchovní naukou a cestou k Osvobození. Morihei Uešiba aikido nazval zvláštním druhem jógy. Uešiba o aikidu hovořil jako o Síle Lásky, cestě míru, nenásilí a Vesmírné Harmonie, čímž se velmi odlišuje od ostatních poněkud agresivních bojových umění. Aikido je opravdu zvláštní. Je to jakýsi zvláštní druh bojového baletu a meditace v pohybu. Z těchto důvodů jsem si zvolil aikido, a to především vnitřní aikido, za své osobní bojové umění. Nepředstavujte si však, že bych se stal hned nějakým tajemným mistrem tohoto bojového umění, na to jsem ho cvičil příliš krátkou dobu někdy na přelomu let 2021 a 2022, kdy jsem trénoval pod odborným vedením pana doc. PhDr. Zdenko Reguliho, jenž je držitelem prvního šestého danu

v aikido v České republice a zároveň i držitelem dalších černých pásů v jiných bojových uměních. Byl jsem však z této výuky bohužel zklamán a nenaplněn po filozofické stránce, neboť Reguliho jinak špičkové aikido mi bylo prezentováno v podstatě na sportovní úrovni, zcela bez mystického rozměru, který do něj vložil jeho velký zakladatel O sensei Uešiba. Proto jsem se po úrazu, který jsem si přivodil při cvičení rozhodl s dalšími tréninky předčasně skončit. Díky aikidu jsem však zmoudřel, i když jsem vůbec nepáskoval a používal jsem jen obyčejný bílý pás na stahování svého kimona. Všechny aikidisty mám v úctě a objímám je v srdci. Určitě jsou rovněž na duchovní cestě. Aikido tam určitě vede stejně jako jóga. Já jsem se však se všemi bojovými uměními rozešel po zkušenostech s judem, karate, kung-fu a aikidem, které jsem studoval dohromady několik let. Nejsem již bojovník jakéhokoli bojového umění. Přesto vnitřně bojovník jsem, ale to pochopí jen duchovně prozřelí lidé z mé poněkud složité životní filozofie hinduistického mnicha a poustevníka. Nedoporučuji vám se zdržovat na Cestě jógy žádnými bojovými uměními. Vše co jsem kdy hledal mi dala jóga Paramhanse Svámího Mahéšvaránandy. Já jsem od jakživa hledal Poznání a Moudrost, proto jsem zakotvil v Józe v denním životě. Něco na aikidu pořad může být. Proto ho neodsuzuji, ale už ani neprosazuji. Jelikož však Uešiba byl osvíceným světce doporučuji ho následovat. V příštím životě se možná zrodíte v Japonsku abyste ho mohli více studovat. To já jsem nechtěl riskovat, neboť příští inkarnaci plánuji realizovat jen v severní Indii v podhůří Himálaje.

*„Bud'te vděční i za utrpení, za porážky a zlých lidí.
Zvládnutí takových překážek je v umění míru neodmyslitelnou součástí
tréninku“.*

Morihei Uešiba

Žádost o vstup do Třetího řádu sv. Františka z Assisi

Protože jsem měl ze symbolických důvodů vážný zájem o vstup do Třetího řádu sv. Františka z Assisi, napsal jsem v této věci brněnskému biskupovi Mons. Pavlu Konzbulovi. Na tuto mou žádost jsem se však nedočkal z biskupství odpovědi.

„Vážený pane biskupe, mám vážný zájem vstoupit do Třetího řádu sv. Františka z Assisi u kapucínů v Brně. K tomu uvádím, že jsem se narodil jako katolík, ale stal jsem se hinduistickým mnichem u Paramhanse Svámího Mahéšvaránandy z Indie. Mám dotaz zda bych za těchto okolností mohl získat členství v Třetím řádu sv. Františka. Nechodím samozřejmě na Vaše bohoslužby ani ke zpovědi ani nevykonávám žádnou jinou katolickou formální duchovní činnost. Opravdu jsem hinduista a jogín tělem i srdcem a v rámci tohoto náboženství si plním svědomitě své povinnosti a vykonávám duchovní sádhanu. Mám tedy dotaz, zda by mne brněnští kapucíni za těchto okolností přijali mezi sebe do třetího řádu, především ze symbolických a mystických důvodů, neboť se cítím být mnoho desetiletí vnitřním žákem sv. Františka z Assisi. Rád bych propojil ve svém srdci obě tato náboženství, aniž bych ovšem přestal být jogínem a hinduistou. Děkuji pane biskupe z Vaši odpověď. Jsem z Brna a působím jako poustevník v Moravském krasu.“

„Ti, kterým udělím z Božského příkazu titul svamiho, jej nikdy neodmítají.“

Paramhansa Jógananda
Životopis jogína

Jak jsem se vzdal kutny sv. Františka z Assisi

Především vám musím říct, že Františkovi z Assisi vděčím za nejšťastnější chvíle v horské jeskyni ve Slovenském ráji, na něž nedám dopustit. V podstatě dodnes uctívám Ježíše Františkovým způsobem. Mám podobné vidění. Proto jsem si symbolicky opatřil hnědou kapucínskou kutnu, která je mi Bůh ví proč velice drahá, blízká a sympatická, neboť do kapucínského řádu mi přišlo kdysi předběžné vnitřní volání, když jsem začal přemýšlet nad mnišstvím ve svém životě. Už jsem vysvětlil na jiném místě, proč k mému vstupu do tohoto řádu nakonec nedošlo, mimo jiné proto že františkáni nejsou vegetariáni. A tak jsem přijal mnohem radostněji oranžové roucho v hinduistickém náboženství, které je velice tolerantní a svobodomyslné a netrpí úzkoprsostí a dogmatismem. Před vánoci roku 2024 jsem ucítil, že je čas se Františkovy kutny definitivně vzdát, protože mi všechno dobré již dala a místo toho se oblékat již jenom do oranžového šatu. Proto jsem kutnu zabalil a poštou odeslal svému kamarádovi, mečíři a zaměstnanci Archeologického ústavu v Brně Mgr. Patricku Bártovi, katolíkovi, který má rovněž velmi silný vztah ke sv. Františkovi z Assisi.

„Od nikoho si nic nevyprošujte. Žijte z toho, co se vám Bůh rozhodne poslat. Držte se stranou všech věcí, které se kolem vás odehrávají. Co nejvíce zůstávejte ve své chatě a nemarněte čas tím, že budete navštěvovat jiné.“

David Godman
Život podle Bhagavana

Žít s Mistrem v ášramu v Indii, nebo být poustevníkem v Moravském krasu ?

Strhla se diskuze, že bych měl jet do Džadanu (ášram v Indii) a žít v blízkosti Mistra. Já si to však nemyslím a úmyslně prosazuji svoji vizi poměrně nezávislého života poustevníka v České republice. Prostě tak to cítím v Srdci a tato Cesta má mé srdce. V blízkosti Boha jsem všude tam kde na něj myslím. Tiché a klidné místo v jeskyni v Moravském krasu mi pomůže k soustředění se na Božský princip lépe než přelidněný klášter. I když si velmi vážím všech karmajogínů a bhaktijogínů, kteří pomáhají Svámíjímu budovat kolosální Óm ášram, já zůstávám v povzdálí zde v České republice. Myslím, že to má svůj hluboký význam, mimo jiné proto že mám Mistrem určenu starost o svoji maminku. Nemohu tedy nikam vycestovat. A tak to chci v souladu s Boží vůlí naplňovat. *„Lepší je vlastní, byť nedokonalá stezka, než sebedokonalejší stezka druhého. Neboť cesta druhého není tvoje cesta.“* Bhagavadgíta (III,35). Je to čistá džnána: nebudu asi žít v ášramu, ani klášteře, ale samostatně na anonymní poustevně. Neboť v našem ášramu ve Střílkách, jak jsem měl možnost zjistit, není bohužel možné žít čistě kontemplativní poustevnický život. Někdo mi napsal pozoruhodnou mysticky motivovanou myšlenku, že není nutné aby na jednom místě žili dva Šivové. Tak ani já nemusím proto jet do Indie, kde již jeden Šiva žije, ale je mým úkolem v tomto zrození žít v České republice. Myslím, že se do Džadanu již asi nepodívám, to spíše se odstěhuji ve stáří do Himálají, kde bych rád dožil jako poustevník. Zatím však žiji a duchovně působím v České republice.

„Pociťujte přátelství ke všem lidem kolem sebe, s nešťastnými mějte soucit, se šťastnými se společně radujte a špatnými se nenechte vyvést z míry. Tento postoj si zachovejte ke všem věcem, a to navenek i uvnitř, ve svých myšlenkách a pocitech. O tom, co je dobré, smýšlejte pozitivně ke špatnému buďte lhostejní a k bolestným věcem přistupujte se soucitem.“

Paramhansa Svámí Mahéšvaránanda
Pataňdzaliho Jógasútry.

Sloužit lidem nebo být observovaný poustevník?

Jednou jsem celou noc bděl u ohně na své poustevně Gangotří v Maháprabhadíp ášramu ve Střílkách. Během toho mi přišla na pohled pozoruhodná vnitřní vize na jejímž základě níž jsem se téměř rozhodl proměnit družstevní byt, který jednou zdědím po mamince, v malý ášram, v němž bych ubytoval několik vybraných bezdomovců. Pro tuto cestu Vesmírného Milosrdenství jsem se téměř rozhodl. Děkuji Někomu ve Vesmíru za tuto Božskou inspiraci. Tito bezdomovci by však museli vydržet bez ženy, nedrogovat, nepít alkohol, nekouřit tabák a v ášramu se stravovat výhradně vegetariánsky. Tato nabídka tedy není zdaleka pro všechny, ale je selektivní. Mohl bych je učit jógu a meditovat. Tento ášram by tedy byl zaměřen především na sociálně slabé spoluobčany. Rád bych tyto vybrané spoluobčany připravoval na setkání se Svámíjím, mým Mistrem. Možná však tento projekt služby bližním nebudu vůbec nakonec realizovat na následné vnitřní upozornění taky Někoho z Vesmíru a budu žít jen jako skutečně pravý poustevník zcela osamocen. K ničemu se nezavazuji. Ale při ještě hlubším zamyšlení bude v mém případě opravdu přece jen lepší následovat volání svého srdce a odejít co nejdříve do úplné samoty poustevny - do observace! To znamená mít malý domek někde na venkově, neboť nejdůležitější princip na cestě Poznání je být úplně ukrytý jogín. Když se na duchovní cestě totiž pod vlivem vnitřních nesnází tonoucí stébla chytá, zpravidla odejde velmi rychle sloužit někomu

do společnosti, aby nebyl se svými problémy sám. Takto zcela osamoceně jsem to vždycky chtěl, a takto mi to radí učinit i vyšší Mistrovo Já. Proto budu raději observovaný. Taková je cesta Poznání a já jsem prozřel, že služba veřejnosti od této vyšší cesty jógy Poznání odvádí. Proto po opravdu nejhlubším zamyšlení službu bezdomovcům ve svém ášramu odmítám a budu jen zcela osamocený jogín, jak žádá u jogínů - sanjásinů, nikoli již zesvětštělých hospodářů, svatá Bhagavadgíta.

„Dalším nepřítelem se ti stane démon „dobré rady“. Vypůjčí si masku Buddhy či gurua a řekne ti: „Pracuj pro druhé.“ nebo „Práce pro druhé je praxí!“ Bez ohledu na to, jestli se tyto instrukce objevují ve skutečnosti, ve vizích, či snech, rozpust' je v Jěše Sempovi, aspektu moudrosti. Jestliže se pak stanou ještě silnějšími, znamená to, že jsou skutečným božstvem či guruem, jestli ne jsou škodlivým démonem. Musíš jasně rozeznat čím skutečně jsou.“

Guru Rinpočhe
O překážkách na duchovní cestě

Satanistická jeskyně U Studánek u Březiny, má meditační jeskyně

Před svým vysvěcením na mnicha jsem v letech 2019 – 2021 přicházel meditovat do této bývalé satanistické jeskyně. Opravdu v ní dělali zajisté hrůzný obřad blíže neznámí satanisté, po nichž v koncovém tzv. „Satanistickém“ dnes „Meditačním“ dómku zůstaly satanistické symboly namalované barvou na skálu. Tyto zlé symboly jsem částečně oškrábal a pod nimi zbožně meditoval, což bylo tehdy mé symbolické překonání zlého, aniž by mi tyto symboly více vadily či škodily. Nakonec jsem ale odtud odešel meditovat do Hádeckého údolí, kde jsem za tímto účelem vyhledal některé tamní jeskyně, například Trampů, Slezákovu díru, Křížovu a Adlerovu, samozřejmě taky Švédův stůl.

„Bůh vyslyší modlitby svých oddaných, zjevuje se a pomáhá potírat zlo.“

Paramhans Svámí Mahéšvaránanda
Mé poselství, Jóga v denním životě

Šamanská jeskyně Švédův stůl

Podle mé vize v této jeskyni žili svatí muži – šamani, morfologicky to byla totiž hlavní šamanská jeskyně celé této oblasti na jihu Moravského krasu. Opravdu jsem zde vnitřně zažil, že tu šamani žili a zejména jeden z nich dosáhl veliké svatosti, Byl to Někdo na úrovni Krista či Buddha. Tento nanejvýš svatý šaman žil však již mnoho tisíciletí před nimi. Dodnes je jeho duch v této jeskyni zřetelně cítit. Lze přímo zřít, kde tento šaman spával – tzv. „Ložnice“ a kde dělal oheň a sedával pohroužen v meditaci – tzv. „Obyvák“. Já sám do této turisticky velmi exponované jeskyně rád přicházím medитovat, většinou ale až večer, kdy zde již nikdo není. Přespím do rána v Ložnici a pak hned odcházím do jiných více skrytých jeskyní tohoto svatého údolí.

„Kdyby se celé lidstvo stravovalo vegetariánsky a jeden den v týdnu se postilo, vyřešila by se otázka hladovění i mnoho zdravotních problémů na celém světě.“

Paramhans Svámí Mahéšvaránanda

Meditační jeskyně Slezákova díra – Záhrobní

Je to bezpochyby jedna z nejskrytějších jeskyní ve skalním zákoutí vysoko ve svahu Hádeckého údolí. Podle mého poznání v ní byl v pravěku, v neolitu proveden poněkud mystický zádušní obřad spojený s pohřbem

dítěte s obětinami v nádobách. Velmi rád sem přicházím si zacvičit jógu, meditovat nebo jen uvařit čaj na dřívkáči a v místě hrobu zapaluji svíčku. Tento hrob z mladší doby kamenné jsme objevili jako speleologové někdy v roce 1984. Zachovaly se kosti, čelist s mléčnými zuby a velké množství keramiky. Pravěký člověk tehdy z neznámých důvodů uzavřel vklíněnými kameny ústí zde se nalézající svislé propásky ve skále, snad na znamení úcty k podzemí či Matce Zemi. Dodnes je zde láska onoho pravěkého člověka, který na tomto místě pohřbil mrtvé dítě velice silně cítit.

„Jenom ten, kdo se zaváže obětovat pro hledání Božskosti všechno, je hoden rozluštit konečná tajemství života uměním meditace.“

Paramhansa Jógananda
Životopis jógi

Meditační jeskyně Adlerova v Hádeckém údolí

Ta jeskyně v Moravském krasu se jmenuje Adlerova a znám ji již od mládí, tedy od poloviny 80. let 20. století, ale nikdy jsem ji ze záhadných důvodů více nenavštěvoval, neboť jsem se zdržoval jako tramp a speleolog v tom masivu svahu Údolí Říčky v okolí jeskyní Pekárny, Kůlničky, Trampů a Slezákovy díry. Adlerova jeskyně se mi totiž jevila v mém speleologickém mládí jako relativně nezajímavá, neboť je považována - spolu s nedalekou níže ležící Křížovou jeskyní - jen za ucpaný paleovývěr z nedalekého Kamenitého žlíbku. Ale nyní je tomu zcela jinak. Poznal jsem jako mnich a poustevník ve své meditaci, že je to svatá jeskyně, posvěcená pravěkým člověkem, který v ní v naprosté odloučenosti pobýval v době, kdy hlavní kmen žil v jeskyni Pekárně. Z této velké odloučenosti, velmi těžké přístupnosti ve skalách a též z morfologie podzemní prostory usuzuji, že v ní žili svatí mužové, šamani, neboť ti vyhledávají samotu, což je univerzální princip nás všech duchovních lidí ve Vesmíru. Adlerova jeskyně je tedy velmi

pravděpodobně šamanskou jeskyní, je zcela nepatrných rozměrů, které jsou dostačující jen pro jednoho, dva či tři obyvatele. V této jeskyni je to co nazývám „himalájskou samotou“, proto zde začínám s meditací. Tím symbolicky navazuji na ony svaté muže - šamany, kteří v této jeskyni pravděpodobně žili. Snad se mi podaří zde postihnout jejich Vesmírnou duši vtisknutou formou aury do tohoto nepřístupného podzemí. Jedná se o zajímavou jeskyni také z hlediska archeologie. Archeologové v Adlerově jeskyni uvádí nálezy magdalénienů. Archeologický výzkum je však zaměřen především materiálním způsobem a nezohledňuje duchovní dimenzi této předpokládané šamanské jeskyně. Dnes tuto odlehlou a skrytou jeskyni navštěvují jen ojedinělí zálesáci, skauti a trampové, taky jeskyňáři sem občas zabloudí, kteří zde nacházejí to, co jinde již jen málokde nalézají, záchvěv věčnosti přírodní mystiky, woodcraftu - lesní moudrosti a romantiky. Já hledám v této jeskyni jen observaci - tedy samotou pro svou meditaci u nohou svého Vesmírného Mistra, i oněch šamanů, kteří žili v tomto posvátném Údolí Říčky v pravěku, o čemž dnes ale nikdo moc neví.

„Sebedůvěra bojovníka není sebedůvěrou průměrného člověka. Průměrný člověk hledá jistotu v očích přihlížejících. Tomu pak říká sebedůvěra. Bojovník usiluje o bezchybnost ve svých vlastních očích a říká tomu pokora. Průměrný člověk je připoután ke svým bližním, zatímco bojovník je připoután pouze k nekonečnu.“

don Juan

Skončil jsem se speleologií, svou životní láskou

Speleologie je věda o podzemí, zejména o jeskyních, jejich průzkumu, objevování, dokumentaci a ochraně ze strany amatérských speleologů, jeskyňářů, skalních duchů. Ty sdružuje Česká speleologická společnost.

Holdoval jsem této vědě celkem čtyřicet let svého života, než jsem její opravdu ponuré stezky v roce 2024 znenadání opustil a vydal se hledat v přicházejícím stáří již jenom Boha. Nikdo, kdo to nezažil, nepochopí co znamená objevit neznámou jeskyni, spanilou podzemní zkamenělou krásu, vytvořenou dávnými podzemními vodními toky a pak zasedimentovanou. K průniku do ní je třeba důvtip, empatie a intuice. Je potřeba se do ní prokopat systémy plazivek, chodbiček ve skále na hranici lidské průleznosti, někdy dokonce odvážně proplavat sifony na podzemním potoce. Mám pořád speleologii rád. Bohužel je velmi zneužívaná démony, takže typický jeskyňář pije alkohol a je připravený být pekelně negativní vůči svým kolegům, kteří taky touží vstoupit jako první do neznámé jeskyně na jeho zájmovém území. Pro tuto negativitu mezi jeskyňáři trpícími zájmovou fobií jsem já, nenáviděný, špiněný a pomlouvaný poustevník speleologie zavčasu zanechal a dal jsem přednost jen své duchovní cestě k Bohu poustevníka, což je myslím velmi moudré rozhodnutí. Každopádně speleologii považuji ve svém životě za jakousi předzvěst pozdější meditace a v podstatě za meditační vědu. Již v době kdy jsem o meditaci ještě neměl ani ponětí, jsem již jako jeskyňář v podzemí jeskyně ve skutečnosti s láskou intenzivně meditoval s krumpáčem v ruce! Byla to tedy opravdu intenzivní meditační a duchovní praxe, která chránila mou duši a mé vědomí před tím, čím žil na povrchu tento všelijaký svět! Takhle je třeba se na speleologii správně dívat. Musíte si jen uchovat lásku v srdci! Pokud praktikujete speleologii, zůstanete až do stáří fyzicky silní a ohební, je to tedy velmi dobrá průprava pro cvičení jógy v pozdějším životě. Takže za speleologii, jakož i za vše čím jsem ve svém životě prošel, děkuji.

„Všechny světské zájmy a přání vás totiž opustí, rozpoznáte-li, že jsou překážkami na vaší cestě. Bůh se stane nejdůležitější součástí vašeho života. Ne proto, že se k němu budete modlit a uctívat jej, ale proto že budete toužit s ním splynout v jedno. Sjedení s nejvyšším Bohem bez podoby (nirguna) je možné uskutečnit pomocí jógy.“

Paramhansa Svámí Mahéšvaránanda
Pataňdžaliho Jógasútry

Definitivní rozhodnutí zřící se speleologie na výroční schůzi ZO ČSS 6-12 Speleologického klubu Brno v roce 2024

Ještě v roce 2024 jsem se zajímal o členství ve speleologické skupině. Proto jsem již v roce 2023 oslovil Ing. Pavla Chaloupského, předsedu ZO ČSS 6-12 Speleologického klubu Brno a nabídl jsem mu, že vstoupím do jejich Speleoklubu. Jaké však bylo mé překvapení, když jsem dorazil na jejich výroční schůzi konané dne 3. února 2024 v Hostěnicích u Suchopárků. Byl jsem překvapen nízkou duchovní úrovní členů ZO 6-12, které jsem chtěl považovat za své nové kamarády. Tomu odpovídalo, že se do mě hned verbálně pustili a nenechali na mně nic dobrého. Oni tomu říkají „přátelství“. Proto jsem jednacím místnost předčasně opustil aniž by se hlasovalo o mém vstupu do ZO 6-12 SKB. Rozhodl jsem se, že si ponechám svou nezávislost, samotu, harmonii, Lásku a svobodu namísto členství v jejich speleologické skupině. Budu tedy dál osamělý jogín a poustevník v jižní a střední části Moravského krasu. Nebudu tedy již nikdy členem České speleologické společnosti ani žádné její základní organizace z důvodu negativních energií namířených proti mně hinduistickému mnichovi, poustevníkovi a disidentovi v CHKO Moravský kras. Myslím si že bez speleologie budu v přicházejícím stáří šťastnější, budu myslet již jen na Boha a budu následovat Cesty Lásky, ne pekelné nenávisti a nactiutrhání kterýmž žije Moravský kras.

Zříkám se České speleologické společnosti, protože nedemokraticky odmítá zveřejňovat mé články jakož i se mnou komunikovat a kamarádit

V březnu 2024 jsem byl upozorněn, že redakce Speleo.cz České speleologické společnosti přestává zveřejňovat mé příspěvky z toho důvodu, že jsem poukázal na negativní energie uvnitř ČSS. K tomu mám ještě toto dodatečné vyjádření. Byl jsem členem České speleologické společnosti od roku 1985, tedy s přestávkami několik desítek let. Za tu dobu jsem v útrobách ČSS prodělal všelijaké útlaky své duše. Dovolil jsem si na to poukázat, na což mi vedení České speleologické společnosti, odpovědělo, že do budoucna nehodlají za trest přijímat moje články ani se mnou nadále komunikovat. Nic naplat. Česká speleologická společnost sleduje vlastní zájmy, které nejsou demokratické. Z tohoto důvodu jsem odsouhlasil, aby za těchto okolností již nezveřejňovali mé četné speleologické články. Nemají rozhodně v srdci Lásku, jak jsem se za čtyřicet let své speleologické činnosti v Moravském krasu měl možnost přesvědčit. Nevím proč mne nemají rádi! Ale oni nemají rádi většinou ani Ježíše a tak nemají přirozeně rádi ani mne, poustevníka a mnicha. Takové je mé Poznání. Jsou bez Lásky k Bohu. Po mém několikanásobném vyloučení a nepřijetí do jejich řad se domnívám, že Česká speleologická společnost v dnešní době splňuje definici zájmová sekta. Možná že zde můžeme parafrázovat Ježíšova slova, že skutečně duchovní jedinci budou vylučováni ze „synagóg“ - a z jejich společnosti. Proto my poustevníci, abychom se nemuseli klanět zlým silám uvnitř každé lidské společnosti, žijeme raději v osamění. Tak to vidím „já“ vyloučený poustevník Gyaneshwarpuri, o němž se především mlčí. Zajisté se na vás budou usmívat a uculovat, ale nebudou vás milovat. Na vině jsou složité speleologické rozepře mezi jednotlivými skupinami - základními

organizacemi, především o tzv. „zájmová území“ v Moravském krasu. Opravdu vás nebudou mít vůbec rádi, pokud do těchto zájmových území budete vstupovat, tak jak jsem to já vždy svobodomyšlně činil. To je skutečný důvod, proč mne nepřijali mezi sebe. Obávali se totiž mé samostatnosti a úspěšnosti jako speleologa. Vždy jsem na to poukazoval, na toto bezpráví mezi speleology v Moravském krasu, až jsem se stal nežádoucím a odevšud vyhnaným a vyloučeným. Tímto se omlouvám všem dobrým lidem v České speleologické společnosti, kteří dozajista trpí tím samým, čím jsem trpěl já. Nejlepší podle mého současného Poznání bude se speleologie zcela zříci, pokud toužíte prožít nekonfliktní, šťastný, harmonický, na nikom nezávislý a svobodný život, tak jsem to alespoň pochopil a učinil já. Uvědomte si - vy ve vedení ČSS jakož i prostí členové zásadní Pravdu, že se vám nebudu klanět a nemám zapotřebí soucítit s vaším duchovním stavem, ani s vámi souhlasit. Po té, co mi učinili všechno zlé, již nemají co by zlého učili, neboť jsem se od nich osvobodil.

Speleologické perspektivy Plošiny Skalka, jeskyně Ponorný hrádek a jižní části Moravského krasu u Ochoze u Brna z hlediska hlubinné introspekce

Když jsem byl v roce 2004 vyloučen psychopatem a démonem Janem Martinkem a morálně slabým skautem Petrem Červinkou z mé zamilované plošiny Skalka a ZO ČSS 6-26 Speleohistorický klub Brno, zhasl nadobro s mým odchodem i speleologický výzkum jeskyně v Novodvorském ponoru zvané mnou Ponorný hrádek. Uveďme zde jen s předstihem, neboť k tomuto tématu vyjde ve Sborníku muzea Blanenská můj detailní článek, mou pracovní hypotézu, že Novodvorský podzemní potůček

z Ponorného hrádku teče pod Plošinou Skalka možná zcela nepochopitelně z hlediska krasových teorií o podzemním odvodňování Moravského krasu, až do Vývěru Říčky II pod Lysou horou v Hádeckém údolí, kde se objevují vody blíže neznámého původu. Je to vzdušná vzdálenost 2,9 km od ponoru k tomuto hypotetickému vývěru. Nemusíte se mnou hned souhlasit, ale v tom případě si sami zodpovězte otázku kam vlastně odvodňuje plošina Skalka, nemající při svém úpatí žádné viditelné vývěry. Kam tedy odvodňuji dodnes aktivní zakryté ponory Březinského potoka v Březinském údolí, a zejména kam odvodňoval mohutný paleoponor Malý lesík se svou 14 m vysokou paleoponornou chodbou Propástkou a již zmíněný inundační ponor u Nového Dvora. Já jsem o této hypotéze o směru podzemního odvodňování plošiny Skalka do Hádeckého údolí z hlediska své hlubinné meditační introspekce poměrně přesvědčený.

Poustevníkova Děravka na Rudicko – Habrůvecké plošině stále velmi perspektivní ke speleologické otvírce, ale až sto roků po mé fyzické smrti

V roce 2007 jsem objevil v opuštěné lesní trati na Rudicko – Habrůvecké náhorní plošině nikým netušenou neznámou propastovitou jeskyni, kterou jsem pokřtil na „Poustevníkovu Děravku.“ Jedná se o paleoponor a ponor bezejmenných inundačních potůčků ze směru od Černých hlín a Klostermannovy studánky. Mým výpočtem bylo zjištěno, že se zde nachází propast až rekordních -150 metrů hluboká, jedna z nejhlubších v České republice. Zatím byla objevena do hloubky pouhých -9,5 metrů, avšak s dalším ucpaným pokračováním člověku průstupných velikostí. Mým předpokladem je, že tato neznámá jeskyně odvodňovala v dávné

geologické minulosti do jeskynního systému Býčí skála – Rudické propadání na Jedovnickém podzemním potoce. Zcela jistě je zde tedy neobjevená erozní jeskyně snad až bludištního charakteru vzhledem k velkému množství okolních rozptýlených závrtů na povrchu plošiny, o délce až několik kilometrů! Já sám se pro vážné neshody se správcem pozemku Školním lesním podnikem Křtiny a též místními speleology ze ZO ČSS 6-01 Býčí skála, kteří mi nosili před poustevnu své vlastní exkrementy, jak mne nenáviděli, zříkám a přeji si, aby za sto roků po mé fyzické smrti někdo dokončil tento můj speleologický výzkum zamilované Děravky, čímž onomu neznámému, ale opravdu až sto roků po mé smrti, tímto ze srdce žehnám.

Sebeléčba Láskou

Musíte ve svém životě mnoho vytrpět, abyste zmoudřeli. Zcela bez utrpení to bohužel nepůjde. Musíte se totiž umět odpoutat, a to je proces natolik útrpný, ba až děsivý, že ten kdo jím prošel může se především jen již shovívavě vnitřně usmívat a mlčet. Musíte zvítězit ve svém podvědomí. V něm jste spoutáni řetězy karem. Všechny musíte překout do Skutečné Lásky - to znamená osvobodit sebe i své bližní od připoutanosti k těmto zlým karmám, které vás poutají májou, světskou iluzí. A to je opravdu značně útrpné. Běžte proto do samoty na horský útes a přemýšlejte nad tím proč nemůžete či nesmíte být sami, být sami sebou. Mnozí vám na vaší cestě k Bohu a ke Skutečné Lásce budou stát v cestě - budou to vaši nejbližší přátelé i nepřátelé. Budete mít mnoho odpůrců. Budou stát proti vám, ale i oni nakonec poklesnou pod vaši nezměrnou odvahou a silou svaté touhy po Osvobození. Zatím však zatínají svými dobře míněnými slovy a radami své drápy hluboko do vašeho srdce a způsobují vám nesčetná vnitřní zranění. Taková je vyšší cesta poustevníka. Sebeléčíme se v osamění Láskou . Nemůžeme nikoho trvale změnit, musíme tedy změnit alespoň sami sebe. Proto se stáhněte do ústraní a uzdravujte se z ran duality. Jistě k vám přijdou ve vaší samotě andělé, dévové a vnitřní skrytý Mistr, a budou vám objasňovat pravou příčinu vašich těžkostí. A vy se začnete usmívat, neboť

vše je v podstatě z vyššího stavu vědomí humorné, je to jakési panoptikum Lásky. Proto odpouštějte a nehledejte již nic u lidí, jejich společnost, útěchu či „dobrou radu“. Na vše si musíte stejně přijít sami v ústraní. Nevycházejte z něj předčasně pod záchvěvy první Lásky. „Oni“ by vás stejně nechápali. Nám stačí mít onen vnitřní oheň Lásky v srdci. Nemusíme nikomu nic dokazovat. „Oni“ vás chtějí mít ohnuté a ovládané - tak jako ovce před porážkou. K tomu slouží mnoho donucovacích prostředků, například připoutanost k ženě, matce, dětem, domu, politice, náboženství atd. Toho všeho se na cestě do poustevn musíte umět vnitřně i fyzicky zřeknout, abyste nabyli opět svou prapočáteční Svobodu. Taková je Cesta jógy, džánajógy. Uzdravujte se tedy vyšším typem Lásky a pojdte za Bohem. Nemusíte se stát mnichem či poustevníkem, ale bylo by to opravdu to nejlepší. Jinak stále otročíte a jste z duchovního hlediska nesvobodní. Navenek jste všichni zajisté velmi svobodní, protože jste nikdy nehlédli do svého nitra a nevíte tedy nic o vnitřních okovech, které vás poutají k budoucímu utrpení, iluzi, lži a temnotě. Všichni tady otročí, nevidím nikoho opravdu Osvobozeného, i pan farář v kostele otročí, například nikdy nikým neprověřené náboženské tradici, dogmatismu, úzkoprsosti vlastní víry například o neposkvrněném početí Panenky Marie, papežské neomylnosti, svatých válkách, upalování „kacířů“ a jinověrců, slávomanem vlastní samospasitelné netolerantní Církve a náboženství. Takhle to ale Ježíš rozhodně nechtěl! Sešli jste dolů z Cesty Ježíšovy milosrdné Lásky!

„Mistře, viděli jsme kohosi, kdo v tvém jménu vyhání demony, ale s námi nechodil; i bránili jsme mu, protože s námi nechodil.“ Ježíš však řekl: „Nebráňte mu! Žádný, kdo učiní mocný čin v mém jménu, nemůže mi hned nato zlořčit. Kdo není proti nám, je pro nás“.

Marek, 9, 38-40

Exorcismus, síla Lásky vítězné

Nikdy jsem nebyl exorcista, ani jím nejsem, ani si na exorcistu, tedy vymítače zlých duchů nehraju, přesto mne má životní zkušenost se zlem ve světě přiměla k hlubšímu zamyšlení. Proto jsem přijal metody duchovního boje se zlem. K tomu mi stačí obyčejný růženec a houževnatě a koncentrovaně na zlého člověka posílat svoji mantru. Pak se dějí ty pravé divy. Nemusím si ani představovat jeho tvář jak nabádal parapsycholog Břetislav Kafka. Můžete démonům a Satanovi požehnat klidně ve jménu Ježíše Krista. Pak se budou dít ty pravé divy. Určitě to na všechny zlé bude účinkovat. Opravdu na mne kdysi útočili mentálně i fyzicky lidé, kteří jsou pod vlivem Satana. Já je ale odevzdávám na vyřízení jejich karmám a tomuto spravedlivému Vesmíru, čili Bohu. Černá magie se nevyplácí. Tito zločinci budou trpět rozličnými tělesnými i duševními nemocemi. Takový je neúprosný zákon karmy. A nikdo jim nemůže pomoci, neboť lékaři nechápou magickou podstatu světa. Satanisté budou padat do propasti bezedné, kde je jen pláč a skřípění zubů. Přidali se na stranu zlého, a proto nemají žádnou naději. Osvobodit je může jen intenzivní lítost. Všude tma, ani náznak Světa. Takový osud chtěli. Věčné zavržení. Nemá se Bůh od nich odvrátit? Magie se nevyplácí a trestá se. Můj Mistr na adresu satanistů, věnujících se černé magii, řekl, že to u nich může být nemoc schizofrenie. Nešťastní satanisté, prostě Boha o odpuštění této zlé karmy. Hřích a zlo se trestá nešťastným zrodem, nebo dokonce i zvířecím zrodem. To není nějaká filozofie, to je Skutečnost, říká Mistr Mahéšvaránanda. Proto se rozmyslete, co činíte. Všechno se vrací, za zlé zlé, za dobré dobré. Na vás záleží jakou cestou se dáte, zda temnou cestou zla, nebo nadpозemskou cestou vesmírné Lásky. Proto se vzpamatujte.

- Opatřete si růženec a začněte opakovat modlitby, to démoni nesnáší.
- Opatřete si silný svatý ochranný amulet, stačí ze stříbra
- Musíte se uchýlit pod ochranu světců. Pátera Pia se Satan bojí.
- Pokud konzumujete marihuanu, alkohol či jiné psychotropní látky, ihned s tím přestaňte!

- Vyhledejte duchovní společnost lidí na duchovní Cestě. Tím se dostanete do pozitivních vibrací a milujících energií.
- Snažte se své problémy řešit sami: zapalte na svém oltáři svíčku a rozjímejte a meditujte upřímně o skrytých příčinách svých problémů opakující při tom Boží jméno, modlitbu či mantru.
- Nebojte se nikdy zlého, vždyť je tu Bůh, a to vás chrání. Určitě proto v boji se zlem nakonec uspějete.
- Pokuste se vyhledat žijícího duchovního Mistra, někoho takového jako je v České republice můj Mistr Paramhans Svámí Mahéšvaránanda. Platí, že kdo je pod ochranným deštníkem světce, nad tím nebudou moci zlé a nečisté síly uplaňovat svoji moc.
- Vydejte se na zásvětnou pouť na nějaké svaté místo.
- Vytvořte si z vegetariánství svůj zdravý životní styl. Energie strachu ze zabíjených zvířat nebudou tak vstupovat do vašeho podvědomí a ovlivňovat vás formou deprese.
- Láska Vítězí. Celý Vesmír je udržován Boží Láskou. Staňte se nástrojem síly této Boží Lásky zde na Zemi.

„Naši spoluobčané pěstují černou magii. A kdo táhne s nimi, automaticky se stává černým mágem. Uvažuj. Můžeš se odchýlit z cesty, kterou ti tví spoluobčané vyměřili? A pokud s nimi zůstáváš jsou tvé myšlenky a skutky navždy zakotveny v podmínkách, které ustanovili. To je otroctví. Bojovník je od toho všeho naopak osvobozený. Svoboda je drahá, ale cenu není nemožné zaplatit. Takže se obávej svých vězňů a pánů a neztrácej čas a sílu strachem ze svobody.“

don Juan

Brahmačárja – celibát u mnicha

Celibát znamená bezženství a to i vnitřním způsobem. Znamená to, že jste po předchozích zkušenostech se sexuální energií velmi zmoudřeli, neboť tato nevede většinou ke štěstí, ale do chomoutu se světem. Dnes si mnišský celibát u sebe nemohu vynachválit. Tak jsem realizoval v dospělém věku

svou samotu před Bohem, jako nezbytný předpoklad především vnitřního osvobození. Celibát, čili v indickém pojetí brahmačárja však není doporučení a závazek k dobrovolnému zachovávání toliko pro mnichy, ale i otcové od rodin ujařmení světským životem by měli být ve svých stycích s manželkami mimořádně opatrní. „*Pokud není vymýcena i jen nepatrná žádost muže po ženě, jeho mysl je k ní připoutána jako telátko sající mléko ke krávi.*“, řekl Buddha. Proto u mnichů, kteří doopravdy touží po Osvobození a Osvícení musí být zcela vymýcena byť i jen nepatrná žádostivost a náklonnost k ženskému pohlaví. Proto mistři radí se ženám zcela vyhýbat a nevyhledávat vůbec jejich společnost. V Paramhansu Jóganandovi se dále dozvíme, že pokud není sexuální náklonnost k protějšku překonána a transformována, bude vás pokušení pronásledovat i v astrální realitě. I Ježíš říká, že kdo chce jít za ním, musí opustit svou ženu a příbuzné - to znamená zachovávat celibát. Na toto si přišli všichni mnichové nezávisle na sobě ve všech náboženstvích, ve všech kulturách a ve všech časech. Někteří adeпти mladšího geologického stáří sice v nevědomosti odmítají celibát zachovávat, ale ti nejsou doopravdy připraveni pro Oosvobození, neboť v epistole sv. Pavla se píše, že svobodný se stará o věci Páně, jak by se zalíbil Bohu, ale ženatý se stará o světské věci, jak by se zalíbil ženě. K tomu Jógananda dodává jako výstrahu, že zkoumal životy mnoha svých přátel, kteří se oženili. Když se vydali na moře světské zodpovědnosti, zapomněli na své odhodlání hluboce meditovat! A Anthony de Mello říká abyste si představili, že tomu člověku po jehož lásce toužíte řeknete: „Nech mne být sebou samým...“ Ve chvíli, kdy tato slova vyslovíte pochopíte, že žádáte o nemožné... Kdybyste si měli vybrat mezi tím být ve vězení a mít tam společnost, nebo chodit po světě úplně sám, pro co byste se rozhodli? Proto já jako mnich nikoli z donucení, ale z vlastního poznání radostně a svobodně zachovávám nepochopený celibát - brahmačárju. I ženatý český mistr jógy Eduard Tomáš, ačkoli byl řádně oženěný s mystičkou Mílou Tomášovou napsal, že dokonalá harmonie je pouze tam, kde je Poznání. Podle starých mistrů je setkání dvou duchovních lidí v manželství zázrak, který se na světě odehraje tak asi jednou za tisíc let. Přesto se o to všichni, nebo téměř všichni marně pokoušejí a v manželství trpí, zoufají si a jsou nenaplnění a nešťastní, neboť se neprozřetelně zřekli Božské, především

vnitřní svobody. Proto procházejte světem jako lev sebeovládání a postarejte se o to aby vás neproháněla žába slabosti. Nenechte se bít provokujícím bičem hezké tváře. Jak může mít otrok svých smyslů opravdové potěšení ze světa, píše dále Jógananda. Takový ztrácí schopnost správně rozlišovat. Nedovolte tedy aby žádostivost po partnerovi zatemňovala vaši mysl a opilí žádostivostí jste zapomněli upínat mysl k nejvyššímu - k Božství, jak řekl Maháprabhuži. Pokud celibát - brahmačáriju z různých příčin nechcete, či spíše nedokážete zachovávat, potom je opravdu pro vás lépe, když se normálně oženíte, přivedete na tento svět mnoho jogínů a plníte Boží vůli ve světě jen jako obyčejní hospodáři.

Jindy jsem našel jakéhosi světce v jedné jeskyni. Tolik se naplakal, že z toho oslepl. Jeho kůže byla šupinatá špínou a svatostí. Ten mi řekl ta nejpravdivější, ale také ta nejohrožnější slova. Když na ně pomyslím, běhá mi ještě teď mráz po zádech.

„Jaká slova?“ Chci je slyšet, řekl František a vzal mě za ruku. Celý se trásl. Vrhł jsem se před tím mužem na zem a zeptal se: „Svatý poustevníku, vydal jsem se na cestu abych našel Boha: ukaž mi cestu!“

„Cesta neexistuje.“ odpověděl a udeřil holí o zem. „Není žádná cesta!“

„Tak tedy - co je ?“, řekl jsem polekaně.

„Existuje propast. Skoč do ní!“

„Propast?! To je ta cesta?“, křičel jsem.

„Ano. Cesty vedou zemí, jenom skok tě přivede k Bohu. Skoč!“

„Nemohu otče!“

„Tak se ožeň a uklidni se!“, řekl a ukázal mi vyhublou kostnatou rukou k východu z jeskyně. Vyhnal mě a ještě dlouho jsem slyšel jeho pláč.

Nikos Kazantzakis
Chudásek Boží. Život sv. Františka.

Nezávislost víry u poustevníka

Nezávislost víry - tato odedávna základní vlastnost nás poustevníků mi zabránila ve formaci v organizovaném řeholním, klášterním či duchovním společenství, zejména v katolické církvi. Jedinou výjimkou je společnost vedená skutečným světce, kde nehrozí z nevědomosti zneužití jeho

funkce k násilnému pokořování, znásilňování a lámání dobrého charakteru uchazeče o členství v takovém společenství. Takového světce jsem nakonec doopravdy objevil nikoli však u katolické církve, ale v hinduismu v osobě Jeho Svatosti Višvaguru Paramhanse Svámího Mahéšvaránandy. Jím jsem veden zcela nenásilně, tolerantně a s láskou po mé vlastní individuální cestě, která je jak se ukazuje čistě kontemplativní, poustevnická. Nemohu tedy být v žádném případě organizovaným křesťanem, kde je pokořování doktríně náboženství vyžadováno, někdy dokonce tvrdými otřesnými psychickými postupy. V tom jsou opravdu „mistři“. To se týká i některých mistrů zenu, kteří místo aby anahátu léčili pozitivní energií a naplňovali Láskou, na ni útočí. To je má osobní zkušenost s těmito „mistry“. Taky zaútočím, pokud se ke mě někdo přibližuje s projevem pýchy a neúcty. Tohle všechno Višvaguru Paramhans Svámí Mahéšvaránanda ale vůbec nedělá. Jsem tedy jogínem s kořeny pravděpodobně ve svobodomyšlném Himálaji a nějakým nepochopitelným vesmírným dopuštěním či žertem jsem se zrodil v tomto životě zde ve střední Evropě. Proto mám s touto velehorskou dekompresí tady v nížinách určité problémy, například ze strany státních orgánů, ochránců přírody, nebo lesáků, kteří mému pojetí náboženství vyžadujícímu pobyt v přírodě nerozumí. Nic, vůbec nic si z toho ale nedělám a dokonce i v České republice a na Slovensku kráčím směle po své horské Cestě jógy. Mě zajímá má prapočáteční Svoboda, nepotřebuji aby mi ji někdo v „dobré víře“ ničil, či naopak schvaloval. Nepotřebuji aby někdo posuzoval moji náboženskou víru. Nepotřebuji aby mne někdo vychovával, od toho je můj vnitřní Učitel, kterého poslouchám od narození. Proto jsem nemohl být běžným mnichem, ale mnichem – poustevníkem.

„Boží milost a Boží prozřetelnost je nezměrná a nevyčerpatelná. Kdo se jí bezvýhradně oddá, nemusí si dělat starosti o své bytí. Nemusí žít v obavách z nepředvídatelné budoucnosti. Nemusí se pachtit po hmotných hodnotách a světském postavení, které by mu zajistily existenci.“

Paramhans Svámí Mádhavananda
Lílá Amrit.

Neubližování druhým bytostem - nejsvětější princip

Když jsem byl docela malý chlapec, mohlo mi být mezi pěti a deseti roky, sbíral jsem motýly a brouky do své odborně vedené entomologické sbírky. Později mne však ovládl soucit aniž by mi to někdo vysvětloval a já jsem spontánně se sběrem hmyzu přestal, přestal jsem motýly a brouky svou dětskou rukou usmrcovat. Tak jsem si již v raném dětství v důsledku svého odborně motivovaného entomologického sběru učinil zlou karmu. Později když jsem dospěl a započal s meditací jsem tohoto dětského počínu hořce litoval. Toto však již odeznělo a já proto dnes neusmrcuji dokonce ani klíšřata, která se mi přisají v lese na tělo. Mám totiž s klíšřaty tichou dohodu, že pokud mne něčím neinfikují, tak je nebudu zabíjet. A svůj slib učiněný kdysi v patnácti letech dodnes dodržuji a skutečně navzdory mému častému pobytu v lesích jsem nikdy ničím neonemocněl. Právě naopak, v lesích se ze všeho uzdravuji. Taky jsem v mládí v duchu jinak úžasné knihy dětské přírodní mystiky Thompsona Ernesta Setona s názvem *Kniha lesní moudrosti*, bohužel ulovil v potoce několik ryb. Ale i toho jsem vzápětí litoval a hned jsem s tím spontánně přestal. Taky jsem se jako kluk chtěl přihlásit do kroužku mysliveckého sdružení, protože se mi zdálo že rozumí přírodě, kterou jsem miloval, ale i nyní mi vyšší neviditelná síla, která vede celý můj osud a ochraňuje mne varovala abych to nedělal a do mysliveckého spolku nevstupoval. Dnes vím proč. Protože zabíjí v lese zvěř, což by byla pro jogína smrtelná karma, a proto mi v tom Někdo na nebi či v nadvědomí samozřejmě zabránil. A tak je to pořád. Stále jsem Někým vedený což vím ze své dnešní meditace. Proto ani vy neubližujte zvířatům ani lidem! Naše životy jsou někde nějak propojeny a pokud někdo ubližuje druhým, ve skutečnosti ubližuje i sám sobě. Všechno se vrací zpět. Proto moudrý neusmrtí ani mouchu, jak učili antičtí filozofové. Já rozhodně uctívám život ve všech jeho projevech: v lidech, ve zvířatech, v rostlinách a stromech, ve vzduchu, zemi a vodě, prostě ve všem co jest.

Bud'te taky takoví a za nic na světě neubližujte v ničem přírodě, tomu co ji tvoří a co v ní žije.

*„Vzýváš-li Boha dnem i nocí z hloubi své duše,
bezpochyby k tobě přijde a vezme tvůj život do svých milujících rukou.“*

Paramhans Svámí Mahéšvaránanda
Systém Jóga v denním životě

Vegetariánství

Vegetariánství je úcta k životu, ke všemu co Bůh stvořil. Vegetariánství je intenzivní soucit se utrpením našich menších bratrů, zvířat nejen ve volné přírodě, ale i v neetických průmyslových velkochovech. Vegetariánství je u hinduistického mnicha a jogína prvořadý předpoklad a základ všech dalších milostí. Již Lev Nikolajevič Tolstoj varoval, že dokud budou lidé jíst maso a budou používat jatka, budou na světě i války. Bohužel jsem nebyl vždycky vegetarián a styděl jsem se za to, když jsem zmoudřel. Ale narodil jsem se v křesťanském prostředí, kde všichni jedli maso, proto jsem i já pod vlivem rodinné výchovy tomuto zlovyku sugestivně podlehl. S vegetariánstvím jsem začal hned na Boží Upozornění v roce 1996, kdy jsem byl přiveden do Maháprabhudíp ášramu ve Střílkách, kde tou dobou dlel můj budoucí Mistr Paramhans Svámí Mahéšvaránanda. Myslím si, že mne takto varoval Bůh abych neubližoval žádným živým bytostem. Vegetariánské stravování bych rád doporučil opravdu každému, i křesťanům, kteří toto upozornění však většinou bohužel ignorují, dokonce i v případě mnichů a kněží. Toto mé varování před násilím na zvířatech totiž pochopí jen skutečné duchovní Osobnosti, jako jsou indiští světci, jogíni, svámíjové a sádhuové, kteří se vůbec neživí masem. Musíte mít prostě toto nejhumánnější hinduistické zrození, abyste To pochopili. NEZABIJEŠ, je velké přikázání Bible. Jeho výklad se však různí u křesťanů a indických Mistrů jógy. Zatímco křesťané se domnívají, že se zakazuje jen zabítí

člověka, Mistři jógy učí, že se jedná také o nezabíjení zvířat! Jogíni a mniši v hinduismu jsou proto vegetariány a myšlenku vegetariánství aktivně zasévají do nejširších vrstev lidské společnosti. Zde je tedy zásadní rozpor výkladu víry mezi Východem a Západem. Mniši a kněží v křesťanství totiž běžně jí maso. To je důvod proč bych nemohl být křesťanským mnichem. Přesto idea vegetariánství není cizí ani části katolické církve. Jsou to mniši trapisté, kartuziáni a pauláni - tři katolické řády - v nichž se po vzoru svých zakladatelů, živí rostlinou stravou a jsou vegetariány. Tím dávají zajisté velmi dobrý příklad těm křesťanům, kteří nad otázkou zdravé výživy sami přemýšlí. Přesto vegetariánství u křesťanů obvyklé není. Lide se bojí zřici se masa, neboť naslouchají názorům svých materialistických lékařů. Prý se maso musí jíst abyste byli zdraví! Takový ďábelský blud a lidé tomu věří! Pravý opak je pravdou. Vegetariánství by každému jen prospělo ke zdraví. Mí přátelé křesťané dále argumentují tím, že prý i sám Ježíš údajně jedl maso: velikonočního beránka a ryby. To je učí *Bible*. V souladu s literou zákona proto i oni prý mohou jíst maso. Já nevím proč to v *Bibli* je a kdo to tam zanesl, ale nevěřím tomu. Slyšel jsem totiž Osvíceného světce Svámího Mahéšvaránandu, který tvrdil o Ježíši, že byl vegetarián. Každému bych doporučoval, aby se vegetariánem stal, neboť jen pak můžete plně Pochopit. Nejdřív je nutné s jezením masa rázně přestat, teprve pak přijde na řadu soucit. Netrapte se tím, že soucit se zvířaty zatím necítíte a nedivte se tomu. Nejdřív musíte z toho vlaku jezení masa sami vystoupit. Vegetariáni si velmi pomohou eticky a zdravotně. Krom toho vegetariánská strava je i chutná a zcela nahrazuje masitou stravu. Ti, kdo zvířata zabíjejí: tedy řezníci, myslivci, rybáři ap. jsou hodni hanby. Krom toho si zabíjením zvěře vytvářejí opravdu zlou karmu, neboť utrpení, které způsobují, se ukládá do jejich podvědomí a bude se jim vracet v příštích životech. Nechtěl bych být myslivcem. Ti lidé opravdu nemají soucit. Jak někdo může uříznout hlavu jelenovi nebo srně, to nelze pochopit. A jím to připadá „krásné“. Myslivci proto budou jednou velmi trpět aniž by věděli proč a čím. To je zákon karmy. Protože jsou to lidé bez soucitu, ani Bůh s nimi nebude mít soucit. Nebo to jim připadá hrdinské puškou s výkonnou optikou střelit zbaběle jelena do srdce? Já sám jsem vegetariánem od roku 1996, tedy již téměř třicet let. Maso mi ve stravě vůbec nechybí. V přechodu

na vegetariánskou stravu mi velmi pomohl sám Svámí Mahéšvaránanda. Potřeboval jsem mít totiž záruku ve svém rozhodnutí stát se vegetariánem a tu jsem v jeho osobnosti jistě měl. To je již úkol Mistra, dělá z lidí vegetariány. Já jím všechny druhy zeleniny a ovoce, ořechy, mandle, též mléčné výrobky. Jsem tedy vegetarián, nejsem příliš útlocitný vegan. Tak toto jsem vám chtěl říct o vegetariánství z pohledu své víry.

„V Indii vědí všichni lidé, že sádhuové, svámiové a světci přísně dodržují zásadu ahimsy - nezabíjejí živé tvory a neubližují jim. Živí se vegetariánsky. Zásadu neubližování neúnavně vysvětlují všem, kdo ještě nepochopili, že příkaz „nezabiješ“ se nevztahuje pouze na vraždu člověka. Nezabiješ znamená, že nebudeš působit utrpení žádné živé bytosti. Ahimsa je nejsvětější princip v životě, a kdo jej porušuje, je hoden hamby.“

Paramhans Svámí Mádhavánanda
Lílá Amrit
Život božského Mistra Šrí Maháprabhudžího

Ekologie podle poustevníka

Málo se ví, že já poustevník, jsem byl kdysi v 90. letech 20. století na začátku své duchovní cesty k Bohu zaměstnán jako učitel dětí ekologické výchovy. Bylo to na Středisku ekologické výchovy a etiky Rýchory v Krkonoších. K ekologii mám jako františkánující poustevník samozřejmě velice kladný vztah, proto nemohu souhlasit s tím jak se ekologie v předzvěsti globální ekologické krize, k níž směřuje tento svět, zneužívá k útisku srdce nás svobodomyslných lidí. Opravdu zneužívají své kompetence a zákony a já vytýkám ochráncům přírody útisk zálesáků, tuláků a trampů a samozřejmě i mne poustevníka, například za v jádru neškodný tradiční ohýnek někde v jeskyni. Opravdu si všímají především sekundárních problémů a na nich si dělají sebereklamu jací jsou velcí ochránci přírody. Přitom opravdu primární problémy v podstatě neřeší, neboť ze strany zákonů této zkažené, neduchovní, Bohu odcizené společnosti, jsou umožněny. Zde mám na mysli například zabíjení zvěře ve volné přírodě vrahy

zvěře, lesníky, katastroficky přehnanou těžbu stromů, dále těžbu vápence v CHKO Moravský kras atd. Nám zálesákům a milovníkům zdejší přírody nepovolují nejen oheň, bez něhož je život v lesích neobyčejně svízelný ba nemožný (což oni dobře ví!), ale nepovolují ani pouhý stan, přístřešek či maringotku, jako nezbytné prostředky k modlitbě a meditaci v osamění drsné přírody, což vnímám jako zneužívání zákonů této společnosti proti duši poustevníka, který chce žít především jen v osamění přírody a měl by být přece zvlášť chráněný jako kulturní a duchovní dědictví tohoto národa. Myslím si, že mne v Moravském krasu utiskují a už jsem proti tomuto útisku na protest na čas Moravský kras demonstrativně opustil. Až přijde ona ekologická krize, která na tento svět dolehne a která vše v této společnosti vyhroťtí do extrému, tehdy si někdo možná vzpomene na můj varovný hlas v roce 2025. Bojím se o osud demokracie. Nechci aby začala nějaká nová totalita ve jménu falešně pojaté ekologie a ochrany přírody, k níž spatřuji latentní trendy již v dnešní době, viz například neradostná pseudokauza trampských tábořišť v CHKO Kokořínsko, která pod vlivem ekologických fanatiků hrozí přerůst v celonárodní boj s trampíngem, který přece má v této republice již předkomunistické kořeny. Komu duševně zdravému mohou vadit osamělé trampské osady nebo poustevny? Rozhodně k tomu nebudu tolerantně mlčet! Ze všeho nejdřív tedy musí přestat zabíjení zvěře a dále opravdu přehnané kácení stromů pro zisk do něčí kapsy. Musí se též zcela přestat s popotahováním tradičních lesních společenstev, zejména trampů a nás poustevníků. Jinak přejí každému na své úrovni vědomí vše dobré. Naslouchejte dál poustevníkovu hlasu.

*„Milujte samotu a ticho. Mějte vnitřní život. Všechny strasti pominou.
Budete zakoušet nejvyšší štěstí“.*

Šrí Svámí Šivánada
Mantra jóga

Sankalpa, autosugestivní metoda k překonávání letitých návyků a zlovyků

Sankalpa je autosugestivní metoda která slouží k překonávání letitých návyků a zlovyků. Její podstatou je to, že si nic násilně neodpíráme, všeho si s mírou užíváme a dopřádáme a do svého podvědomí současně vkládáme pozitivně motivované sugesce, čili sankalpy, tedy upřímně vroucí touhy po změně našich letitých, zdánlivě nezdolatelých návyků, například v otázce duchovní kázně, praktikování sádhany, zásad zdravého stravování, sexuální energie atd. Opravdu si nic neodpíráme, ukázňujeme se humorně, a zcela nenásilně touto sugestivní metodou – sugescemi - našemu podvědomí v živé víře, že to pomáhá k vytoužené změně. Je to tedy síla sugesce, sankalpa šakti, která nás zcela proměňuje, nikoli jen vlastní úsilí, či nezdolná síla vůle. Touto podvědomou sugestivní silou lze zvítězit doslova nad všemi vnitřními odpůrci i nepřáteli, nalezanými postupně s duchovním vývojem ve svém nitru, v podvědomí a nevědomí. Nějaká míra vlastního úsilí při tomto odříkání je však žádoucí. Rozhodně hledané změny nenecháváme jen na našem osudu, čili karmě a snažíme se být vskutku jogínem, pánem svého osudu a svých karem. Tuto sugestivní metodu dovedl ke skutečnému mistrovství již dávno přede mnou Břetislav Kafka, český mystik a parapsycholog, který ji zveřejnil ve své čtenářsky velice úspěšné knize: *Nové základy experimentální psychologie*, kterou by si měl každý zájemce o duchovní cestu nejdříve přečíst a prostudovat. Vnitřní a vnější svět jsou spojené nádoby. Jakými jsme k sobě, takovými budeme jednou ke svým bližním. Proto přistupujte ke svým trápením a problémům s humorem a nic si násilně nevynucujte. Nevíte do čeho všeho zasahujete. Vše ponechte na léčivé síle sankalpy - autosugesce. Nakonec budete úspěšní. Tuto metodu jsem znovuobjevil ve své meditaci sebezpytování. Důležitá je živá víra v pomoc Boha, neboť jsme v rukách Božích ať si to uvědomujeme, či nikoli. Bez této víry ve vyšší pomoc

Boží to rozhodně nepůjde, má metoda nebude správně fungovat. Bude postrádat hlavní esenci. Není to tedy ateisticko - psychologická metoda! Úspěch na vaší duchovní cestě se dostaví vydobydeteli si vlastním úsilím při praktikování duchovní sádhany zvláštní milost Boha, čili Někoho z vnitřního Vesmíru. A to je ve vašich rukách, do jaké míry se zájmy Vesmíru spolupracujete. Je to tedy založeno na Síle Lásky, milosrdenství a soucitu. Proto se naučte pokorně nést své kříže, dokud je Někdo z vás milosrdně nesejme. Programování podvědomí je realita. Autosugesce je pozitivní příkaz toulavé a bloudící mysli a její soustředění do patřičného duchovního koridoru. Sugescie je účinná metoda ovládnutí sebe sama udílením rozkazů svému podvědomí v živé víře v jejich účinnost. Sugescie je síla našeho přání směřujícího k větší sebekázni.

„Božský řád pečuje o vaši budoucnost s větší moudrostí než kterákoli pojišťovna. Svět je plný neklidných lidí, kteří věří ve vnější bezpečí. Jejich trpké myšlenky jsou jako vrásky na jejich čelech. Ten, kdo nám dává vzduch a mléko už od našeho prvního nádechu, ví jak se den za dnem postarat o své věrné...

...Až získáš vnitřní pohled, zjistíš, že vždycky přijdou i vnější zásoby.“

Paramhansa Jógánanda
Životopis jógína.

Nemajetnost u mnicha

Být chudý pro Boha v žádném případě neznamená naprosto trpět jakýmkoli nedostatkem, to by bylo nepochopení této mé duchovní vize. Znamená to, že jsme se rozhodli pro ekologicky šetrný život. Já propaguji to co nazývám františkanstvím, tedy život v sebekázni a dobrovolné nemajetnosti v duchu sv. Františka z Assisi, který na sestru chudobu ve světských statcích kladl veliký důraz. To však vůbec nepřijali, nerealizovali nebo spíše nepochopili četní Františkovi následovníci. Přesto sv. František varoval, že evangelijní chudoba je jedním ze základních pilířů jeho víry a řehole. Proto šel tak daleko,

že se stal žebrákem žijícím v bezdomoví. Domnívám se, že tuto středověkou tradici mnišství by bylo záhodno v této převážně konzumní společnosti úspěšně obnovit. Na mnohé z vás jistě doléhá karma nemajetnosti, to ale vůbec není zlé, je to dobré z hlediska vyšších duchovních cílů a aspirací. Ne nadarmo se skutečně duchovní lidé na začátku svého obrácení k Bohu zříkají peněz a světského majetku a odcházejí do bezdomoví jako potulní mniši a jogíni. Proto ani vy nelitujte, že jste poněkud nemajetní, může to být podnět a prostředek k vašemu vyššímu duchovnímu vzrůstu. Musíte se jen naučit žít šetrně a skromně, potom budete mít životních prostředků dostatek. K této šetrnosti je velice žádoucí ukázňování se například v otázce svého stravování a soukromých tělesných potřeb. Nelitujte proto vůbec, že jste chudí na světské statky, je to podstata mnišství! Buďte jako můj velký vzor sv. František z Assisi, rozdejte část svého nadbytečného majetku dobročinným a charitativním společnostem a nadacím, či jen obyčejným žebrákům a lidem v bezdomoví na ulici a zcela jistě budete mít karmický poklad v nebi. Tak jsem to učinil i já. Dokud jsem měl peníze, jenom jsem je rozdával a investoval do duchovních projektů. Nyní když jsem opět nemajetný, či spíše relativně nemajetný, jdu zase dál svou vlastní cestou, kterou nazývám „františkánstvím“, což je dobrovolné káznění se. Buďte jako já, opravdu rozdávejte nadbytečný majetek, například Višvagurudžímu Mahéšvaránandovi - což je úplně nejlepší vynaložení všech svých hmotných statků - na jeho největší projekt: charitativní a dobročinný Óm ášram Džadan v Indii. Pokud ještě jednou zdědím nějaký majetek, zase ho budu rozdávat a zase budu sponzorovat různé dobročinné projekty, a to zde v České republice, v níž žiji jako poustevník, například na Charitu, Armádu spásy, Dobrého anděla, Greenpeace... nebo třeba na nemajetný trapistický klášter Nový Dvůr. Opravdu se na to už těším až budu bohatší a budu zase ve větší míře moci vydávat peníze potřebným. Františkánství, jak já tomuto svému životnímu názoru říkám, je nejpozitivnější, nejharmoničtější, nejláskyplnější cesta životem, jakou si lze v tomto světě přát a zvolit. Na tuto svou duchovní vizi jsem přišel již někdy před třiceti roky a stále jsem jí i jako mnich věrný.

*„A neshánějte se, co budete jíst a co pít, a netrapte se tím.
Po tom všem se shánějí lidé tohoto světa. Váš Otec přece ví, že to
potřebujete.*

Vy však hledejte jeho království a to ostatní vám bude přidáno.“

Lukáš 12, 29-31

Sám na hoře

Dokonce i v České republice a zejména na Slovensku ještě jsou opuštěná místa na nichž nehybně stojí čas. Ale jsou velmi vzácná. Hledejte je jen v přírodních rezervacích a chráněných územích, kam těžaři stromů s motorovou pilou a lovci nesmí přijít. Tam usedněte, ničeho se nedotýkejte a meditujte. Rozhodně se nebojte. Oni umí dávat jenom světské pokuty, jinak jsou bezmocní. Myslím si, že vy kdo jste jako já máte právo v lese svobodně žít. Pořídte za tisíc korun „dřívkáč“, který je tolerovaný. Určitě se vám vyplatí. Budete mít čisté svědomí před ochránci přírody. Oheň je neodmyslitelnou součástí života na poustevně, nejen z praktického hlediska například na uvaření čaje, nebo pokrmu vezdejšího, či proti chladu v noci, ale zejména z mystického hlediska. Všichni svatí poustevníci rozdělávají oheň a u ohýnku sedí. Je na tom něco mytologického. A myslím, že všichni soudní ochránci přírody, tedy pokud to mají v hlavě pohromadě a v harmonii, to musí pochopit. Bez ohně v přírodě totiž rozhodně nelze přežít. To oni ví, a proto vám chtějí ve skutečnosti zabránit v dělání ohňů, aby se vás podprahově zbavili, vytěsnili vás z přírody, z lesů, které podvědomě považují ve své pomýlené filozofii za své vlastní území. Tento les ale patří každému, kdo se k němu chová ohleduplně, ne bezohledně jako ti velkopodnikatelé se stromy v dnešní klimatické změně. Nemají rozhodně čisté svědomí a na rukách mají krev nevinných zabíjených bytostí! Vůbec si s nimi nic nezačínajte, jen jim tu pokutu klidně zaplaťte, neboť na „své úrovni“ oni taky plní nějakou relativní funkci v této světské konzumní společnosti. A vyhybejte se jim, nestýkejte se s nimi a žijte po svém. Já do lesů a hor rozhodně patřím a chodím sem hledat napojení

na Božího Ducha. Myslím si, že mi pro tento účel vůle Boží vyčlenila k poustevnickému usazení Hádecké údolí čili Údolí Říčky v jižní části Moravského krasu. Je to zalesněné území. Celkem zde využívám příležitostně za účelem meditace v osamění asi devět jeskyní z celkových asi padesáti, například jeskyni Trampů, Slezákovu díru, Kůlničku, Pekárnu, Švédův stůl, Křížovu, Adlerovu, Nad Kůlničkou a Liščí díru. Hádecké údolí, jak jsme ho nazývali my, trampové a jeskyňáři, navštěvuji již asi čtyřicet pět let života. Původně jsem chtěl žít jako poustevník v onom kdysi velmi svatém Vallis Baptismi, Údolí křtu čili Křtinském údolí. Ale tam nejsou pro osídlení poustevníkem dnes potřebné pozitivní dobré energie, nejen mezi speleology, ale i ve vztahu se správcem tohoto pozemku ŠLP Křtiny, kteří mé poustevnické myšlenky bohužel nejsou vůbec neklonění. Navíc je energie a aura Křtinského údolí velmi znehodnocena výstavbou velmi frekventované silnice bez chodníku pro pěší turisty, návštěvníky či poutníky k Panně Marii ve Křtinách, která hrozí smrtelnou kolizí se zběsile ujíždějícími motorkáři a automobilisty. Proto jsem dal nakonec za pravdu RNDr. Antonínu Tůmovi ze Správy CHKO Moravský kras, který mi navrhl abych poustevnický přijal jen Údolí Říčky, místo Křtinského údolí a Habrůvecké plošiny. A tak se nakonec i zázračným způsobem stalo. Tak mne to přivedlo zpět domů do Údolí Říčky. Prosím abyste mne nestopovali, nehledali mne, nenavštěvovali a doufám že mne odtud již nikdo nevyžene.

„Bud'te opatrní ve výběru svých společníků. Straňte se mluvků. Mluvte málo. Držte denně dvě hodiny maunu. Nestýkejte se s nevhodnými lidmi. Čtěte dobré, inspirující knihy. Mějte satsang. To vše jsou pomocníci v meditaci.“

Šrí Svámí Šivánada
Mantra jóga

Satsang, o vnější vzdálenosti a vnitřní blízkosti u nohou Vesmírného Mistra

To nejúžasnější co můžete zažít je satsang u nohou Osvíceného Mistra jako je Višvaguru Paramhans Svámí Mahéšvaránanda. Říká se, že satsang u nohou sádhu je jako životní vítězství. Rovněž *Upanišády* vyzdvihují důležitost naslouchání slovům Mistra. Probuď se a přisedni k nohám Mistra. Tato cesta je jako ostří nože. Těžko po ní jít. Já na satsang nedám dopustit. Vše je to tajemné působení Boží Milosti. Na satsangu se předává pozitivní energie, Láska, již má každý zapotřebí. Zpívají se duchovní zpěvy, bhadžany až se oči orosí slzami Lásky. Mistr přednáší o józe a svém Poznání. Všude je ticho, které občas přeruší jen smích zúčastněných. Svámíjí totiž svoji jógu přednáší s humorem, nadhledem a s uvolněním. Proto je svými žáky nadevše milován a uctíván, jako Boží vtělení. Já sám jsem byl na Svámíjího satsangu poprvé v roce 1996 a hned si mne tento Mistr jógy získal svou dobrosrdečností. Od té doby se účastním prakticky všech satsangů v ášramu ve Střílkách, který je nejvýznamnějším Svámíjího ášramem v Evropě. Svámíjí si mne opravdu získal a i proto jsem se mu zvláště odevzdal jako mnich - svámí. Přesto po mnoha letech prožitých na satsanzích radím, abyste neustrnuli ve svém duchovním vývoji pod vlivem přijímání jen vnějších energií, ale šli někdy dál také po své vlastní individuální cestě do osamění. Tak učinili všichni poustevníci a mezi nimi samozřejmě i já. Následujte ve všem své vnitřní volání a nic nepotlačujte. Pokud se vám zdá že duchovně stagnujete může to být vnitřní signál, že máte učinit nějaký další krok, jímž může být právě cesta na poustevnu. Já klidně ze satsangu odejdu do lesa, abych našel svůj vnitřní vztah s Bohem, neboť Bůh mystiků a proroků odjakživa promlouvá v Tichu a samotě. Jsem tedy velkým příznivcem těchto zejména vnitřních satsangů v samotě u nohou Vesmírného Mistra. Proto kolektivní satsangy nyní ve věku padesáti sedmi let již zanedbávám a budu se zdržovat více v klauzuře, či v lese. Já jsem tento opravdu radikální krok směrem k Bohu již udělal

a našel jsem štěstí, mír a harmonii. I vy budete překvapeni kolik Lásky, štěstí, harmonie, inspirace, vnitřního míru, smíření a odpuštění naleznete u nohou svého vnitřního Mistra v samotě poustevny. V samotě budete samou radostí psát básně a možná i duchovní knihy pro druhé. Taková je cesta poustevníka, džňánajogína, neboť džňánajóga je kvalitativně vyšší cesta než bhaktijóga nebo prostá karmajóga. Já jsem především džňánajogín s bhakti, oddanosti k Bohu, což je myslím velice důležitá kombinace nás všech poustevníků, nezbytná pro život v samotě ústraní poustevny. Obracejí se na mne bhaktové s žádostí abych je navštívil na satsangu. Já jsem se však rozhodl vnější satsangy omezit, s výjimkou stříleckých satsangů s Višvagurudžím a místo toho žít v samotě na bázi vnitřního satsangu u nohou svého Vesmírného Mistra. Doslova jsem se rozhodl, že ze své požehnané samoty nevyjdu ven dokud nedosáhnou Osvícení. Má účast na satsanzích do té doby je zbytečná. Nejsem již bhaktijogín.

*„Spolehej na Boha a přijmi svůj osud, ať je jakýkoliv.
Bůh je v tobě, je s tebou. Nejlépe ví, co ti dát a kdy.“*

Sái Bába

Žít beze strachu

Taky jsem měl strach, ale nyní již žádný necítím. Jaké byly mé strachy? Na počátku to byl strach ze smrti, z nebytí, strach tváří tvář nekonečnému Vesmíru po prožitku Vesmírné Lásky, strach z nemoci, strach být bez ženy, strach ze samoty, strach z bezdomovectví, strach z démonů, Satana, strach z černé magie. Těch strachů které na sebe bral život a které na mne útočily bylo opravdu velké množství. I vy jistě něčím takovým procházíte a trpíte. Dnes vidím, že mne strach upozorňoval na novou etapu na mé duchovní cestě, po níž budu muset projít. Nyní již žádný strach nemám a jsem v harmonii. Láska je nepřítomnost strachu. I vy se přestaňte bát. To vám radí poustevník, který všemi strachy, i těmi velkými, prošel a zvítězil nad nimi, pochopil je a rozpustil až se staly zcela neškodnou emocí. Myslím že

zcela bez strachu to během cesty nepůjde. Strach je hnací motor a síla jít dál k Bohu. Proto se pomodlete pokud se bojíte a jděte dál za Bohem. Strach je v podstatě přirozenou emocí. Nesmíte jím však být posedlí. Don Juan učí, že k poznání je třeba přistupovat se strachem. To si já však nemyslím. Strach je na Cestě Poznání v podstatě náš nepřítel a musíme ho překonat všude, kde se objeví. Kdo se bojí, ten se ale něčemu ve svém životě učí. Například zpytujete své svědomí, takže to má na vás pozitivní vliv. Vesmír je ke každému spravedlivý. Hlavně si nepřipustit strach. „Oni“ totiž démoni ze strachu žijí, prostřednictvím strachu vás udržují ve své moci a ovládají. A o tom je již tento svět a život v něm. Skutečně osvobozené bytosti vždy byly a jsou beze strachu. Žijí naopak v Lásce, která se strachem neslučuje. To „oni“ ví, proto se naši Lásky bojí. Jenom meditace zahubí všechnen strach. Podívejte se proto beze strachu do sebe jak funguje váš vnitřní vesmír. Pohled'te strachu do tváře a přestane vás sužovat.

„Pravý jogín ať žije ve skrytosti, vnitřně spojený s věčnějšoucím duchem, ať pěstuje samotu, ovládá svou mysl a nestará se o světské bohatství a jeho shon.“

Bhagavadgíta 6.10

Můj františkánský život v bezdomoví

Já sám jsem v bezdomoví žil, nebyl jsem však bezdomovec. Byl jsem spíše potulný mnich, někdo jako Buddha, František z Assisi, i Ježíš žil v bezdomoví. Žil jsem tedy z lidské dobrotivosti. Nikdy jsem si však nikomu neřekl o peníze, nežebrał jsem, neobtěžoval jsem nikoho na ulici, neboť jsem měl jinou filozofii než dnešní žebráci. Já jsem jen hrál u kostela u Minoritů v Brně na flétnu a vše pro živobytí jsem tak získal. Měl jsem se poměrně dobře, musel jsem však žít prostě, pokorně a šetrně. Dnešním bezdomovcům vytýkám, že útočí s žádostí o peníze na lidi na ulici, vyčítám

jim tedy chtivost po penězích. Nejsou mnohdy spokojeni s tím co jim dobrovolně nabízím za almužnu a chtějí stále víc peněz. Takové osoby rádím příliš nepodporovat, neboť to nejsou ti praví bezdomovci. Vy podporujte ty pravé žebračky. Poznáte je tak že žebrají s kelímkem o almužnu někde u kostelů, jsou to tedy pohádkové bytosti. Mnozí duchovní lidé z vlastního přesvědčení dobrovolně opustili tento svět, rozdali svůj majetek chudým a zcela nemajetní odešli do bezdomoví. Já k nim cítím úctu a obdiv. Velice rád bych tyto svaté bezdomovce uvítal na ulicích našeho města Brna. Většina současných bezdomovců je však závislá na alkoholu, na drogách ap., a proto je podporujte jen opatrně a s mírou. Domnívám se, že tento společenský problém s lidmi na okraji společnosti musí umět velkodušně vyřešit tato demokratická společnost. Měli by mít alespoň to nejnutnější k životu. Stačila by k tomu podle mne pronajatá velká tělocvična, v níž by mohli bezdomovci spolu komunitně přežívat. To je námět na zamyšlení pro zodpovědné osoby. Já dnes finančně podporuji Armádu spásy za to, že podporuje tyto nejzranitelnější osoby v bezdomoví na jejich cestě ve jménu Ježíšovy milosrdné lásky. Myslím si, že ty roky které jsem v plné fyzické síle a zbožnosti prožil jako poustevník v bezdomoví, patří k nejsvobodnějším v mém životě. Nyní mám již ašram a na život v bezdomoví ve stáří již nepomýšlím. Žil jsem tedy jako František z Assisi z Boží Milosti, poznal jsem z vlastní zkušenosti přednosti i úskalí takovéto cesty, která je velice obtížná, nikoli však v 21. století nerealizovatelná. Boží Milost mne stále vedla a doprovázela. Za své bezdomovectví se nestydím. Opravdu jsem byl velice šťastný a svobodný. Kdybych se někdy ocitl v nějaké bezvýchodné situaci, tak bych znovu oblékl kutnu sv. Františka z Assisi a dožil v ní svůj život svobodně na ulici. Bezdomoví je velice svobodná cesta životem.

„Člověk, který chce realizovat Boha, měl by žít o samotě, měl by se vyhýbat společnosti žen a světsky smýšlejících lidí. Tak se stane velmi mocným.

Vyvine silnou individualitu.“

Šrí Svámí Šivánanda

Jógová transcendentální nauka o čakrách a úrovních vědomí

Poznání smyslu lidského života mi umožnila neobyčejná indická hra „Líla“ jejímž autorem je Ind Harish Johari. Nezná se ani skutečný autor ani doba, kdy tato hra vznikla. Uvádí se, že je asi více jak dva tisíce let stará. Tuto hru by měli hrát všichni psychologové a psychiatři, aby něco pochopili, neboť je to nejpracovnější psychologická mapa na světě. Protože jsem nepochybně indického zrození, hned jsem tuto nauku o čakrách vnitřně prožil a zcela pochopil. Pochopil jsem to, co křesťané nechápou, ani nechtějí pochopit. Tak třeba z druhé - sexuální čakry hovoří například psycholog Sigmund Freud, který byl na své úrovni mistrem této čakry. To je ovšem velice nízké poznání, jakkoli na své úrovni platné. Naproti tomu Carl Gustav Jung dosáhl podstatně vyššího stupně vědomí - čtvrtou čakru, stal se rovněž jejím mistrem, aniž měl však odvahu jít ještě dál do ještě vyšších center vědomí. Pak je ještě pátá, šestá a sedmá úroveň. Ježíš, Buddha či Maháprabhuďží jsou bytosti až na sedmé konečné úrovni, tedy na úrovni Kosmického Vědomí. Proto jim svět většinou nerozumí, jakkoli je uctívá. Taky můj Mistr Mahéšvaránanda jistě realizoval tuto nejvyšší sedmou čakru a jeho poznání je tedy až z té nejvyšší možné úrovně. Není tedy obyčejným tuctovým knězem v kostele disponujícím omezeným poznáním Boha a Božích principů a zákonů. A takoví kněží s nízkým vědomím nám tu chtějí něco vykládat. Kdyby šli raději na poustevnu a poznali se, místo toho aby se svým nedokonalým poznáním exaltovaně někoho přesvědčovali a kázali. Většinu světské populace však toto kázání zesvětštělých kněží stačí, neboť se nachází svým vědomím převážně na úrovni druhé, nanejvýš třetí čakry, tedy na úrovni zvířecí říše. Jíst, spát a plodit potomstvo jim stačí. Vzpomínám jak jsme tuto hru „Lílu“ hráli v roce 1995 u nás doma v Bosonohách spolu s maminkou a mou přítelkyní. Podstatou této hry je pochopit, že lidské vědomí se ubírá po cestě duchovní evoluce od nejnižších do nejvyšších transcendentálních psychoenergetických center v lidském těle čaker.

Tehdy, při hře, která formou synchronicity rezonuje s kosmickým děním, jsem se našel na hadovi žárlivosti s vědomím na úrovni druhé čakry - to se přiznávám a to mi stačilo. Odmítl jsem hrát dál. Nevědomky jsem totiž žárlil na Betty, mou tehdejší přítelkyni. Následně mé pochopení filozofie čaker ozřejmil i Ram Dass ve své knize *Tanec života* a já jsem tuto filozofii zcela přijal za vlastní. Rovněž poznání mého Mistra Paramhanse Svámího Mahéšvaránandy z nauky o čakrách vychází. Toto své poznání Mistr sepsal v knize *Skryté síly v člověku*. Nechci vysvětlovat propracovanou mystickou nauku jednotlivých čaker, kterých je sedm či osm. Nyní se se svým vědomím nacházím podle svého názoru na čtvrté úrovni tzn. anáhata čakry - na úrovni srdce, se záblesky a vlivy vyšších čaker. To je již nad světskou úrovní, ale do konečného kosmického Osvícení to mám ještě daleko. Pokud tomu chcete rozumět vezměte do svých rukou Mahéšvaránandovu knihu *Skryté síly v člověku*, nebo se připojte na web Jógy v denním životě cakry.cz. Čakry mi opravdu vše v životě vysvětlují. Není to filozofie. Je to Skutečnost.

„Vyhybejte se společnosti lidí. Žijte o samotě. Zachovávejte maunu (mlčenlivost). Nejvíce utrpení pochází ze špatné společnosti. Buďte pečliví při výběru společníků. Zřídka kdy najdete dobrého upřímného přítele. Nikdy nepřijímejte přítele příliš důvěrně do té doby, dokud jste ho po dlouhou dobu nevyzkoušeli.“

Šrí Svámí Šivánanda

Osamění

Já si samoty s Bohem velice cením jako jednoho z důležitých předpokladů na své duchovní cestě a jsem za to Bohu vděčný. Zatím však žiji na bázi naplňování karmy a dharmy se svou maminkou v mém rodinném ášramu. Odcházím však pravidelně do lesů na poustevnu a do meditačních jeskyní. Plánuji ale odejít do úplné samoty na venkovskou poustevnu. Domnívám se, že ta největší radost, harmonie a štěstí mne tedy teprve čekají. Osamocení

není krutý úděl a není třeba se ho bát, pokud jste duchovní. V okamžiku smrti bude každý sám, proč na to tedy čekat. Buďte jako ten, kdo již pro svět lidí zemřel. Je to výsada a velký Boží dar. V samotě za vámi přijdou andělé i vnitřní Mistr, aby vás vyučovali skryté jógové umění.

„Když se zdržíš zbytečných hovorů, zahálčivých obchůzek a naslouchání novinek a klípků, najdeš času vhodného k nábožnému rozjímání dost. Největší světci se vyhýbali lidské společnosti jak jen mohli a raději ve skrytosti sloužili Bohu.“

Tomáš Kempenský
Následování Krista XX,1.

Mlčenlivost

Světští lidé se bojí ticha, tedy setkání se sebou samým, se svým vyšším Já, nechtějí být konfrontováni se svým podvědomím, egem, ani nadvědomím. Přitom je to obrovské dobrodružství. Opravdu se toho bojí, proto neustále zahánějí samotu rozhovory s druhými lidmi. Oni tak získávají energii z ega. Já jsem však pochopil, že mlčení je jednou z duchovních ctností, Boží Milostí a silou mystika. Pokud toužíte po Poznání, naučte se umění utiшит myšlenky svého malého já a naslouchat spásné nauce poselství věčnosti jež k vám promlouvá formou vnuknutí v Tichu za myslí. Já sám jsem kdysi držel maunu (mlčení) celkem tři roky nepřetržitě, v době kdy jsem žil na horách a odtud sestupoval do lidské společnosti. Komunikoval jsem jen prostřednictvím papíru, na nějž jsem psal své vzkazy. Stále jsem mlčel. Tím jsem se stal do značné míry jasnožřivým, senzitivním a dovedl jsem čist myšlenky. Poznal jsem přednosti i úskalí této silné duchovní praxe. Dnes si myslím, že mauna je jen do samoty, ale pokud žijete mezi lidmi, potom raději komunikujte na principu úsporné odtažené mluvy. Jinak by vás nemuseli dobře chápat protože byste jim neodevzdávali kýženou energii, a mohli by na vás útočit. To se stalo i mě. Dokonce i nejbližší přítel na mne při dlouhotrvající mauně zle útočil. Proto vám radím, abyste si zvykli

druhým rázně odpovídat na jejich ataky. Rozhodně neumlčujte svého vnitřního šermíře, který vás během komunikací chrání před energiemi ega. Maunu ve společnosti lze praktikovat jen symbolicky, například na jeden den a to raději jen v ášramu.

*„Je dobré čekat v mlčení na Boží pomoc.
Ten, kdo sedí sám a mlčí bude povznesen sám nad sebe.“*

Prorok Jeremiáš

Cvičit Jógu v denním životě

Důležitým předpokladem rozvoje skrytých duchovních sil ve zdraví a dlouhověkosti, je pravidelné každodenní cvičení vybraných jógových ásan, pranajámy a krijí. Zažňte lenost a únavu a zacvičte si naši osmistupňovou zázračnou Jógu v denním životě, jež zaručeně vede až k Nejvyššímu Cíli, k mokše, Osvícení, čili Sjednocení s Bohem, Božským Já, jak se tento nejvyšší cíl lidského zrození nazývá. Naše Jóga v denním životě autora Višvaguru Paramhanse Svámího Mahášvaránandy je tradiční indické cvičení prověřené věčností. Tím se velice odlišuje od všelijakých povrchních, jen fyzických cvičení, která jsou velmi populární v této kalijuze v západní společnosti. Proto vám vřele doporučuji jógu, ale opravdu jen tu podle vědeckého, mystického a mistrovského Systému Jóga v denním životě v dnešní záplavě všelijakých „jóg“, které jsou jen na bázi strečinku či aerobiku, vřele doporučuji si zacvičit.

„V čisté krajině, ať si zbuduje své pevné místo k sezení, ani příliš vysoké, ani příliš nízké, rozprostře na něm trávu kuša, kterou pokryje měkkým plátnem či jelení kůží. A zde - poté, co usedne zcela ovládaje mysl a své smysly - ať se koncentruje na To Jedno nejvyšší, a tak ať navozuje vnitřní spojení za účelem úplné očisty svého Ducha. Hlavu, tělo a krk ať udržuje vzpřímeně, neochvějně pevný upíraje svůj pohled ke špičce svého nosu a nerozhlížeje se na všechny strany kolem. Vnitřně zklidněn a beze strachu,

setrvává ve své zaslíbenosti Čistotě, ať (takový yogín) s ovládnutou myslí upřenou na Mne ukázněně usedne, Mnou zcela prostoupen.“

Bhagavadgíta 6. 11-14

Modlitba

Svámíjí říká, že modlitba je osobní konzultace u Boha, u Božského Já. Modlitba je dialog s Bohem, s vyšším Já. Vždy když máte strach, cítíte se osamělí, dezorientovaní, nebo negativní, ihned zasedněte, opakujte svůj mantra, modlete se ke svému vyššímu Já, jež je Bohem. Dočkáte se úlevy od svých starostí a problémů a zázračného vysvětlení a rozpuštění vašich vnitřních stavů a pochodů, a pokoje od všech dezinformací které na vás uvalil tento svět na bázi kutsangu. Vnitřní modlitba srdce, čili mantra džapa se musí stát vaší duchovní žízní a životní potřebou. Proto zasedněte a opakujte si odevzdaně s pokorou jméno Boží. Modlitba vás posvěcuje a činí váš život snesitelným, smysluplným, pozitivním a úspěšným. Vždy když jdu spát si odříkám - světe div se - několik křesťanských modliteb, které mne kdysi v dětství naučila má maminka jako „Otčenáš“, „Anděle Boží strážce můj“ a „Andělíčku můj strážníčku“. Jsem si vědom toho, že bych se měl více modlit, neboť kdo jiný by se měl modlit, když ne poustevník. Na požádání se modlím za druhé lidi, nebo se pomodlím když k tomu dostanu vyšší vnitřní pokyn. Modlím se vírou, že to druhým pomáhá. Neočekávejte však žádné zázraky. Skutečné zázraky se dějí ve skrytosti. Takže se musíme všichni naučit více se modlit, mantra džapovat či jen prostě nehybně sedět v meditační pozici a rozjímat či dokonce meditovat.

„Požehnaný je ten, kdo se denně modlí, medituje a opakuje si mantra. Všechno se v dobré obrátí, usiluje-li člověk o poznání, má-li pevnou víru v Boha a je-li mu dopřána gurudévova milost (guru - krpá). Nechte v sobě stále znít Boží jméno a Bůh se stane stálým průvodcem vašeho života. Kdo v sobě cítí Boha, ten žije v radosti, necítí se nikdy smutný a opuštěný.“

Paramhans Svámí Mahéšvaránanda
Skryté síly v člověku

Meditace

Po své třicetileté meditaci pořád nevím jak se ve skutečnosti správně medituje. Nejsem teoretik, ale praktik. Já razím myšlenku, že stačí jít jen do ticha a samoty svého pokoje, jeskyně, poustevny, či na vrchol hory a opakovat si svoji mantru, pak se ono Božské samo od sebe zjevuje a vyšší Božské Já, čili vnitřní Mistr přichází ke mně. Nejsem tedy vůbec teoretik meditačních technik, a proto nikoho toto umění neučím osobně. Jsem si vědom toho, že si na to v podstatě musí přijít každý sám intuitivně, v souladu se svým duchovním vývojem. Já tedy jen sedím a rozjímám o tom čím mne Někdo v Tichu za myslí inspiruje. Je to nevysychající pramen Poznání a té nejhlubší možné Moudrosti. Tehdy ke mně od Vyššího Já přicházejí velice krásné a vznešené duchovní myšlenky i rady pro docela obyčejný praktický každodenní život. Já si vše zapisuji a dokonce píši podle tohoto poznání i tuto svou knihu. Vnitřní Mistr mi umí poradit v každé situaci v níž se na své duchovní cestě ocitám, a to velice moudrým a humorným způsobem. Jedná se o z knih nevyčtenou mystickou nauku a tu mohu předávat dál druhým lidem. Meditace razí cestu vyššímu smyslu života, Božskému životu v Božím zasvěcení. Nic není pro náš život hodnotnější a důležitější než meditace. Správná meditace není nějaké fantazírování. Nejlepší je když se na nic nesoustředíte, na nic nemyslíte, jen spočínáte ve vědomí vlastního Já v Tichu za myslí, úplně se uvolníte, a opakuje si svoji mantru, čili jméno Boží. Všichni moudří lidé, světci, jogíni, mniši a prostí lidé všech časů, kultur a náboženství jsou vyobrazováni ve vznešené meditační pozici - my se musíme od nich toto tajemství učit a stále za všech okolností jen sedět, rozjímát, meditovat a kontempletovat. Smysl a cíl lidského zrození a štěstí zde na Zemi není v ničem ve vnějším světě, v ženě, bohatství, úspěchu ve světě, ale jen ve svém vlastním nitru - tam je třeba hledat a dokopat se k pokladu svého srdce, vyššímu Já, čili Osvícení, zažití a Realizaci Boha. Pořád o meditaci nemohu v podstatě nic říct. Myslím, že postačí jen nehybné sezení. Meditace je každopádně to nejlepší co můžete v životě dělat. Vnitřně naplňuje vyšším smyslem a přibližuje nás k Osvícení a Osvobození. Můj Mistr říká, že meditace bez

mantry je jako tělo bez duše, proto si nezapomeňte opakovat při meditaci stále svoji mantru.

„Abys poznal Brahmán, musíš nabyt víru ve slova písem a ve svého guru. Buď Brahmán oddán. Ustavičně o něm medituj. Ani činností, ani potomstvím, ani bohatstvím, ale oddaností k Němu a nepřipoutaností ke světu dosahuje člověk nesmrtnosti. Nejvyšší nebe září v lotosu tvého srdce. Tam vstupují ti, kteří o to usilují. Pochopili podstatu svátých písem a vzdávají se světa. Odeber se do samoty. Posad' se na čisté místo a zaujmi vzpřímené držení těla s hlavou a krkem v jedné přímce. Ke světu buď lhostejný. Měj pod kontrolou smyslové orgány. Oddaně se pokloň svému guruovi. Potom vejdi do lotosu srdce a tam medituj o Brahmán - čistém a blaženém.“

Upaṇiṣady

Vesmírný smích

Vesmírný smích je požehnaný dar jasnozření v samotě u nohou Božích. Spatříte humornou stránku našeho mezilidského soužití, zejména vampýrismu ega, které vás tolik trápí. Tento vnitřní Vesmírný smích je mým velkým tajemstvím a darem dévů či od vnitřního Přítele. Více se o tom rozepisovat nebudu. Jděte do samoty na horách a vizte to sami. Budete se smát až se budete za břicho popadat svým trápením, utrpením a vnitřním problémům, neboť užijete a pochopíte humornou stránku mezilidského soužití, naší poutě věčností. V samotě moc ega mizí a rodí se schopnost milovat. Budete mít rádi i své nepřátele, odpůrce a nepřátele, aniž byste se jim poddávali. Tím získáte odolnost a vnitřní sílu. Taková je služba dévů, čili andělů, kteří v nejhlubším osamění přicházejí k opravdu zkroušenému lidskému srdci.

„Chtít organizovat mystiky je stejným pokusem jako bychom se snažili svázat písek do otýpky.“

Květoslav Minařík
Kéčara.

Mantra

Praxe mantry čili mantra jóga je esence jógové modlitby. Je to neustálé opakování Božího jména se zbožností, pokorou a úctou, například jména Ježíšova, Buddhova nebo našich hinduistických avatárů Maháprabhudžího a Dévpuridžího, kteří jsou uznáni jako plně Osvícené svaté osobnosti již od svého narození. Nic není důležitějšího - současně s ostatní jógovou sádhanou - než opakování své osobní guru mantry, obdržené od skutečného Mistra, jako byl Svámí Šivánanda z Rišikéše, Sai Baba a další. Tuto posloupnost indických Mistrů jógy, guruů, završuje v 21. století mnich Paramhans Svámí Mahéšvaránanda, který je Višvaguru, Mistr a Pán Vesmíru. Opravdu si zajděte na seminář jógy vedený Jeho Svatostí Mahéšvaránandou a požádejte ho o iniciaci čili zasvěcení do mantry. Rozhodně tohoto důležitého životního rozhodnutí nebudete nikdy litovat. Všichni svatí doporučují neustálé opakování Božího jména jako jisté cesty k Bohu, ke spáse, Osvobození, Osvícení čili k mókše. Já sám jsem na Cestě mantra jógy od roku 1995 a zjistil jsem, že je to již má nejoblíbenější a nejdůležitější sádhana. Praxí mantry můžete získat různé tajemné zvláštní schopnosti a síly a přiblížit se k Bohu, svému vysvoboditeli, Vesmírnému průvodci a Ochránci. Proto byste měli s mantrou co nejdříve začít. Opakování mantry je tedy druhou věcí, hned po vegetariánství, kterou bych vás chtěl naučit. Mantra může mít nadpřirozenou moc. Pouhé opakování mantry může způsobit zázrak. Taková je moc Božího jména. Proto nic není důležitějšího než mantra. Mantru s Božím jménem uděluje seberealizovaný Mistr svým žákům, pokud však Mistra nemáte musíte si vystačit s mantru z jógové literatury, například z velmi kvalitního a odborného spisu Šrí Svámího Šivánandy *Mantra jóga*. Tam je vhodných manter celá řada, tak si nějakou vyberete a začnete s jejím praktikováním. Samozřejmě nejlepší je získat mantru přímo od fyzického Mistra spolu s jeho požehnáním. Opakování mantry mi dává opravdu velmi hluboký vnitřní smysl. Myslím, že jsem zde na Zemi abych opakoval Boží jméno. Alespoň něco mohu dělat pro Boha. Alespoň něčím ho mohu těšit. Přitom chovám v srdci naději, že i Bůh najde zalíbení ve mně. Kéž by všichni lidé

začali opakovat mantru! Hned by byl všude mír. „Mantra je poklad všech pokladů“, říká Svámí Mahéšvaránanda, který ve svém učení klade na praxi mantry velký důraz. Pouhým opakováním mantry lze realizovat Boha již v tomto životě a dosáhnout mókšu. Mantra obsahuje Boží jméno, respektive jméno některého Božího avatára. To Boží jméno v mantře je velmi důležitá esence, není to jen nějaká bezduchá autosugestivní psychologická metoda. Boží jméno v mantře totiž odpuzuje negativní energie, jako jsou démoni, asuři a rákšasové. Oni Boží jméno nesnášejí. Oni chtějí raději maso. Proto, chce-li někdo realizovat Boha, měl by mantru opakovat ve dne v noci. To přitahuje Boží požehnání. Boží jméno je silná zbraň proti každému hříchu. Jděte proto do samoty a ticha, usedněte a opakujte svoji mantru. Mantra je zbraň proti nemocem, neboť léčí jak toto fyzické tělo, tak i za ním existující tělo astrální. V Indii je zázračné léčení mantrou dobře známo. Opakování mantry se musí stát každodenním zvykem. Opakování mantry se stane životní potřebou. Bude to přímo žízeň po mantře. Nenechte se zastavit překážkami, které na vaši Cestě jógy vyvstanou. Vyberte si Mistra v jehož blízkosti mizí všechny pochybnosti. Mistr to musí být Seberealizovaný - Osvícený, takoví Mistři jsou ale v této dnešní kalijuze velmi vzácní. Osud mi dopřál takového světce rozpoznat a objevit. Je jím Višvaguru Paramhans Svámí Mahéšvaránandu z Indie. Až poznáte celou jeho duchovní linii - parampara: Alakhpurídží, Dévpurídží, Maháprabhudží, Mádhavánanda a Mahéšvaránanda, bude ukončeno vaše světské bloudění i duchovní hledání. Pak vděčně přisednete ke Svámíjího nohám, přijmete od něj mantru a stanete se jeho žákem.

*„Cvičení s málou osvobozuje od karem. Kdo cvičí s malou může očekávat
brzké Osvícení.
Není-li mu osvobození souzeno v tomto životě, narodí se znovu ve šťastné
duchovní rodině
aby mohl rychle pokračovat na duchovní cestě. Bude žít v dostatku a úctě
a to jsou plody mály,
proto neustále cvič s málou.“*

Paramhans Svámí Madhávánanda

Lílá Amrit. Život božského Mistra Šrí Maháprabhudžího

Být dobrý bojovník

Již don Juan říkal, že nejúčinnější způsob života je žít jako bojovník. K tomu bych dodal, že být dobrý bojovník vůbec neznamená, že bychom měli být mistři jakéhokoli bojového umění. Neboť jsem poznal, že nejsem z kasty kšátrijs, tedy. bojovníků, nýbrž duchovní bytost, jogín. Ani vám dnes nedoporučuji abyste se na duchovní cestě zabývali fyzickými bojovými uměními. Přesto uctívám i mistry boje, z nichž jedním z největších byl japonský světec 20. století Morihei Uešiba, legendární zakladatel aikida. Jeho fotografii mám dokonce na svém oltáři mezi ostatními světsi, na znamení úcty a s prosbou o jeho vnitřní přízeň aikida. Opravdu nejdůležitější v životě a na duchovní cestě je být Dobrý Bojovník, tak jsem to alespoň pochopil a realizoval já. Bojovníkem se snáze stanete, když podstoupíte zkoušku dlouhodobé samoty v meditační jeskyni na horách. Tak extrémně zmoudříte, neboť poznáte z vlastní zkušenosti skryté vnitřní síly a energie, které hýbou našimi osudy. Já bojovník rozhodně jsem jak lze vytušit z poněkud složité filozofie a mystiky mne jakožto mnicha jógy a poustevníka. V dnešní době se bojovníkem můžete stát například tím, že se zřeknete masa, drog, alkoholu, čokolád, sexu, nevhodné společnosti a budete zachovávat mlčení a osamění. Též velká dobročinnost a štedrost ve prospěch trpících bližních pomáhá se stát bojovníkem světla. K tomu musíte překonat lenost a stůj co stůj se přinutit k dodržování kázně při cvičení své každodenní jógové sádhy. Proto říkám, že jsem bojovník. Dá se říct, že ve vnitřním bojovém umění jógy mám černý pás. Ale to pochopí jen ten, kdo se mnou přijde do styku. Tak jako Šrí Dévpuridží, můj oblíbený svatý Mistr Indie, ani já nejsem pro tvrdost jednání s démony příliš populární. Ježíše taky všichni zlí nesnášeli, až ho ukřižovali. Tomu jsem se já však vyhnul neboť jsem odešel z lidské společnosti do lesa jen na poustevnu. Tam jsem vyvrál v bojovníka Boží Lásky.

„Medituj, opakuj si svou mantru a tvé přání se naplní.“

Paramhans Svámí Mahéšvaránanda

Vesmírné Milosrdenství

Často mi vstupují do očí slzy soucitu. Z toho pramení mé milosrdenství. Odpouštím druhým lidem nesčetné křivdy, útisk, pronásledování a nenávisť jichž jsem byl ve svém dřívějším životě často terčem. Opravdu odpouštím svým nepřátelům, ale aniž bych jim odpustil. Odpustit totiž neznamená totiž poskytnout negativním lidem příležitost aby znovu zaťali své drápy do vašeho laskavého srdce a citlivé duše. Musíte se proto umět svých negativních bližních zcela zříci, neboť ty největší překážky a nebezpečí na vaší duchovní cestě plynou ze zlé, zkažené, nelidské, neduchovní společnosti. Poznal jsem, že pokud se takových lidí nevzdáte, musíte bohužel dál po celý život po křesťansku něčím trpět, aniž byste věděli čím, a to jsem již odmítal učinit. Proto vyhledávám samotu a jsem nezávislý. Nejsem jako Ježíš, jsem hinduista a jogín, proto neodpouštím druhým lidem jejich karmy a přece jim odpouštím vnitřním způsobem. Tím se po všech mých životních útrapách a zkušenostech s negativitou má takto vytříbená životní filozofie poněkud odlišuje od toho co do vás programují a snaží se do vás za účelem vašeho násilného pokoření vložit někteří křesťanští duchovní činitelé, kteří vás učí, že je vaší povinností každému odpustit. Já však nejsem takto křesťansky filozoficky založený. Mým ideálem řešení takových mezilidských zlých zkušeností a situací je sám kníže vojska nebeského svatý Archanděl Michael, který se se Satanem a zlými duchy taky vůbec nemazlí. Tak i já umím být nekompromisní a tvrdý pokud jde o Boží Princip, o Pravdu a o to aby se Láska prosadila a zvítězila nad lží a temnou nenávisť. Klidně na negativní lidi dokonce zvednu hlas a zakřičím, abych zvítězil! Vesmírné Milosrdenství je tedy důležitým duchovním atributem a princip Boží Lásky. Proto odpouštějte druhým lidem jejich provinění, chyby, negativitu, nelásku a zlobu avšak moudře v indickém duchovním pojetí bez zapomínání. Takovým lidem je opravdu lepší se úplně vyhnout abyste nenesli ty zlé karmy, které jsou přítomny v každé v lidské společnosti na bázi kutsangu.

„Opakuj neustále svou mantru (Boží Jméno), je to tvůj nejvzácnější poklad.“

Paramhans Svámí Mahéšvaránanda
Patañďžalího Jógasútry

Cesta beze jména

Na duchovní cestě raději nezanecháváme stopy. Přesto většina velkých Mistrů a světců našťestí pro nás nesmazatelné stopy v myslích a srdcích věřících zanechali. Tak to cítím i já. Velký čínský mystik Lao-c', zakladatel taoismu zanechal okřídlenou větu: „Tao je věčné a zůstává beze jména.“ To je chápáno tak, že mám odejít do anonymního ústraní, což je odvěký ideál všech skrytých mudrců, nejen v Himálajích, ale všude na světě, tedy nás poustevníků, kteří neusilujeme o věhlas svého jména ani o pozice ve společnosti, na rozdíl od profánních politiků a světské populace. Opravdu chtějте být se svou duchovní cestou skrytí. Z tohoto důvodu nemám žádného žáka ani studenta jógy, protože jsem dosud nedokončil svoji Cestu k Osvícení, navíc po předchozích opravdu zlých a negativních zkušenostech nemám již ani v podstatě žádného důvěrného přítele, s výjimkou jógových přátelství na principu bhaktijógy, se zvlášť oddanými a pokornými žáky Paramhanse Svámího Mahéšvaránandy, našeho Mistra. O ostatní přátele a kamarády z dětství a mládí nejevím již většinou žádný zájem, aniž bych věděl čím to je. Všichni odešli a zmizeli, kam já již nepatřím a ani oni o mne nejeví valný zájem. Opravdu již nemám skoro žádná přátelství ani kamarádství. Považuji to za zbytečnou ztrátu duchovní energie již nepatřičným směrem a způsobem. To se však netýká mých nejbližších sanjásinů - mnichů a bhaktijoginů, kteří jsou se mnou na stejné duchovní cestě. Opravdu se naučte odevzdávat a opouštět již nežádoucí svazky se světem v podobě všelijakých překonaných povrchních přátelství, lásek a zejména kutsangu, neduchovní společnosti. Pokud opravdu duchovně rostete a zrajete, tyto svazky samy od sebe někam mizí a oddělují se a odpadají od vás, zůstávají jen ti skutečně hodnotní přátelé v podobě satsangu a bhakti, oddanosti k Bohu. Takže mým heslem

je cesta beze jména. Přesto podepisuji svým jménem například různé své články a publikace takže mé jméno tu zcela jistě zůstane na dlouhý čas archivováno v různých archivech a knihovnách, což dělám opravdu rád, neboť si myslím, že na odborné úrovni tu smí po mně něco zůstat jako prašád pro druhé a pro budoucí pokolení. Rovněž Lao-c' zakladatel Cesty Tao po sobě zanechal spis o své duchovní nauce. Ze stejného důvodu i já píši rozličné filozofické a mystické myšlenky na papír, nebo i jen na internet, což považuji za důležitou službu pro druhé. Taková je tedy cesta beze jména věčného Tao v 21. století. Rovněž můj Mistr Višvaguru Paramhans Svámí Mahéšvaránanda není jistě zcela beze jména. Je totiž celebritou doslova mezinárodní celoplanetární úrovně a ve zdech kolosálního ášramu v džadanské poušti v Indii, který nese jeho jméno, zůstane jméno tohoto mudrce zachováno prakticky na věky. A tak to cítím i já, že tu mé duchovní jméno může zůstat u všech mých pozitivních a láskyplných činů v České republice, čímž se samozřejmě odlišuji od všech zcela anonymních poustevníků. Nejsem tedy poustevníkem v té doslova nejskrytější podobě, neboť stále na rozdíl, od nich cítím, že tu něco pozitivního pro druhé mohu a mám vykonat a zanechat.

*„Vítr vane, kam chce, a slyšíš jeho hlas,
ale nevíš odkud přichází a kam jde.
Tak je to s každým, kdo se narodil z Ducha.“*

Jan 3,8

Služba

Podobně jako u „lásky“ i ve věci služby panuje na světě velké nepochopení. Všichni se domnívají, že je jejich povinností převzít za někoho zodpovědnost a sloužit mu. To je však velký omyl. Nejcennější je přece jen služba Bohu v ústraní poustevny či mnišské cely, nebo ještě lépe fyzická služba přímo Mistrovi, satguruovi. Mnoho jsem touto věcí trpěl, než jsem to celé prožřel, neboť hlasy světa mne dlouho ovládaly a nabádaly mě, že se mám oženit,

převzít po rodičích firmu, sloužit rodině až jsem se od nich ze zoufalství osvobodil a odešel jsem za nemalého utrpení do hor. Tam jsem při meditaci však velice zmoudřel. Mnoho lidí si myslí, že se službou osvobodí, nevím od koho nebo od čeho, neboť služba je jistá podoba vnitřní závislosti na energiích druhých lidí, proto jim ve skutečnosti sloužíte. Nevím co komu chcete ve skutečnosti dát kromě uspokojování psychoenergetické závislosti. To je ovšem jistá podoba vnitřního otročení. Nejdůležitější je opravdu jen služba Mistrovi. Na nižší typ služby ve společnosti je nejlepší hned zavčas zanevřít, tedy pokud jste poustevníci a toužíte po Poznání a Osvobození více než po něčí fyzické, například sexuálně motivované společnosti. Toto platí však jen pokud jste mnichové, svámíjové, nikoli běžní hospodáři. Ti by se mohli zbláznit kdyby nesloužili ženě, dětem, vlasti, politice ap. Pokud mi není dáno sloužit jako poustevník fyzický mistrovým lotosovým nohám, tak bohužel odcházím do lesní a horské samoty. Slovo „služba“ z výše uvedených důvodů nesnáším, neboť mi v minulosti přineslo nejvíce problémů a utrpení. A podobnými někým vkládanými softvérovými programy uloženými například již v dětství a mládí do vašeho podvědomí se celý život nevědomě řídíte až jste z toho zcela nesvobodní, nebo „oni“ z tohoto připoutání žijí. Ale vy nesnášíte samotu proto otročíte pod záminkou služby ve společnosti, není to snad pravda?. Nevím vůbec proč byste měli něco dělat. Rozhodně vážení poustevníci neopouštějte předčasně osamění své cely. Kdo toto cvičení nedokáže v samotě vydržet, vydává se zpět do světa iluze, do lidské společnosti, jsa ještě sám nevyzrálý a nehotový pod záminkou služby, někomu například náboženství. To je problém mnoha kněží. A o tom je celý tento neupřímný svět. Tato slova čtete stále dokolečka dokud z toho neprocitnete a nezmodříte. Na vysvětlenou: nemám nic proti tomu že někomu sloužíte, ale buďte při tom k sobě upřímní. Ve skutečnosti oni slouží vám, že vám dovolí abyste jim sloužili. Je to symbióza a určitě na své úrovni velice prospěšná a důležitá. Neměli byste s ní asi předčasně přestat pokud nejste většího duchovního stáří abyste beze stop zmizeli v horách. Tato vnitřní upřímnost vás jednoho dne osvobodí.

*„Ztotožňujete se se svou manželkou, se svými dětmi, se svým domem.
Je to ztotožňování čili připoutanost, která má za následek otroctví, bídu
a utrpení... Připoutanost je kořenem veškerého zla.“*

Šrí Svámí Šivánanda

Soucit

O soucitu vám nemám příliš mnoho co psát, neboť mám Lásku, ne však příliš soucit vědouce že ve Vesmíru je vše spravedlivé pro naše pozdější dobro, abychom šli jenom za Bohem. Přesto nějaký soucit mám. Vstupují mi totiž někdy do očí slzy, když vidím něčí pokorně nesené utrpení a bývám dojatý i z jiných příčin na duchovní cestě k Bohu. Nezaměňujte však soucit za jakýsi pocit vlastní povýšenosti nad trpícími. To je velmi často duchovní pycha. Přesto věřím tibetskému dalajlámovi a ostatním buddhistům jejich Buddhův soucit se světem a jeho obyvateli. Já se však jako nedualitní jogín soucitem příliš nezaobírám, aniž bych věděl proč. Jak jsem řekl, s nikým z neznámých příčin příliš soucitu nemám, mám jenom Lásku, což je domnívám se vyšší cit Boží spravedlnosti naplněný až po okraj lotosu mého srdce. Věřím v Lásku soucitnou a milosrdnou – tak jako byl Ježíš milosrdný, soucitící a milující. Ve skutečnosti mám doopravdy soucit s každým. Zde je například jeden skutečný příběh:

Potkal jsem, jednoho oddaného satanistu, kterého jsem měl možnost blíže poznat už dříve. Dnes je to velmi pokorný člověk. Skončil v bezdomoví na ulici. Seděl u lavičky, popíjel z kelímku kafe, u nohou dva igelitové pytle s oblečením, byl čistotný. Hleděl jsem na něho a minul jsem ho. Když tu se mne zmocnil soucit s ním. Obrátil jsem se zpět a onomu satanistovi jsem věnoval dvě stě korun se slovy, že je to na vegetariánské jídlo. Beze slov peníze přijal a já jsem od něj odešel se soucitem v srdci. Neodsuzuji ani satanisty pokud již opustili temnou cestu zlého a usilují o to být v rámci možností dobří. Musíte to umět správně rozlišit. Vesmírné Milosrdenství. Myslím že Bůh má soucit s každým. „Říkám vám, že právě tak bude v nebi větší radost nad jedním hříšníkem, který činí pokání, než nad devadesáti

devíti spravedlivými, kteří pokání nepotřebují.“ (Evangelium sv. Lukáše 15, 7).

„Nejlepší a nejúčinnější technika k dosažení mókši je opakování mantry.“

Paramhans Svámí Mahéšvaránanda

Poselství svatého obrazu

Usedněte před zarámovanou fotografii Višvaguru Paramhanse Svámího Mahéšvaránandy a utište se. Ponořte se do ticha v pozadí svých myšlenek. Mistr k vám bude promlouvat formou výrazných vnuknutí a duchovních myšlenek. Zvolte si takového světce k uctívání, ke kterému cítíte lásku, úctu a oddanost, například i Ježíše, Buddhu ap. Já se tímto vnitřním kanálem již dlouho dozvídám všechny důležité a velmi cenné informace o své každodenní cestě k Bohu. A nejen to. Dostávám i obyčejné ryze praktické rady pro svůj život. Můj vnitřní Mistr ví o nás doslova vše a je všudypřítomný. Tiché a klidné místo poustevny nebo alespoň uzavřený pokoj je pro koncentraci na Něj nejlepší. Pomůže například rozdělat oheň, nebo zapálit kalíšek svíčky na oltáři, či zapálit vonnou tyčinku. Nepodceňujte toto mé sdělení. Usedněte před oltář a meditujte. Jak jinak se chcete dozvědět správné řešení svízelných a složitých situací na své duchovní cestě, pokud nemeditujete, nekontemplujete a nerozjímáte.

„Pravdu nenajdete zdaleka tak ve slovech a výkladech, jako ve skutečích a zkušenosti. Dejme se tedy s důvěrou a vytrvalostí (a budete jich potřebovat pořádnou zásobu!) do díla a brzy zakusíte odpověď na své otázky. Zakusíte rovněž nechuť odpovídat na dotazy jiných lidí, dokonce i na ty zdánlivě praktické. Všechny tyhle otázky vlastně říkají: „Ukaž mi.“ A jedinou poctivou odpovědí na ně je: „Otevři oči a viz sám.“ Byl bych raději, kdybyste se mnou vystoupili na vrchol hory a zažili východ slunce, než abych se pouštěl do plamenných výkladů o tom, jaké to je, když se z vrcholku hory díváte jak slunce vychází. „Pojďte a vizte“, pravil Ježíš dvěma učedníkům na jejich dotazy. Jak moudré!“

Anthony de Mello
Sádhana

Ticho

Ticho je nepřítomnost slov, v přesnějším smyslu slova však nepřítomnost myšlenek. Opravdu utište svou mysl, pohledem na fotografii svého Mistra na oltáři, nebo se koncentrujte například na plamen svíčky. Já sám jsem takto našel napojení na NadJá, vyšší Já, čili Božské Já svého Mistra Višvaguru Paramhanse Svámího Mahéšvaránandy, nikoli ale jak se přesvědčuji na této fyzické úrovni, ale na nirguně, v neprojevené vesmírné podobě. Všudypřítomný Mistr promlouvá v našem vědomí svými spásnými myšlenkami a láskyplnými osvícenými vnuknutími. Takhle mne v Tichu za myšlenkami informuje o všem důležitém pro mou duchovní cestu. Soustřeďte se na Mistra obličej na oltáři. Jistě vás po čase začne navštěvovat a vyučovat tajnému neduálnímu jógovému umění z pohledu svého Vesmírného vědomí a Vesmírného poznání. Ticho a samota jsou při tomto hledání vnitřního Mistra a Boha nanejvýš důležité. Proto po splnění svých povinností ve vztahu ke světu se pokud možno stáhněte se svými myšlenkami do samoty, jak učí mimo jiné i *Bhagavadgíta* a její tradiční jóga. Má poustevna je momentálně nikoli v lese, ale jen v obyčejném pokoji mého ášramu, za zavřenými dveřmi klauzury, které otevírá jen má maminka. Nejsem tedy v současnosti na pravé poustevně, ale chystám se do

lesa vši silou své duše opět jednoho dne v pozdějším životě po splnění své dharmy k mamince. K dosažení vnitřního Ticha je samozřejmě důležité mlčení, mauna. Pak jistě zaslechnete šepot vesmírného vnitřního Slova všech skutečných mystiků.

„A neshánějte se, co budete jíst a co pít a netrapte se tím. Po tom všem se shánějí lidé tohoto světa. Váš Otec přece ví, že to potřebujete. Vy však hledejte jeho království a to ostatní vám bude přidáno.“

Ježíš

Vairágja - odpoutanost

Co je vairágja? Je to dobrovolná odpoutanost, od všech osob jakkoli milovaných, například od své ženy, rodinných příslušníků, přátel, spolubližních. Nestačí to učinit jen vnitřně jak učí nedokonale někteří mystikové. Musí to být učiněno pokud možno i fyzickým způsobem – je třeba odejít z domova na poustevnu do hor, do lesů, či alespoň do kláštera, nebo ášramu. Zpočátku ale stačí praktikovat poustevnictví klidně i za zavřenými dveřmi vašeho pokoje a přitom stále meditovat s mantrou a rozjímat o vyšším smyslu své pozemské existence. Není to doslova poustevnictví v duchu katolické věrouky. Z křesťanského pohledu nemusím být vůbec vnímán jako typický „poustevník“, i když z vyššího pohledu přesto poustevník ve skutečnosti jistě jsem. Jsem vairágy, jogín a poustevník v duchu indické nedualitní jógové filozofie. Život na poustevně znamená naprosté utišení myšlenek vlastního „já“ a naslouchání v nastálém Tichu Vyššímu Já, Božskému Já, Bohu. Nejdůležitější poznání je átmagyan, poznání své duše - átmá - jako součásti Vesmírné duše, čili Boha - paramátmá. Vairágja - samota je tedy důležitým předpokladem jógy. Nenechte se oklamat připoutaností ke svým bližním. Musíte je opravdu umět všechny opustit nejdříve fyzicky, a potom i vnitřně, dříve než přijde smrt, pokud kráčíte cestou džňánajógy. Proto i Pán Ježíš říká, že musíte opustit své rodiče, ženu, příbuzné, bratry a sestry a „mít je (dokonce) v nenávisti“ pokud

chcete jít za Ním Jediným. Ale opatrně s tím odpoutáváním. Všichni zlí démoni vám budou jistě připomínat vaše závazky a zodpovědnost plynoucí z připoutání k matce, ženě ap. a tím svedou mnohé zpět do iluze a pekla na zemi. Svým bližním v rozporu s tím co říká veřejné mínění nejlépe posloužíte, když se od nich osvobodíte a tiše se půjdete za Bohem. Kdo nejde za Bohem jako za jediným svým cílem mne není hodem, praví Pán. Musíte zlomit jednou pro-vždy nebezpečnou klatbu světského života. Musíte zlomit a rozpustit všechna vnitřní pouta plynoucí z živočišné říše. Toto realizovat považuji za nejdůležitější ve vašem životě. Vy kteří chcete duchovní zkušenost, pojd'te tedy za Bohem. Navzdory všemu k vám doléhajícímu utrpení nepřerušujte osamění. Kdo to nedokáže vydává se alespoň cestou karmajógy, službě dualitě, jak jinak než ze „soucitu“. Neočekávejte ve vaší vlastní duševní krizi plynoucí z osamění a přerušení dodávky cizích energií, lidskou společnost a pomoc od lidí. Dejte si pozor na různá falešná přátelství a povrchní kamarádství. Zřídka kdy najdete věrného upřímného přítele, který vás bude schopen následovat do výšin Ducha na cestě k Bohu. Mistři radí nikdy nepřijímat přítele příliš důvěrně pokud jste ho předtím po dlouhou dobu dobře nevyzkoušeli. Nás zajímá především vztah s naším vnitřním i fyzickým Mistrem, neboť ten nás osvobozuje. Dejte si dobrý pozor i na všelijaké duchovní společnosti, neboť i ty se mohou stát překážkou na vaší cestě k Bohu. Proto zkušení mystikové a mudrcové opouštěli dokonce i kláštery a odcházeli do lesa do samoty poustevny, kde dosahovali stavu skutečné svatosti. Skutečná jóga byla, je a vždy bude osamělou záležitostí, neboť jen málokoho - přes četná klamná zdání - zajímá vyšší stav vědomí vaší osobnosti a konečné Osvobození. Přečtěte si co o tomto osamění říká *Bhagavadgíta*, bible jógy. Určitě se nenechte domestikovat touto světskou konzumní společností, například pod záminkou něčí již zesvětštělé služby!

„Tento prožitek zcela změnil můj život. Jakmile jsem opět nabyl normálního vědomí, věděl jsem, že můj život s prací v Ramanaášramu skončil.

Věděl jsem, že od nynějška budu žít mimo ášram a většinu času strávím v meditaci. Bylo pravidlem, že jen ti, kdo pracovali pro ášram, v něm mohli stále žít. Ti, kdo chtějí strávit čas v meditaci, museli žít někde jinde. Věděl jsem, že musím opustit ášram a starat se sám o sebe, ale myšlenka, že ztrácím své pravidelné jídlo mne nikdy netrápila.“

David Godman
Život podle Bhagavana

Jasnozřivost

Jasnozřivost není nějaký výmysl psychotroniky, jasnozřivost je jednou z mnoha siddhi, zázračných schopností, které se mohou vyvinout u pokročilého aspiranta duchovní cesty. Znamená to, že máte lepší kontrolu nad svým vnitřním Vesmírem, jehož kontrola obyčejnému člověku zcela uniká a je mimo jeho možnosti. Zpočátku se u mne vyvinula telepatie v důsledku intenzivní jógové sádhany, zejména mauny, mlčení. Dokázal jsem číst nejen myšlenky lidí, kteří se ocitli v mé blízkosti, ale i na dálku. Ale nikomu neradím aby o tuto schopnost duše usiloval. V podstatě ji získáte když dokážete lépe kontrolovat svou mysl, dřív ne. Mohlo by to být nebezpečné, tak o to neusilujte. Kromě telepatie se vzápětí rozvinula druhá schopnost, síla žehnat. Přišel jsem na to tak, že jednou při obchůzce za almužnou ve Spišské Nové Vsi na Slovensku jsem byl zastaven nějakým invalidním mužem, který mne kritizoval za mé počínání. Tak jsem mu mlčky, jak jsem měl ve zvyku, požehnal a přelil do jeho anaháty svou duchovní energii. Nepochybně zažil zcela nečekaný styk se svým nadvědomím, neboť byl z toho celý bez sebe a zmohl se jen na slova údivu nad tím stavem vědomí: „Jak jste to udělal?“ Já jsem se však jenom usmíval a mlčel a šel dál po své obchůzce za almužnou. Takto jsem žehnal lidem stále a snad proto mne měli v úctě a lásce a vždy mě zaopatřili penězi a vším potřebným pro mou horskou meditaci v jeskyni. Takové byly tedy mé vnitřní síly v době extrémní sádhany, když jsem žil sám na horách. Znal jsem samozřejmě taky myšlenky své vnitřně napojené maminky,

ačkoli nás dělilo fyzicky tři sta kilometrů a opravdu jsem nebyl spokojen s tím, co si o mně a mé duchovní cestě ve skrytu srdce myslí. Proto jsem se jí ze všech sil stranil, abych se vyhnul prokletí její vnitřní čarodějnice. Většina lidí netuší, co všechno v sobě má. Teprve teď, když maminka trpí depresí, si to začíná ke své hrůze uvědomovat. Jasnozřivost, telepatie, či třeba síla požehnání vznikají tedy jako vedlejší produkt sádhany, zejména opravdu dlouhodobé meditace a mauny, mlčení. I dnes když už nepraktikuji tak intenzivně a vzdal jsem se mauny, tyto duchovní dary stále v omezené míře mám. Proto když mne nenáviděl skoro celý Moravský kras, jemuž jsem lezl do jeho zájmových území, jsem tuto negativitu vysílanou telepatickou cestou opravdu těžce vnitřně nesl a o všem jsem věděl. V podstatě jsem byl vždy překvapen jak přesně se plnily události, které jsem dopředu neomylně vycítoval. Domnívám se, že náš Višvagurudží je absolutně jasnozřivý, a ovládá rovněž telepatii, sílu požehnání, jak se mnozí z vás měli možnost osobně přesvědčit. Svámíjího vnitřní energie a aura je nepřehlédnutelná. To od něho jsem se toto umění naučil. A nejen to. Višvagurudží je vševědoucí a všudypřítomný. Má nepochybně i jiné zvláštní schopnosti, vnitřní energie a síly Boží o nichž nemluví. To proto jsme k němu všichni přitahováni jako včely ke své královně. Nyní se i u mne vyvíjí ve skrytosti jasnozřivost o níž si myslím, že je to nezasloužený dar astrálního vědomí. Proto uvažuji s větším nadhledem a jinak, než se ode mne šablonovitě očekává. Opravdu jsem dnes již jiný svámi. To vše z Milosti Višvagurudžího na nirguně. Naučte se i vy sedět o samotě a mlčet. Budou k vám přicházet různé inspirativní myšlenky, avšak až poté co se probrodíte šalbou ega a podvědomí. Tomu říkám Osvícení. Ne, nejsem zatím Osvícený, ale jsem zcela jistě na té cestě k Osvícení. Jasnozřivost je v podstatě náš přirozený stav, zbavený nevědomosti. V případě prožitku Lásky se tato schopnost probouzí. Proto usilujte o to mít oheň Lásky v srdci.

*„Člověk obdařený Duchem je schopen posoudit všecko,
ale sám nemůže být nikým správně posouzen.“*

1 Korintským 2,15

Dobročinnost

Dlouho jsem kráčet po cestách majících srdce, a to mne přivedlo do světa dobročinnosti. Žil jsem službou invalidům i dětem, žebráci se stali mými přáteli, čistil jsem záchody v ášramech, hrál na flétnu u brněnských kostelů, psal básně pro druhé s anubhava, svou mystickou zkušeností. V současnosti pomáhám mnoha duchovním a charitativním společnostem, klášterům, ášramům i neziskovým dobročinným organizacím v České republice a taky Indii, to vše ve jménu Lásky Boha Milosrdného. Nechlubím se svými dary, jenom vás chci pozitivně motivovat, abyste se tak taky dle svých možností zachovali a Bůh, který naslouchá vaším myšlenkám vám to jistě oplatí. Budete mít poklad v nebi (Evangelium sv. Matouše 19,21 a jinde). Za tu radost to stojí! Úplně světsky vykřvácet. Masakr ega!. Víím co učinit s penězi: budu je rozdávat na duchovní cíle, žebrákům a na charitativní projekty.

„Pomýšlel jsem na založení kliniky, jež by pomáhala trpícím masám. Ale můj mistr mě zadržel, neboť se nemohl ubránit pocitu, že by mě tato činnost odvracela od vyšších cílů. Namítal dokonce i tehdy, když jsem zpíval, skládal básně nebo maloval. Radil mi abych se nenechal svádět z cesty a abych praktikoval mlčení. „Hlas ticha je hlasem nejvyšším.“, říkával. Stojí za všemi úrovněmi vědomí a všemi metodami komunikace. Nauč se naslouchat tichu... Jsi na cestě, nezastavuj se na jednom místě a nepřipoutávej se k ničemu. Mlčení ti dá to, co ti svět nikdy dát nemůže.“

Svámí Ráma
Život s himalájskými mistry.

Nezasahování

Nezasahujte do věcí, kterým dobře nerozumíte, nejsouce dosud Osvícenými duchovními Mistry. Já jsem se z těchto důvodů zřekl návštěv svých četných světských přátel, věda že jim nemohu nijak pomoci na cestě pro

niž se rozhodli a k níž se připoutali, nanejvýš jim do jejich světských životů přinášet duchovní energii, což je z vyššího pohledu ale rovněž omyl, nežádoucí a spekulativní. Od toho je satsang. Většina mnichů tuto službu dualitě samozřejmě radostně vykonává, neboť se tak sami uvolňují ze svých zkoušek života. Já jsem se však rozhodl téměř nikoho již nevyhledávat a sloužím anonymně. Zejména vůbec nenavštěvuji ženy, ať jsou v jakékoli fázi, erotické, či později zkoušené a depresivní. Všechno je mi líto, ale každého učí Vesmír zajisté svébytným způsobem a já jsem u tohoto dění v podstatě již zbytečná veličina. Přinést požehnání člověku na vnitřní upozornění v pravé chvíli a pravým způsobem je však velice důležité. Jsem jenom muž samoty, tak mne chápejte a přijímejte. Samozřejmě, že se na mne o radu nebo s prosbou o modlitbu můžete obracet. A já vám ze své zkušenosti rád písemně odpovím a pomodlím se za vás. Nejsem však Bohem uznaný Mistr. Toto zasahování do života druhých je nejčastěji vaše připoutanost. Na své úrovni má takto chápaná služba sice taky svůj význam, ne však u poustevníka neduality. Je lepší starat se sám o sebe jako poustevník a jít za Bohem. V tomto moři světské samsáry utonulo již mnoho mnichů, sanjásinů. Musíte být doopravdy Osvícení, jinak raději nevystupujte ze samoty. Pište radši o svém poznání knihy, jak praví kartuziáni, kažte Boha rukama - tzn. psaním, Ani kartuziáni vůbec nikoho nic nevyučovali - měli to dokonce zakázané, aby šli stále více do svého nitra, k Bohu. Já mám maminku a to mi bohatě stačí. Taky ji nemohu ve skutečnosti ničím pomoci, neboť má svou vlastní karmu a vlastní vnitřní vedení. Takže mé zasahování do tohoto procesu je rovněž nežádoucí. Duchovní energii ji taky neodevzdávám, neboť by byla bez pokory v pozdější fázi ke mně negativní – to už vím. Anahátu již neodevzdávám nikomu, nanejvýš svému Mistrovi, který o tuto pokoru žáka před Mistrem však vůbec nestojí. Jenom navenek dodržuje konvence. Já každopádně nikomu roli mistra hrát nebudu, neočekávám to a nechci. Taková je správně chápaná pravá džňánajóga. Takhle nějak to žil i Lao-c', zakladatel Cesty Tao se svou myšlenkou odchodu beze stop do hor. I náš Dévpuridží to takhle pochopil, když žil jako poustevník na zřícenině ášramu, který sám rozbořil. Tihle všichni za nic na světě nevyhledávali společnost lidí, zejména ne těch světských. Jenom ten, kdo od lidské

společnosti vytrpěl mnoho protivenství a zel, tomuto bodu porozumí a pochopí ho. Vy ostatní jste zrození jako karmajogíni a bhaktijogíni, neboť odmítáte vyjít ze společnosti druhých lidí, to znamená genealogie svých předků, syn - otec - dědeček - pradědeček s povinnou úctou ke svým příbuzným, což je u mnicha již nežádoucí. Pro vás jsou pak psychiatři, nikoli poustevníci se svou zajisté složitou a neuchopitelnou zkušeností.

*„Nelpi na příteli či nepříteli, na synu či příbuzném, na míru či válce.
Pokud míříš do Višnuova království nahlížej všechny věci jako
rovnocenné.“*

Šrí Šankaráčárja

Maminka

Především musím říct, že má maminka je křesťanka, v minulosti odbojná vůči Ježíšovi, protože jsem odešel na duchovní cestu za Ježíšem bez jejího schválení. Dodnes nemedituje, nemodlí se, nestravuje se vegetariánsky, což umocňuje zlé karmické deprese v jejím podvědomí. Je duchovní latentně. Nyní se snaží své deprese zmírňovat návštěvami našeho vesnického kostela a pana faráře na farním úřadě. Z toho mám opravdu radost, neboť to svědčí o pozitivních změnách v jejím podvědomí. V roce 2021, když jsem se přihlásil Paramhansovi Svámímu Mahéšvaránandovi o sannjás díkš, jsem si položil podmínku, že budu dál žít se svou maminkou, což může být vnímáno jako připoutanost, tedy v rozporu s vajrágiou, která se vyžaduje u mnichů. I Svámíjí se ale ve stáří postaral o svou maminku. Ubytoval ji ve svém ášramu. I já jsem se cítil své mamince něčím zavázán za to co pro mne udělala. V době, kdy jsem trvale pobýval na horách za mne totiž prozíravě platila zdravotní a sociální pojištění, na což jsem tehdy neměl vůbec žádné pomyšlení. Jinak by se mi to opravdu zle vymstilo, jak vysvitlo později. Svámíjí s tímto mým dobrovolným svobodným rozhodnutím souhlasil. Proto s ní žiji ve společné domácnosti. Tuto sévu ale vykonávám na principu vajrágie, odpoutanosti od každé druhé osoby,

jak se již vyžaduje u mnicha. Vařím si raději sám, protože maminka není vegetariánka a nedodrží zásady satvického stravování. Jsem šťastný a vyrovnaný, vůbec nic mne nepoutá. Stále chodím na poustevny do lesa a meditovat do jeskyní. Moje maminka vždy byla v naší rodině vtělením indické bohyně Lakšmí, bohyně blahobytu. Bohužel však nadmíru kouří cigarety a má výše zmíněné zlovyky, takže z toho má samozřejmě těžké zdravotní problémy. Ale je křesťanka, tak se snad ze svých depresí s energií od pana faráře nějak dostane. Poslední dobou se mi zdá, že maminka našla vnitřní napojení na Někoho v katolickém nebi. Mohla by to být například svatá Terezie z Lisieux, ke které se sama spontánně pomodlila poté, co jsem jí věnoval na Vánoce knihu o zázracích této svěťice. To je v maminčině životě opravdu významná revoluční změna a duchovní událost, vzhledem k tomu že se stále odmítala se modlit slovy že nemůže, nikoli že by snad nechtěla.

„Milujte pouze Boha. Zřekněte se a vzdejte se všeho z lásky k Bohu.“

Šri Svami Šivananda
Věčné učení

Dědeček

Můj dědeček byl normální, středně zapálený katolík, který se denně - zejména po smrti babičky - modlil k Panně Marii a před spaním četl mariologickou duchovní literaturu. Nikoho by nenapadlo, že tento dědeček může být nebezpečný z hlediska naší vlastní duchovní cesty, v mém případě radikálního obrácení k Ježíši a jeho následování v duchu jeho učení mimo vliv rodiny. Tento dědeček na to šel velmi rafinovaně, v podstatě negativní psychologickou metodou. Mou maminku například již v mém dětství instruoval k tomu, že je nutné mi pořád do nekonečna opakovat pro mou duši nebezpečné sugesce. Například při každé příležitosti se mne, nevím proč, stále dotazoval: „Kdy už budeš normální? Kdy už z toho vyrosteš? Musíš myslet na budoucnost! Podívej, rodiče tě potřebují ve firmě.“

Musíš převzít zodpovědnost za své rodiče.“ Každopádně mě tím vnitřně zraňoval doslova pokaždé, kdy jsme se potkali. Z tohoto důvodu jsem ho přestal navštěvovat. Můj dědeček byl však stále rafinovanější. Začal vůči mě vystřelovat své tzv. „střelné modlitby“, kterými ukládal do mého podvědomí vnuknutí, abych ho navštívil a on mne mohl znovu infikovat, na čemž byl již psychicky závislý. Nevím jak to dopadlo s dědečkem po duchovní stránce, faktem však je, že jsem stál u něho když umíral a do ucha jsem mu šeptal pro změnu já, aby se už jenom modlil Otče náš a od svých příbuzných se již odpoutal. Dědeček tedy škodil svým bližním přehnanou starostlivostí o své potomky, které předtím ale poškodil. Byl to dědečkův začarovaný kruh. Nejvíc uškodil mé mamince, která se proto nekarmicky vdala za karmicky nežádoucího muže z nižší kasty, mého otce. S ním měla tři syny a za velkých, prakticky každodenních hádek v důsledku zkratujících energií, se duševně poškodila. Dnes moje maminka po smrti svého muže proto trpí tím co nazývá depresí. Mí příbuzní však byli na pohled zajisté vzorní katolíci a pravidelní účastníci nedělních bohoslužeb v kostele v Troubsku. Ve skutečnosti byli zcela normální, jak je to rafinované. Tento příběh o dědečkovi je o tom, jak jsou nám a naší duši na cestě za Bohem, nebezpeční naši vlastní pokrevní příbuzní. Můj dědeček si to vůbec nepřipouštěl a nikdy to nepřiznal, zajisté měl jen několik málo malých hříčů, i když jsem mu to vysvětloval, nakolik ho to ovládalo, toto zlo, které vidí jen mystikové a zřeci. Proto Ježíš nabádal, že je třeba na radikální cestě za Ním opustit dokonce i své světské příbuzné, což jsem taky tak vždycky cítil. Můj dědeček byl v podstatě jen takový obyčejný dědeček, ale s propracovanou, negativně zneužitou psychologicko - náboženskou metodou, jíž sám trpěl, jak ovládat pro své potřeby ostatní členy rodiny a méně vyspělé duše. Zamyslete se prosím nad svým vztahem ke svým dětem. Jsou to synové a dcery vlastní touhy po Bohu a vy nemáte žádné právo jim stát v cestě.

„Vždycky si pamatujte, že nepatříte nikomu a nikdo nepatří vám. Uvažujte o tom, že jednoho dne budete muset najednou všechno na tomto světě opustit - a tak se seznamte s Bohem už teď!“

Paramhansa Jógananda
Životopis jógína.

Rodiče

Mí rodiče tvořili z duchovního hlediska bohužel nevyvážený pár. Moje maminka byla v mládí dokonce na úrovni anaháta čakry, zajímala se o Carla Gustava Junga a psychologii a filozofii, zatímco můj otec tvrdý chlapec ze Starého Brna byl typická druhá sexuální čakra, se zájmem o ženy. Do hospody však kupodivu nechodil. Proto musel mou maminku do tohoto vztahu doslova ulovit, čímž ji ublížil, neboť chtěla nejdříve vystudovat ekonomii na vysoké škole než se vdá, k čemuž měla všechny studijní předpoklady. Na takovýto vztah s mým otcem nebyla vůbec připravena. Pro rozdílnost duchovních úrovní jim to proto ve vztahu vůbec nefungovalo, skoro každý den se pohádali a někdy taková výměna názorů končila dokonce domácím násilím. A v takovýchto duši zraňujících energiích jsme vyrůstaly my, děti. Zůstali však spolu, pořád se přes ložnici usmířovali a byli spolu údajně kvůli nám dětem. Já jsem si však již v dětství myslel, že kdyby doopravdy mysleli na nás na své děti, tak by se rozvedli, aby byl doma klid a mír. Nejšťastnější období mého dětství bylo, když otec vycestoval na rok na služební cestu do Afriky. Tehdy maminka celá pookřála a všem nám v rodinném kruhu bylo spolu velice dobře. Otce jsem tedy již od dětství pro jeho násilnickou povahu neměl v úctě a dal jsem mu to pocítit zvýšeným nezájmem o jeho osobu. Přesto i pro mne otec něco dobrého udělal. Zasvětil mne totiž do trampingu, toulání přírodou, neboť za jeho žoviální maskou podnikatele majitele vyvařovny s masitými pokrmy se skrývalo pořád citlivé a romantické srdce trampa. Poté co jsem u svých rodičů názorně viděl jak funguje vztah muže a ženy v manželství, jsem byl samozřejmě velice opatrný na tzv. „svátost manželství“ a podvědomě jsem se utvrdil, že konkrétně já se ženit nebudu a budu žít celý život svobodně

jako jeskyňář v Moravském krasu. A od tohoto vnitřního skálopevného rozhodnutí jsem měl již jen kousek k poustevnictví a mnišské řeholi. Jak je to všechno pozoruhodně řízené. Kdybych měl příkladné rodiče, tak bych se nevarován jistě oženil a nestal bych se mnichem.

„Jaké je to štěstí nemít vůli, neříkat „já“ a zapomenout, kdo jsi a jak ti říkají, a svěřit se s důvěrou Božímu vánku.“

Nikos Kazantzakis
Chudásek Boží. Život sv. Františka

Můj Přítel Ježíš

Ježíš byl můj první Mistr, od něhož jsem se mnoho naučil. Od jeho následování jsem se však za značně útrpných zkušeností nakonec odklonil, jakkoli jsem samozřejmě zůstal na úrovni mystiky jeho žákem. Katolické kostely však již nenavštěvuji, nevím čím to je. Odklonil jsem se od křesťanství směrem k hinduismu, kde jsem navždy přijal za svého skutečného Mistra Bhagvána Šri Dípa Nárájana Maháprabhudžího, který se dožil na rozdíl od Ježíše umučeného za svou Lásku k Bohu již ve třicet tři letech, rekordních sto třicet pět let v plném zdraví a síle! Takže jsem nakonec žákem Maháprabhudžího, přestože to byl Ježíš, kdo do mé hrudi vložil své planoucí ohnivé srdce Vesmírné Lásky. Zažil jsem na své duchovní cestě mnoho výjevů z Ježíšova vnitřního života, až jsem si uvědomil, že Ježíš na svém příkladě mysticky ztvárnil Univerzální Princip podle něhož se ubírá život každého skutečného křesťana a dokonce i příslušníka jakéhokoli jiného náboženství. Přesto Ježíšovi vytýkám, že neodešel jako poustevník do pouště a že místo toho zaútočil na stávající politický, společenský, duchovní a náboženský řád a systém. To proto se ho zbavili tak ukrutným způsobem, neboť nerespektoval realitu duality v lidské společnosti a nežil ve skrytosti, jak se vyžaduje u skutečně duchovních aspirantů. Byl tedy jakýmsi typem duchovního

revolucionáře, čímž ukázal podle mne největší omyl v historii této planety jímž je zažívané utrpení na duchovní cestě, takže se ho nesčetné generace snažily následovat na kříž, zatímco naše skutečná podstata, jak víme my v Indii, je radostně prožívaná blaženost! V tom je rozdíl víry Východu a Západu. Z těchto důvodů je většina křesťanských svatých fyzicky či vnitřně stigmatizována a stále něčím trpí, přičemž ďábel se raduje jakou má na světě nad věřícími moc. Tohle všechno jsem pochopil, a proto jsem se odklonil od takto prožívané útrpné křesťanské spirituality, jak je praktikována za mého života ve 20. a 21. století po Kristu. Opravdu jsem zrozený hinduista, i když jsem byl nepochybně v mnoha předchozích životech rovněž katolickým mnichem, asketou a poustevníkem. Ale to je minulost, k níž se již nikdy nebudu vracet. Můj Mistr Paramhans Svámí Mahéšvaránanda často říká: „Sundejte již Ježíše z kříže!“, což má jistě podloženo a zdůvodněno mystickým způsobem. Proto jsem i já svůj kříž s výrazným reliéfem ukřižovaného nošený kdysi hrdě na znamení utrpení na své hrudi, sundal a zavěsil ho raději do koruny docela obyčejného buku nad svou meditační jeskyni ve Slovenském ráji. Ježíšovo náboženství bylo v minulosti a je bohužel i v současnosti v tomto světě velice zneužívané. Tak to Ježíš ale nechtěl. Ten učil lásce i k nepřátelům, což jste již zapomněli? I dnes mi tečou slzy, kdykoli se Ježíš dotkne nějaké citlivé struny v mém srdci. Ježíšův život lze tedy rozdělit do dvou etap: na etapu poustevníka v poušti a etapu revolucionáře v povrchní lidské společnosti. Já uznávám jen etapu poustevníka. Každopádně mi toho dal hodně, více než si uvědomuji. A proto říkám: „Ať je křesťané Ježíš vašim Mistrem, ale bez toho ukrutného ukřižování, které bylo jeho osobním vyjádřením revolucionáře v tomto negativním lidském pokolení.“ Nenapodobujte Ježíše bezmyšlenkovitě, dokud nemáte ty vnitřní předpoklady, které motivovaly k činům Jeho. Používejte vivéku, správné rozlišování Pravdy a netrpte ničím. Meditujte o Ježíši radostně ve svém srdci. Jenom tam Ho naleznete. Slávu buď Tobě, Pane Ježíši. Ať žije Láska!

*„Také Ježíš Kristus dal svou smrtí na kříži příklad lidem.
Chtěl nám ukázat, že máme zůstat věrní svým slovům,
své víře a svému úkolu,
i kdyby nás to mělo stát život.“*

Paramhansa Svámí Mahéšvaránanda
Patañdzaliho Jógasútry.

Milaräpa mne doprovází do horské jeskyně na Slovensku

Můj současný průvodce, vyléčený černý mág, který černou magii údajně usmrtil dokonce několik lidí v dobré víře, že tím odplatí zlo, kterého se dostalo jeho rodině a odčiní tak nespravedlnost ve světě. Procitl však ze svého omylu a zoufale se vydal velmi intenzivní a obtížnou trnitou buddhistickou cestou ke Světlu, k Osvícení. Žil a meditoval v mnoha himalájských jeskyních a Osvícení navzdory své minulosti v jediném životě skutečně dosáhl a stal se z něj jeden z největších světců, básník a Mistr starého Tibetu. Žil na přelomu 11. a 12. století. Nevím čím to je, cítím dnes jeho napojení, vnitřní vedení a milost s níž se právě ubírám do své meditační jeskyně do hor na Slovensko. Již mne nevede tak jako kdysi útlocitný sv. František z Assisi, ale Někdo na úrovni Milärepy. Děkuji. Nevěšte hlavu pokud jste v nevědomosti chybovali a spáchali hřích. Milärepa vás poučuje, že nikdy není pozdě se obrátit ke Světlu, k Bohu a vydat se navzdory všem nepříznivým karmám k Osvícení, Realizaci Božství.

*„Chodíte do kanceláře, nevím proč. Říkáte, že musíte, protože máte
zodpovědnost... Nevím proč byste museli co koli dělat.
Jste otroci, to je všechno.“*

Krishnamurti
Vnitřní revoluce

O psaní pro druhé

Cítím úctu k psanému slovu. Co je psáno to získává magickou moc a zůstane tu po nás. Nesouhlasím tedy doslova s cestou beze stop. Něco pro druhé, i pro ty kteří přijdou po nás, tu může zůstat. Psané slovo má ohromnou sílu. Předává se tak pozitivní energie, inspirace, naděje a Láska. Proto jsem se rozhodl stát se duchovním spisovatelem. Kde bychom byli, kdyby svaté, duchovní a osvícené osobnosti lidských dějin nezaznamenávaly své poznání pro druhé? Já toužím patřit mezi ně. Mým odvěkým ideálem je odejít do samoty a vzít si s sebou pero a tlustý deník, do něhož bych zaznamenával všechno co v samotě zažiju a objevím. Takové je mé pojetí poustevnictví, jako služby druhým. Mám tedy psát duchovní knihy ze svého pozoruhodného života. Tak to cítím od mládí. Lituji dnes těch okamžiků svého života, které jsem nezaznamenal písemně. Dnes by to byly unikátní poklady vzpomínek, pro mne i pro druhé, o mém hledání. Byl bych dojatý. Proto budu psát. Klaním se před všemi světci a jogíny, kteří po této planetě putovali s ohněm Lásky v srdci. Požehnejte mi prosím svou Láskou a Poznáním. Ať mám intuici, odvahu a sílu psát. Kéž to co napíšu přinese jen radost, harmonii a Lásku. Napište určitě i vy knihu svého života a promeditujte dobře její jednotlivé kapitoly. Stačí tuto knihu vydat jen v několika málo výtiscích na památku pro vaše příbuzné a přátele. Napište o tom, jaké poznání jste v tomto životě nabyli. Budete se muset sebe zpytovat, a to je již žádoucí meditační rozpoložení. Psát takovou knihu je opravdu důležitá meditace pro druhé.

„Nemáme si nechávat pro sebe myšlenky o Bohu či vnitřní modlitbě, tedy to co jsme se naučili kontemplací a prostředky pro povznesení duše, ale máme si vše znamenat a sepisovat ve prospěch všech, a to z lásky pro ně...“

Poutník vypráví o své cestě k Bohu

Probuzení vnitřního zraku k vnitřním skutečnostem a vnitřní realitě

Zpočátku jsem se věnoval především vnějším činnostem a vnějšímu poznání vzhledem k přitažlivosti zevního světa. Proto jsem upadl i do osidel máji ženy, zcela jsem propadal vědě, speleologii a archeologii a ostatním vnějším činnostem. Poznal jsem však, že toto vnější poznání je typem nižšího poznání a mě nadále zajímá již jen to vysoké a nejvyšší. Nyní když jsem mnich stár padesát sedm let a přitažlivost zevního světa pro mne téměř pominula, se začínám obracet po své třicetileté meditaci ke světu vnitřnímu. Vnitřní svět vědomí je totiž to jediné a poslední co mi zde zůstalo ještě k poznání - to jediné co mi opravdu dává vyšší a nejvyšší, hluboký a nejhlubší smysl zde na Zemi. A tak usedám k meditaci před oltářem ve svém pokoji, v jeskyni, na hoře, opakuji vroucně mantru a vydávám se na novou cestu vstříc Vesmíru uvnitř Sebe. Klaním se svému vnitřnímu Mistrovi, NadJá a zavírám oči odhodlán poznat se, poznat své pravé vyšší a nejvyšší Já. Opravdu nic víc není třeba. Jsem rád, že jsem se po strastiplném putování tímto světem, dožil a dočkal tohoto okamžiku.

*„Soustřed' se na svou povinnost a nepřemýšlej o výsledcích.
Konej vše ve jménu Boha a nech, ať se On postará o plody tvých činů.“*

Paramhansa svámí Mahéšvaránanda
Systém Jóga v denním životě.

Jak jsem zatím nedostal poustevnu, která je mi Bohem někde jistě vyčleněna

Když jsem sestoupil z hor do lidské společnosti, Paramhans Svámí Mahéšvaránanda mi doporučil, abych se usadil v ášramu ve Střílkách a abych při tom vykonával symbolicky karmajógu v délce trvání dvě hodiny denně, to proto aby mne nekritizovali a zbytek svého času věnoval dál usilovné sádhaně. Na to jsem se Svámíjího spontánně odvážil pozeptat, zda bych si na pozemku stříleckého ášramu mohl vykopat meditační jeskyni. To však Svámíjí zamítl, a nabídl mi abych si raději postavil tradiční slaměnou chýši, právě takovou jakou mi později nechal postavit v Indii, v ášramu Džadan. Později se však nad mým návrhem znovu zamyslel a nabídl mi, abych jako poustevník osídlil malý sklípek, který se nachází u zahrady přímo pod Svámíjího rezidencí. Byl jsem tím návrhem a darem velice potěšen, neboť jsem se tak fyzicky mohl přiblížit ke svému Mistrovi. U tohoto rozhovoru byla přítomna i Svámí Párvatí. Protože tak Svámíjí před ní rozhodl, začal jsem neodkladně s vyklízením onoho sklípečku pod Svámíjího příbytkem, kde v té době bylo skladiště zahradnického nářadí. Tak jsem to spontánně začal vyklízet, když tu přišla Svámí Párvatí a zakázala mi sklípek vyklízet a obývat jako poustevník. Všechno již vyklizené nářadí jsem musel vrátit zpět do sklepení. Byl jsem tím poněkud zmatený, neboť Párvatí zjevně nerespektovala rozhodnutí a nabídku Svámíjího, jemuž byla osobně přítomna. Tak jsem poznal, že ne vždy se v ášramu ve Střílkách děje Svámíjího vůle. Pak jsem na všechno zapomněl. Uplynulo mnoho let od této události se sklípečkem pod Svámíjího domečkem, když tu mi při meditaci v mém ášramu v Bosonohách přišly velice jasné instrukce, abych si vyřídil povolení pro poustevnu mnou nazvanou Gangotrí, již na jiném místě „pod strží“, kde roste malý původní lesík s velmi pozitivní aurou a energií, protože na toto zapomenuté místo pod skládkou odpadu nikdo nechodí. Je to bezpochyby to nejodlehlejší a nejopuštěnější místo,

které pro poustevníka na pozemcích ášramu zbylo. Tak jsem svou žádost o schválení poustevny v této lokalitě a tím i svého kontemplativního života v tomto především karmajógovém ášramu odeslal písemně na projednání a schválení opět Svámí Párvatí. Jako obvykle mi přišla na tuto moji nabídku, prosbu a žádost v zápětí zamítavá odpověď se slovy, že by tuto žádost musel projednat vyšší orgán Jógy v denním životě nebo přímo Svámíjí, ale že bez karmajógy v případě čistě kontemplativního života je jen málo pravděpodobně, že by mi poustevnu povolili. Dle názoru Párvatí by to mohlo být pro mne jako poustevníka nebezpečné. Tak jsem odbojně vykřikl emailem, že Svámíjího se nebudu již znovu ptát, poděkoval jsem Věčnosti za toto odmítnutí ášramu a rozhodl se svou poustevnu definitivně postavit na zcela neosobním anonymním místě a tím i mimo vliv, dohled, formování a zasahování a dalších vlivů kohokoli ze společnosti Jóga v denním životě. Věděl jsem totiž z literatury, že se jedná o nějaký univerzální Princip, že dokonce i v tradičních indických ášramech nepovolují čistě kontemplativní život poustevníka, a proto ten kdo chce celý život meditovat musí opustit ášram, odejít z něho pryč do neznáma bez zajištění svého denního pokrmu vezdejšího. Kdo to dokáže, postaví si na zcela novém místě svou chatu - poustevnu a do ní se uchýlí za účelem meditace v samotě, přičemž nikoho, dokonce ani Mistra, již nebude nikdy navštěvovat. V tomto bodě jsem se já rozhodl tyto tradiční jogíny nenásledovat a jsem rozhodnut i když budu žít na poustevně, Višvagurudžího na seminářích ve Střílkách samozřejmě dál navštěvovat, ale již jen na omezenou dobu, neboť si ode mne vybírají vysoké poplatky za vstupenku na satsang, na což brzy nebudu mít dostatečné finanční prostředky a žebrot u nich nebudu a nechci. Zatím jsem tedy ve fázi čekání, kde a jak mi Věčné Mistrovo Vědomí nějaké místo pro poustevnu přidělí. Už opravdu po zkušenostech s touto společností svých bližních o nic neusiluji, nikoho o nic již nežádám. Svě hypotetické poustevny se za nic na světě nevzdávám a čekám jak to z vůle Boží dopadne, neboť adept na poustevnu má čekat bez požádání kohokoli a přijmout vše jako dar od toho, kdo to z vůle Boží pochopí a poskytne, tak jako sv. František z Assisi dostal z vyšší moci od štedrého šlechtice - donátora pro svou potřebu horu Alvernu s jeskyní, v níž násleně dosáhl Osvícení a oněch svatých stigmat. Opravdu se mi zdá, že téměř všichni vyšší adepti opouštějí

klášter, opatské funkce ap. a zcela neznámí odcházejí do lesů na poustevny, či do jeskyní, což já mám Správou CHKO Moravský kras v Údolí Říčky čili Hádeckém údolí již dlouho povoleno, tolerováno a respektováno, takže nakonec možná zůstanu zde na jihu Moravského krasu, na svém tajném místě jako pravý jogín a poustevník. Přesto se mi zdá, že pro mé potřeby bude lepší malá chatička s krbem než jeskyně, vzhledem k tomu že jsem již věkem starší člověk, tak tedy kvůli teplotnímu komfortu při meditaci raději chatička která bude na zcela osamělém místě v lese poblíž studánky, možná že již ne v Moravském krasu, kde tomu nejsou vůbec nakloněni, ale někde jinde na Moravě, či dokonce na Slovensku v horách, takže uvidíme, co mi Věčnost přidělí a pošle. Uvidíme jak to celé s moji poustevnou nakonec dopadne. Já jsem na to zvědavý jako vy a již se na svou poustevnu opravdu těším. Nic víc si nepřěji od kohokoli, jen tuto poustevnu v lesích či horách.

„Sedni si do tiché cely, do nějakého odlehlého kouta a dělej, co ti říkám: zavři dveře, pozvedni ducha nad každý nicotný a časný předmět. Polož vous na hrud', upři své tělesné oči s celou svojí myslí doprostřed břicha, neboli na pupek, zadrž dech, který přichází nosem, takže nedýcháš snadno a myslí hledej ve svých útrobách, abys tam našel místo srdce, kde sídlí schopnosti duše. Zpočátku budeš nacházet jen temnoty a neproniknutelnou tloušťku. Vytrváš-li však, budeš-li dělat toto cvičení ve dne v noci, tehdy najdeš, ach zázrak!, nezměrné štěstí. Když duch najde místo srdce, ihned uvidí nikdy předtím nepoznané věci, spatří ovzduší, jež existuje v srdci, spatří sám sebe celého zářícího, plného rozlišování. Od té doby, kdykoliv tě napadne nějaká (špatná) myšlenka, dříve než se rozvine a nabude tvaru, bude zahánána na útěk vzýváním jména Ježíše, který ji vyžene a zničí. Od té doby se duch, naplněný odporem k démonům, rozpálí hněvem, který je přirozený, to aby potřel duchovní nepřátele. Ostatní se naučíš s Boží pomocí, budeš-li se cvičit v ostríhání mysli a udržovat Ježíše v srdci, protože bylo řečeno:

Sedni si do cely a ta tě všemu naučí.“

Nicofer

Náham Kartá a odevzdanost do Boží vůle

Mnoho lidí je přesvědčených, že plní Boží vůli a přitom činí věci opravdu zlé. Nejznámější jsou teroristé, zejména islámští, kteří se považují za nástroj Boží odplaty a zabíjejí náhodné obyčejné lidi jiného vyznání. S tím zajisté nelze souhlasit a je dobře, že s tímto zlým Satanovým jevem demokratické země bojují. Taký kněží katolické církve mají v minulosti ve jménu Boha na svědomí mnoho prolité nevinné krve, nejen pohanů, ale i souvěrců, kteří si dovolili s nimi nesouhlasit a odlišit se. Naštěstí je jiná doba a katolická církev již nemá – sobě ku prospěchu - svou dávnou neomezenou moc. Takhle moc zneužili Ježíšova slova! Tak jak je to s tím, být ve skutečnosti služebník Boha zde na Zemi? Musíte se zbavit své omezující nevědomosti. Nestačí jen vystudovat na kněze na vysoké škole a pak hned začít kázat druhým. Dlužno říci, že k tomu musíte mít oheň Jeho Lásky ve svém vlastním srdci. Jinak budete pravděpodobně pořád jen v podstatě netolerantní ve jménu vlastní víry a budete činit z nevědomosti věci zlé, třeba jen neviditelně na duševní či psychologické úrovni, ale v podstatě též nebezpečné. Proto já osobně nikoho nic nevyučuji. Domnívám se, že předtím než vystoupíte na veřejnosti, musíte nejdřív mnoho let sami uzrát vnitřně v hluboké samotě. Proto mé učení je jiné než standardní, je více mystické a vnitřně uskutečněné. Myslím si, že mne samota naučila být tolerantní, ne však ke zlu, který na sebe bere nejružnější prostému nevycvičenému oku neviditelné podoby, jak ví exorcisté. Dokud Bůh, můj vnitřní Mistr sám neuzná za vhodné nezjeví se mi a neřekne mi, že mám o Něm začít vyučovat, tak zůstanu sám v ústraní, ve své samotě. Já sám se za nástroj Boží považuji, protože jsem opravdu objevil Lásku ve svém srdci. Mé srdce doopravdy doslova fyzicky vzplálo Láskou. Tím jsem se ocitl na duchovní cestě, v duchovní transformaci a přerodu. Mám tedy vivéku, správné rozlišování mezi dobrým a zlým, Světlem a temnotou, Bohem a démony. Jsem služebník Boží na své úrovni, neboť jsem dosud v tomto životě neprožil konečné Osvobození. Něco si ale nesu nepochybně z dřívějších

zrození, zejména onu vivéku. Osvícený člověk neublíží ani mouše, stravuje se vegetariánsky, neublížíje samozřejmě ani vyšším tvorům jako zvířatům v lese, nebo dokonce člověku. Naslouchejte tedy jen radám Osvícených a s Bohem sjednocených svatých bytostí a to všech náboženství, nejen prominentního křesťanství, ale i našeho hinduismu, buddhismu, taoismu, klidně i islámu. Dervišové v islámu jsou mi mimořádně blízcí a sympatičtí. Nestačí tedy jen opakovat mantru „Náham Kartá“ bez vnitřního zažití a uskutečnění obsahu této vysoké mantry. Nestačí být jen pokřtěný, nebo dokonce být mnich, kněz či papež. Ta největší zla v historii této planety se odehrála v „dobré víře“ ve jménu zle a falešně chápaného Boha. Proto je dnes tolik nevěřících, kteří ve své dezorientaci již nemají žádnou víru a důvěru k organizovaným církvím. K tomu přispělo i materialistické 20. století. Takové naše jóga ale vysvobozuje. Zejména někteří katoličtí kněží se mi dodnes pořád jeví úzkoprsí a netolerantní a mám s nimi tyto zlé zkušenosti. Ve skutečnosti jsou jen nevědomí. Samozřejmě, že ne všichni. Asi proto že se živí převážně masem což zcela jistě naplňuje jejich duše tamasem nevědomosti! Ve skutečnosti se mi zdá, že se pořád nějak děje skrytá Boží vůle v souladu s karmou této planety. Pořád přicházejí od Boha svaté osobnosti, které vysvobozují tento svět sklouzávající do temnot ateistické nevědomosti. Mezi ně patří i můj Mistr Višvaguru Paramhans Svámí Mahéšvaránanda, který je zcela jistě poslem a nástrojem nejvyšší svaté Boží Vůle pro tento svět.

*„Myslete neustále na Boha. Ve všem spatřujte
Boží vůli, v dobrém i ve špatném,
v radostném i bolestném. Pevně věřte, že vše co se stane,
je pro vás vždy požehnáním.“*

Paramhans Svámí Mahéšvaránanda
Patañďžalího Jógasútry

Osvícení

Nevím jestli jsem zažil Osvícení v tomto životě, ale každopádně jsem zažil transcendentální stav vědomí, který se mu velmi podobá. Mé srdce totiž prudce vzplálo Vesmírnou Láskou již jsem přemohl zlo. Tak Ježíš do mé hrudi vložil své ohnivé srdce. Poznal jsem tajemství světců, že Láska je nejvyšší silou, již drží tento svět a Vesmír pohromadě, že Bůh je Láskou a Láska je Bůh. Toto spontánní uvědomění v srdci a ve vědomí jsem opravdu velmi hluboce realizoval a prožil. Potom již v tomto světě a Vesmíru nebylo nic jako dřív a abych přežil sílu nového Poznání, musel jsem se radikálně změnit a zcela přehodnotit svůj dosavadní život obyčejného jeskyňáře. Starý život mi již nedával žádnou oporu a proměnil se v prach, nic mi z něho již nedávalo hlubší smysl, a proto jsem se musel naučit doslova, nikoli jen lyricky, ale i epicky žít jako skutečný bojovník Boží. Tak jsem se dostal k vegetariánství, józe, mantře atd. což mi začalo dávat onen velmi hluboký smysl a začal jsem proto hledat žijícího Mistra, který by mi rozuměl a požehnal mi. Jako Ježíš byl pro požehnání u sv. Jana Křtitele, tak i já jsem byl k Mistrovi vnitřně přivedený. Zpočátku mne to dovedlo jen do obyčejného kostela sv. Jakuba v Brně, kde jsem očekával ve své vizi setkání se svým Mistrem. Ale byl jsem zklamán, neboť Mistr v kostele nebyl. Byl jsem plný energie, byl jsem doslova přetlakován vnitřní silou a mohl jsem tuto sílu a energii komukoli předávat. Tak jsem žehnal lidem na ulici a nechal se vést Láskou. Svého Mistra jsem nakonec skutečně potkal, o půl roku později v létě 1996 v ášramu ve Střílkách. Ano, tento můj vysněný Mistr byl Paramhans Svámí Mahéšvaránanda a od té doby jsem jeho oddaným žákem. U jeho nohou jsem ztratil všechny pochyby. Při mantra díkše Mistr prohlásil víceúrovňově, že ví kdo jsme, ale že nám to neprozradí, že chce abychom si na to přišli sami. Já jsem totiž měl na něj nachystánu v záloze skrytou otázku, kterou jsem ani nevyslovil nahlas: „Kdo jsem Mistře?“ Později jsem se dočetl ve Svámíjího knize, že ti žáci kteří mají na Mistra právě tuto otázku, se stávají nejlepší a nejoddanější ze všech jeho žáků. Svámíjí vyučoval zcela jiným způsobem, než mě známí kněží. Poznal jsem totiž,

že nás nevědomé vyučuje ve skutečnosti o zákonech Vesmíru a světa za Branou Lásky, z něhož jsem se zbloudilý a zděšený právě vrátil. Tak se můj vnitřní stav u Svámíjího nohou stabilizoval, propad energie byl zastaven a Mistr naplnil mou anahátu novou nadějí, novou silou a novou Láskou. Nikdy víc jsem tento dramatický stav vědomí Vesmírné Lásky již nezažil, pokračuji k němu však přirozeně vlastním každodenním mravenčím úsilím, cvičením jógy, mantrou a meditací. Žiji již svůj pohodový život bez extrémních výkyvů svých duchovních energií, k čemuž došlo v důsledku vzplanutí anaháty a tím pravděpodobně i k probuzení kundalini, jak dnes vím ze své meditace sebezpytování. Věřím, že do těchto tajemných a záhadných vnitřních prožitků znovu bezpečnou cestou proniknu a vrátím se. Proto dnes žiji jen jako nic neznamenantající poustevník osamoceným introspektivním životem. Zcela jiný transcendentální stav vědomí jsem zažil při svém malém védském obřadu při příležitosti druhého výročí od své sanjás díkši - vysvěcení na mnicha - dne 23. července 2023 u védského ohniště Maháprabhudíp ášramu ve Střílkách. Té noci jsem realizoval napojení na své Vyšší Božské Já svého Mistra Višvaguru Paramhanse Svámího Mahéšvaránandy na nirguně. Od té doby jsem jím stále vedený často nepochopitelným, ale velice moudrým způsobem, který nepostrádá humor a Vesmírný smích. Děkuji Višvagurudžímu za tuto zvláštní Milost Jeho Kosmického Vědomí a Vesmírného Srdce. Tak jsem se stal nad vši pochybnost mystikem a jogínem v pravém smyslu slova. Stále setrvávám v osamění a jsem v harmonii, spokojený a šťastný. Myslím si, že to byl nějaký druh samádhí, nejdříve z Milosti Ježíše, později z Milosti Višvagurudžího Mahéšvaránandy, který se nemohl již dívat na utrpení, které jsem zažíval. Nejdřív jsem tedy realizoval Kristovské vědomí, nyní již ale vědomí Višvagurudžího Mahéšvaránandy.

„Cesta tichého sezení - Nakonec musíte zanechat všech duchovních tužeb, návštěv center a guruů. Musíte být tišší a dovolit Bohu ve svém nitru, aby vás vedl a požehnal vám. Musíte se spoléhat na Boha ve svém nitru.“

Paul Brunton
Tajnosti egyptské

Konzultace při duševních těžkostech na základě osobní zkušenosti Svámího Gyaneshwarpuri

V meditaci a introspekci jsem pochopil s jistotou, že jsem od narození osvobozený, osvobozený ale pro jistotu s malým „o“. Neznamená to totiž, že bych vůbec nezapadal do různých - poměrně četných - nástrah karem jako většina smrtelníků zde na Zemi, až na Ježíše, Svámíjího Mahéšvaránu a avatáry. Volám proto do světa: „Nerealizoval jsem dosud nejvyšší stav vědomí - mókšu, kdy se individuální já se stane součástí celého Vesmíru a nemám ani žádné zvláštní zázračné schopnosti ani síly, kromě vivéky - správného rozlišování, takže je u mne neočekávejte ani nehledejte.“ Na určité úrovni přesto nepochybně osvícený jsem, jinak bych nebyl meditační a rozjímavý. „Něco“ by mi v těchto bohumilých činnostech zavazelo, tak jako v tom zabraňuje - zlá karma - většině populace a ta potom žije jen světsky, nikoli duchovně v tom nejčistším smyslu slova. Realizoval jsem Božské napojení. Átma gyan - poznání své duše jako součást Boha, je mým nejbližším Cílem. Jsem žák žijícího Mistra jógy, který je Višvaguru a Paramhans - tedy plně Osvícená Duše a Mistr Vesmíru. Má duše poznala kdo On je. Jím se chlubím, že je Přítel mé duše. S Ním jsem od věčnosti Jedno. Mám Ho nade všechno v Lásce a v úctě. Svěřil jsem se do Jeho milující Boží péče. Mám pocit, že se známe už z dřívějška. Myslím si, že jsem Maháprabhudžiho žák z dřívějších životů, ale to není důležité. Nyní jsem se zrodil zde v Evropě. Proto jsem stoupencem tradiční indické, především himálajské jógy, mým východiskem byla ovšem ona nejsladší křesťanská mystika, kterou jsem prošel po vzoru sv. Františka z Assisi horským způsobem. Je možné, že jsem tu i pro křesťany, ty kterým v jejich víře něco chybí, aniž vědí co to je. Možná je to práce s tělem a myslí jako nezbytný předpoklad úspěšného života bez utrpení, dlouhověkosti, zdraví,

šťěstí, moudrosti a s duchovním rozvojem všech vnitřních skrytých sil. A vegetariánství, což je podmínka trvale udržitelného přežití na planetě Zemi. Tedy sjednocení s Bohem praxí naší milé pohodové a zázračné Jógy v denním životě, která zaručeně vede až k Nejvyššímu Cíli. V tom mám již téměř třicetiletou praxi. Praktikuji meditaci a k tomu mantru. Cvičím i ostatní každodenní duchovní sádhanu - ásany, pránájámu, modlitbu a kriji. Přes všechno vynaložené úsilí a snahu jsem v józe a meditaci však pouhým zkušeným začátečníkem. Něco mám ale do vínku nepochybně z minulých životů (vivéku, jemné rozlišování). Dobře rozumím Božímu slovu. Sedávám každou noc sám osamocen před oltářem a učím se. Naslouchám Božímu Tichu. Někdy jsem napojený na osobní Božství. Tehdy jsou mé odpovědi jedinečné. Rád naslouchám Bohu, mému ochránci a spasiteli. On zná každodenní cestu po níž se mám ubírat. Já jsem jenom nástroj tohoto Vyššího a Nejvyššího Já. Jsem tu proto abych vám ukázal duchovní cestu na svém příkladu. Odseděl jsem tisíce dní a nocí v osamělých meditacích v jeskyních a na horských poustevnách... Něco tedy vím jistě. S něčím mohu poradit. Pokud na mne máte otázky, pokusím se je zodpovědět ze srdce (z anaháty). Obracím se na mne lidé na konzultaci se svými problémy, které je trápí. Já se koncentruji na Mistra, useberu se před svým oltářem a písemně odpovídám. Tak to dělám já. Pokud však máte komplikovanější otázky, obraťte se s nimi přímo na mého Mistra a Učitele Paramhanse Svámího Mahéšvaránandu. Několikrát do roka přijíždí z Indie sem do Střílek na jižní Moravu. Nebojte se zeptat. Mistr je tu proto. Modlím se za vaše zdraví a váš duchovní rozkvět. Mým úkolem je žít v tomto životě jako poustevník zde v České republice. Mistr mne vysvětlil na mnicha indického řádu svámí dne 23. července 2021 v Maháprabhudíp ášramu ve Střílkách na jižní Moravě. Úplně jsem se mu odevzdal. Snažím se Ho realizovat již v tomto životě. Přeji vám štěstí ze sjednocení s Bohem. Nepřijímám žádné osobní návštěvy. Jsem poustevník, nejsem léčitel fyzických nemocí. Obráťte se na mne emailem a já vám emailem odpovím.

„Řehole a život těchto bratří jest: Žít v poslušnosti, v čistotě a bez vlastnictví a následovat učení a život našeho Pána Ježíše Krista, který praví: »Chceš-li být dokonalý, jdi, prodej co ti patří a dej chudým a budeš mít poklad v nebi; pak přijď a následuj mne« (Mt 19,21). »Kdo chce přijít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne« (Mt 16,24). »Přichází-li kdo ke mně a nemá v nenávisti svého otce a matku, svou ženu a děti, své bratry a sestry, ano i sám sebe, nemůže být mým učedníkem« (Lk 14,26). »A každý, kdo opustil domy nebo bratry nebo sestry nebo otce nebo matku nebo děti nebo pole pro mé jméno, stokrát víc dostane a bude mít podíl na věčném životě« (Mt 19,29).“

„Bratři ať si nic nepřivlastňují, ani dům, ani místo, ani žádnou jinou věc. Jako cizinci a poutníci, kteří na tomto světě v chudobě a v pokoře slouží Pánu, ať jdou s důvěrou po almužně. Ať se [za to] nestydí, protože Pán se pro nás stal na tomto světě chudým. To je ona vznešenost nejvyšší chudoby, která vás, bratři moji nejmilejší, ustanovila za dědice a krále v nebeském království. Učinila vás chudými na věci, ale bohatými na ctnosti. Toto ať je váš úděl, který vede do země živých. K němu, milovaní bratři, zcela přilněte a nic jiného pod nebem na věky nechtějte mít pro jméno našeho Pána Ježíše Krista.“

František z Assisi

Psychologie podle jógového mnicha svámího Gyaneshwarpuri východním způsobem

Nejsem vystudovaný psycholog, přesto jsem v psychologii jako poustevník a mystik zkušený. Říkám tomu jógové poznání. Nejbližší ze západních odborníků na psychologii mám ke Carl Gustav Jungovi, nikoli k sexuálně ještě zapletenému Sigmundu Freudovi, disponujícím nižším typem poznání. Proto říkám Jung, ne Freud. Jung rovněž prodělal bouřlivou duševní transformaci na úrovni srdeční čakry (anaháta čakra) s těžkými

psychickými zkouškami, díky nimž však extrémně zmoudřel a vyzrál, což z něj učinilo v pravdě mystika, skutečného lékaře lidských srdcí. Pokud vás zajímá mé osobní poznání, postupně ho odtajňuji a zveřejňuji na své doméně „Poustevníkova jóga“. Nabízím též jako svoji dobrovolnou karmajógu bezplatné osobní konzultace při duševních těžkostech z pohledu svého jógového usebrání a meditace v osamění. Případně se za vás mohu na požádání pomodlit k Někomu ve Vesmíru, bez záruky že to pomůže. Ve Skutečnosti to však k něčemu rozhodně bude dobré. Pokud máte zájem o mou službu, obraťte se na mne výhradně písemně emailem a já vám písemně emailem odpovím. Jako poustevník nepřijímám žádné osobní návštěvy, zejména ne ženské a ani nikoho sám nenavštěvuji. Naučte se si své problémy řešit bez léků samostatně, například pomocí meditace v tichu a osamění. „Někdo“ z nebe k vám při meditaci jistě přijde, ujme se vás a bude vám vše objasňovat. Najděte proto odvahu hledět do sebe, do svého nitra a poznejte skryté vnitřní mechanismy, které vedou vaše osudy. Upozorňuji, že nejsem ateistický materialistický psycholog, jak je běžné v této dnešní zesvětštělé západní společnosti. Jsem věřící v Boha a jogín původem ze křesťanství. Mou moudrosti je to co řekl Ježíš: „Lékaři, uzdrav sám sebe!“ (Evangelium sv. Lukáše 4,23). A tímto se ve svém životě řídím. Všechno co vím, vím z vlastní zkušenosti! Jsem žák znalce lidské duše Jeho svatosti Višvaguru Paramhanse Svámího Mahéšvaránandy z Indie, kterého následuji ve všech ohledech již od roku 1996, kdy jsme se poprvé setkali v Maháprabhudíp ášramu ve Střílkách na jižní Moravě. Pokud si získám vaši důvěru, tak vám odpovím. Navazuji též na pana Břetislava Kafku z Červeného Kostelce, zakladatele moderní experimentální psychologie, či jako věřícího člověka křesťanskou parapsychologii. Považuji se od mládí za žáka tohoto velkého českého Mistra, ale jeho učení dál nerozvíjím, neboť patří dle mne především do historických souvislostí 1. Československé republiky. Poznal jsem však nade vše pochybnost pravdivost jeho učení, v němž se to hemží vyššími astrálními silami, jako telepatie, jasnozřivost, autosugesce, hypnóza ap., bohy i zlými démony. V podstatě sdílím jako jsa sám mnich - celibátník, tuto tradiční pravdivou mnišskou terminologii. Nepodceňujte prosím

moudrost starých Mistrů, introspektivních poustevníků a mnichů, ať již žili v kterémkoli náboženství, kulturní a historické tradici všude na zemi.

„Chtěl jsem o sobě mlčet a nic neříci. Jsem však spokojen s tím, co bylo řečeno. Nechci však abyste se domnívali, že si něco vymýšlím, ale naopak uvěřili, že tyto věci vyprávím ze zkušenosti a mluvím čistou pravdu. I kdybych kvůli tomu vypadal „jako blázen“, Pán, který tomu naslouchá, zná čistotu mého svědomí a ví, že to nedělám pro sebe, ale pro vaši lásku a váš prospěch.“

Sv. Antonín Poustevník

Sv. Atanáš: Život sv. Antonína Poustevníka

Who is Swami Gyaneshwarpuri

Swami Gyaneshwarpuri is a devoted disciple of His Holiness Vishvaguru Paramhans Swami Maheshwarananda, Yoga Master and Teacher of the Spiritual Path from India, who he has been a follower of since 1996. During that time, he has undergone a tumultuous spiritual transformation as a result of Kundalini awakening, which, at the age of 53, resulted in his ordination – Sanyas Diksha – as a Hindu and yogic monk at the Maháprabhudíp ashram in Střílky on 23 July 2021. Becoming a swami was a longtime wish and goal of his life. Therefore, he observed the fast and went to the mountains and the forest to meditate. Until his wish literally miraculously came true by the Swamiji's Grace. Since then he has remained in santosha – contentment, all of his worldly desires dissipated, and he is returning to the Spiritual Home from which we came. Swami Gyaneshwarpuri stays as a lonely, silent hermit in the caves of the Moravian Karst. He was lucky enough to have been born near this most sacred place in the Czech Republic, a magical and mystical space, inhabited in the past by shamans and hermits, which he decided to follow. He is not a yoga teacher and does not preach Hinduism. He has the right to use the spiritual title of swami (master of the self) and to wear the orange robe, the dress of Indian yogis and sadhus. He has thus obtained this highest initiation of

the Swamiji. He is of a cosmopolitan supra-religious mindset and inner disposition, hence he also worships the Christianity of Jesus, Buddhism, Taoism and other world religions. He is historically the first Hindu monk ordained in the Czech Republic. He writes professional publications in the field of speleology, sacral history and archaeology and, last but not least, his own original mysticism and philosophy, poems, spiritual stories and fairy tales with spiritual lessons. He pursues the Power of Love in all things and walks the Path of Knowledge (jnana yoga) as implied by his spiritual name Gyaneshwarpuri (gyana = jnana), which translates as “He who has understood”. He is therefore an inner jnani, which corresponds to his hermit’s philosophy of life, incomprehensible at first sight. He has been liberated since birth, but he has not yet realized the highest state of moksha consciousness, when the individual “self” becomes the whole Universe. However, he has his own inner guidance and connection to God, the Divine Self. To realize God and attain Enlightenment is his highest and only Goal in this incarnation to which he dedicates his spiritual yoga sadhana, meditation in retreat, mantra japa, repetition of God’s name, prayers, yoga asanas, kriyas, etc. according to Paramhans Swami Maheshwarananda’s System of Yoga in Daily Life. At present, he often stays in lonely and desolate places in the mountains and forests. He has studied the Bible on his own since childhood, but he has never claimed to be a Christian. Later, he also read the Bhagavad Gita and other Indian scriptures. He also read some Buddhist and Taoist scriptures. However, what appealed to him most was the wisdom of Swami Sivananda of Rishikesh, Paramhansa Yogananda, Ramana Maharshi, Hanshan, Bhagwan Sri Dip Narayan Mahaprabhuji and of course Swami Maheshwarananda, in whom he recognized the essence of his spiritual insight into Truth from his meditation caves and mountain hermitages. He also venerates the ideal of the Himalayan yogis of India and St. Francis of Assisi. He does not teach yoga publicly, and as a true jnana, a man of knowledge, he accepts neither yoga students nor personal disciples. Currently, on Swami’s recommendation, he lives with his mother in a small ashram in Brno – Bosonohy. The hermit Gyaneshwarpuri is someone who, above all, will not be spoken of, for he combines the boundless humility of

Francis' rule with the boundless rigour of Sri Devpuriji against the demons of egoism. This, my friends, is Himalayan yoga in the Czech Republic.

„Nemohlo by to být také tak, že vás rozčílilo to, co ten člověk říká nebo dělá, protože ta slova, nebo to chování, poukazují na něco ve vašem životě a ve vás, co odmítáte vidět? Pomyslete jen na to, jak podráždění bývají lidé při setkání s mystikem či prorokem, který mysticky ani prorocky vůbec nevypadá, když začne promlouvat a oni poznávají jeho život.“

Anthony de Mello
Cesta k Lásce

Několik týdnů po narození (1968).

1. svaté přijímání v Troubsku (1976).

První tramp v Údolí Bílého potoka pod Radoškovem (1976).

Bířmování na Petrově v Brně (1986).

**Málčina jeskyně. Spojovací chodba u Blátivého domu.
Foto: Pavel Chaloupský (2022).**

Jeskyně Netopýrka (2023).

Studánka v Josefovském údolí (2020).

Jeskyně Trampů v Hádeckém údolí (2022).

Hora Živčáková u Turzovky (2024).

Adlerova jeskyně v Hádeckém údolí (2024).

Křížova jeskyně v Hádeckém údolí (2022).

Jeskyně Slezákova díra v Hádeckém údolí (2023).

Vinckova jeskyně ve Křtinském údolí (2020).

Jeskyně Slezákova díra v Hádeckém údolí (2023).

Jeskyně Málčina, Jícen děla. Foto: Pavel Chaloupský (2022).

Jeskyně Slezákova díra v Hádeckém údolí (2023).

**Výstup na poustevnu Lesslova hora nad Křtinami.
Foto: Jiří Dressler (2023).**

Jeskyňe Liščí díra v Hádeckém údolí (2021).

Ponor před Výpustkem (2020).

Býčí skála (2020).

Jeskyně Kostelík ve Křtinském údolí (2024).

Adlerova jeskyně v Hádeckém údolí (2024)

Maháprabhudíp ášram Střílky - sanjás díkša. Foto: Radim Paluš - Híra Puri (2021).

Swami Gyaneshwarpuri

(1968) jogín a hinduistický mnich, ten který zavírá oči vnějšímu světu, avstupuje do vlastního nitra, mystik, poustevník v jižní části Moravského krasu, disident svědomí v CHKO Moravský kras, alternativní krajinný ekolog vegetarián, nedostudovaný archeolog, speleolog a tramp, spisovatel historie u Panny Marie ve Křtinách, příležitostný básník, fotograf duše krajiny, žák Jeho svatosti milovaného Mistra jógy Paramhanse svámího Mahéšvaránandy, který je Višvaguru - Mistr Vesmíru.

Svámí Gyaneshwarpuri zaměřil v této knize svou pozornost na sepisování vlastní autobiografickou z knih nevyčtenou mystickou nauku ze svých horských poustev a meditačních jeskyní. Žákem Paramhanse svámího Mahéšvaránandy z Indie je od roku 1996. A již od roku 1997 je kromě toho regulérní poustevník a od 23. července 2021 vysvěcený hinduistický a jógový mnich známý hrstce hledajících pod jménem Gyaneshwarpuri, hindsky "Ten který poznal". Tato kniha, jak informuje její podtitul je "o jeho duchovní cestě k oranžovému rouchu", k sanjás díkše, vysvěcení za mnicha, nevede tedy samozřejmě až na konec duchovní Cesty, k mókše. Tohoto vznešeného Cíle poustevník dosud nedosáhl, což nezastírá. Dokumentuje poznání a tu část duchovní cesty do vysvěcení, což je do anaháty, do srdce. I to je poměrně daleko z hlediska této konzumní, převážně ateistické České republiky. Gyaneshwarpuri plánuje trvale žít v České republice, zejména v Moravském krasu a dosáhnout na zdejších kopcích Osvícení a Osvobození. Je však možné, že ve stáří odejde anonymně do horstev indického vysokého Himaláje, dožít někam pod Gangotri a u Uttarkashe, kde by si rád postavil poustevnu, kterou zde v České republice zdá se v lese není možné legálně postavit, z důvodu absence patřičných zákonů, které by na poustevníka vrhaly světlo jako na duchovní a kulturní dědictví tohoto národa. Tato kniha je jen namátkový exkurz do problematiky poustevnictví a mnišství u Višvaguru paramhanse svámího Mahéšvaránandy a nečiní si nárok na úplnost informací k tomuto tématu. Život svámího Gyaneshwarpuri začíná, jak je u mnichů obvyklé, až po jeho mnišské iniciaci sanjás díkše, tedy v roce 2021 a co bylo předtím je již nepodstatné a bude to zahaleno proto většinou mlčením. Nyní žije se souhlasem Višvagurudžího se svou maminkou trpící depresí v rodinném ášramu v Brně-Bosonohách. Po splnění dharmy k mamince plánuje návrat do přírody. Většinu času nyní tráví v klauzuře svého pokoje. Ve volných chvílích odchází z civilizace do meditačních jeskyní a horských poustev.